

HARLEQUIN®

СУВЕР
РОМАНС

ЛИНДА
КАУЪРД

Среднощна дъга

ЛИНДА ХАУЪРД СРЕДНОЩНА ДЪГА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Грант Съливан дълги години е един от най-добрите правителствени агенти за специални задачи... Той приема да спаси отвлечената дъщеря на богат магнат, Джейн Гриър — задача на пръв поглед лесна, но доста усложнена от трудния характер на момичето, възникналите по-късно обстоятелства и собствените му чувства към Джейн... През времето, което се налага да прекарат заедно, въпросите за вина и невинност постепенно отстъпват пред трудната за преглъщане истина, че двама души от толкова различни светове не бива да свързват живота си. И въпреки това...

ПЪРВА ГЛАВА

Остаряваше и не беше вече за подобни простотии, мислеше си раздражен Грант Съливън. За какъв дявол клечеше тук, след като си беше обещал повече да не стъпва в джунглата? Задачата му бе да спасява една празноглава кукличка, само че от всичко, което видя през последните два дни, докато наблюдаваше крепостта в джунглата, реши, че тя май няма никакво желание да бъде спасявана. Остана с впечатление, че госпожицата си прекарваше чудничко: смееше се, флиртуваше и по цял ден лежеше край басейна. Спеше до късно, а после пиеше шампанско на покритата с теракота тераса. Баща ѝ не бе на себе си от притеснения по нея, въобразяваше си, че е подложена на неописуеми мъчения в ръцете на похитителите си. А тя се държеше така, сякаш бе на почивка на Ривиерата. Мъчения, друг път! Ако някой беше подложен на мъчения, това бе той и никой друг. Жилеха го комари, хапеха го мухи, потта се стичаше на струйки по тялото му, а краката му се схващаха от безкрайното стоене на едно място. Отново бе започнал да яде войнишки полуфабрикати, приготвяни за военните зони, бе забравил, че ненавижда тази храна. Старите му рани започнаха да се обаждат от влагата, а можеше да се похвали с не една и две. Естествено, вече бе прекалено стар за тази работа.

През половината от тридесетте и осем години на своя живот, непрекъснато бе въввлечен ако не в една, то в някоя друга война, господ знае къде по света. Чувстваше се уморен, толкова уморен, че миналата година предпочете да се оттегли, обзет от желанието всяка следваща сутрин да се буди все в едно и също легло. Не искаше нито компания, нито съвети, нищичко, освен да го оставят на мира. Когато се почувства изчерпан, знаеше, че в него вече не е останала и капка живец.

Не че се оттегли в планините, за да живее в пещера, където нямаше да му се налага да вижда други хора и да говори с тях, но определено се бе замислял над тази възможност. Вместо това си купи запусната ферма в Тенеси, в самото подножие на планината и се

остави на зелените мъгли да го лекуват. Напусна, но очевидно не всички връзки бяха прекъснати: имаше хора, които все още знаеха как да го издирят. Предполагаше, че благодарение на репутацията му някои хора държаха да са винаги наясно къде се намира. Когато работата изискваше опит в джунглата и изключителни умения, веднага се сещаха за Грант Съливън.

Движение на терасата привлече вниманието му и той предпазливо премести едно широко листо на няколко сантиметра, за да може да вижда. Ето я, благоволи да се появи наконтена с феерична рокля, високи токчета и огромни слънчеви очила. Беше понесла книга и висока чаша с нещо, което дори от разстояние личеше, че е приятно изстудено; настани се грациозно на един от шезлонгите край басейна и се приготви да пропилее досадния горещ следобед. Помаха на мъжете от охраната, които обикаляха територията на плантацията и им отправи блестяща усмивка, увенчана с трапчинки.

Дяволите да я вземат красивата безполезна малка кукла! Да си беше стояла под крилото на татко си, вместо да се шляе по света, за да докаже колко е „независима“! Бе успяла единствено да докаже, че притежава забележителен талант да се забърква в разни кашаи.

Горката малка тъпачка. Сигурно и през ум не ѝ минаваше, че е едно от главните действащи лица в това гадно шпионско преследване, в което поне три правителства и още няколко групировки, всички враждебно настроени, се опитваха да открият липсващ микрофилм и да се доберат до него. Единствено фактът, че никой не бе наясно колко знае тя и дали изобщо знае нещо, бе спасило живота ѝ до този момент. Интересно, дали бе замесена в шпионските интриги на Джордж Пърсол, чудете се той, или просто му бе любовница, „секретарката“ от средите на висшата класа. Дали знаеше къде е микрофилмът, или това бе известно само на изчезналия Луис Марсъл? Единственото, което се знаеше със сигурност бе, че Джордж Пърсол се е добрал до микрофилма. Само че той бе починал от сърдечен удар — в нейната спалня — а микрофилмът така и не бе намерен. Дали Пърсол не го бе предал на Луис Марсъл? Марсъл бе изчезнал два дни преди Пърсол да умре и ако микрофилмът беше в него, той нямаше никакво намерение да проговори. Американците го искаха, руснаците го искаха, сандинистите го искаха, както и всяка бунтовническа групировка в Централна и Южна Америка. По дяволите, каза си Съливън, доколкото

му беше известно, май и ескимосите драпаха да се доберат до микрофилма.

А къде ли беше самият микрофилм? Какво ли беше направил с него Джордж Пърсол? Ако наистина го бе предал на Луис Марсъл, обичайната му връзка, къде тогава беше потънал Луис? Да не би да е решил да продаде микрофилма на този, който дава най-много? Малко вероятно. Грант се познаваше с Луис; двамата бяха попадали заедно на доста напечени места и бе убеден, че може да разчита на Луис да му пази гърба, което само по себе си бе достатъчно красноречиво.

Вече цял месец правителствени агенти бяха по стъпките на микрофилма. Един от ръководните кадри на калифорнийска изследователска фирма бе направил споразумение да продаде строго секретната лазерна технология, изготвяна от фирмата му, благодарение на която в най-близко бъдеще щяха да се разполагат лазерни оръжия в космоса. От охраната на фирмата бяха заподозрели човека и побързали да уведомят съответните органи; заедно бяха успели да се намесят в момента на продажбата. Само че двамата купувачи бяха успели да избягат с микрофилма. След това един от тях прекарал партньора си и отнесъл микрофилма в Южна Америка, след като опекарал собствената си сделка. Агентите в Централна и Южна Америка бяха алармирани и американският агент в Коста Рика се бе свързал с мъжа, представяйки се за заинтересован купувач. И в този момент нещата съвсем се объркали. Сделката се провалила, агентът бил ранен, но успял да се измъкне с безценния филм. Би трябвало агентът да го е унищожил, но си оставеше фактът, че не го е направил. Кой знае как агентът се бе добрал до Джордж Пърсол, който най-спокойно пристигнал в Коста Рика, благодарение на бизнес връзките си. А и кой би заподозрял Джордж Пърсол в шпионаж? Той винаги бе давал вид на хрисим бизнесмен, въпреки, че имаше неутолима страст към зашеметяващи „секретарки“, слабост, към която всеки латиноамериканец би проявил разбиране. Името и дейността на Пърсол бяха известни на малцина агенти, сред тях Луис Марсъл, затова починалият бе имал възможност да действа толкова ефективно. Само че в този случай Джордж бе оставен на тъмно, агентът, изгарял от температура вследствие на раната и пропуснал да му каже да унищожи филма.

Луис Марсъл трябвало да се свърже с Джордж, но изчезнал. След това Джордж, винаги в отлично здраве, бе починал от сърдечен удар...

и вече никой нямаше представа къде се намира филмът. Американците искаха да са сигурни, че технологията няма да попадне в ръцете на други; руснаците горяха от нетърпение да се доберат до нея, а всеки революционер в района търсеше микрофилма, за да го предложи на някой щедър купувач. Можеше да се закупи цял арсенал, да се организират революции с парите, които щеше да струва микрофилмът на черния пазар.

Мануел Турего, шеф на националната сигурност в Коста Рика, бе изключително далновиден човек, но истински мръсник, мислеше си Грант, един умен мръсник. Грабнал бе бързо госпожица Присила Джейн Хамилтън Гриър и я бе отвел в грижливо охраняваната си плантация във вътрешността на страната. Сигурно бе излязъл с номера, че се ползва със защитата на важен свидетел, а глупачката му бе безкрайно благодарна, че я „защитава“. Турего бе изключително разумен, досега не я бе наранил. Очевидно знаеше, че баща ѝ е много богат и влиятелен човек и не е много разумно да вбесява богатия с неговите връзки, освен ако не е крайно необходимо. Турего изчакваше; изчакваше Луис Марсъл да се появи, изчакваше микрофилмът да се появи, защото рано или късно, това щеше да се случи. Междувременно Присила бе в ръцете му; затова можеше да си позволи да чака. Независимо дали тя знаеше нещо, или не, младата госпожица най-малкото си оставаше ценна разменна монета.

От мига, в който Присила бе изчезнала, баща ѝ се бе поболял. Звънял настоятелно на всички политици, които му дължаха услуги, но бе разбрал, че нито един измежду тях не притежава властта да измъкне Присила от ръцете Турего. Докато Луис не се появеше, американското правителство нямаше да си мръдне пръста, за да освободи младата жена. Заради неяснотата дали тя знае нещо, или не, възможността отвлечената все пак да е наясно къде се намира микрофилмът, не търсеха Луис особено настоятелно. Може пък отвлечането ѝ да му дадеше шанса, от който се нуждаеше като отклонеше вниманието от него.

Най-сетне, отчаян, притеснен и вбесен заради неотзивчивостта на правителството, Джеймс Хамилтън бе решил да поеме нещата в свои ръце. Бе похарчил едно малко състояние, за да разбере местонахождението на дъщеря си, но се оказало, че плантацията е недостъпна. Беше наясно, че ако изпратеше достатъчно хора, за да

превземат къщата, оставаше възможността дъщеря му да бъде убита по време на схватката. И тогава някой му споменал името на Грант Съливън.

За богаташ като Джеймс не бе проблем да намери човек, който не иска да бъде открит, дори да става въпрос за оттеглилия се бивш агент, заврял се някъде в планините на Тенеси. Двадесет и четири часа покъсно, Грант седеше срещу Хамилтън в библиотеката на огромното му имение, където всяко ъгълче нашепваше, че тук са играли много пари. Хамилтън бе предложил да погаси цялата ипотека върху фермата на Грант. Единственото му желание бе да си върне дъщерята жива и здрава. Лицето му бе изопнато от тревога и у него прозираше отчаяние, което накара Съливан да приеме, независимо от парите.

Спасяването ѝ му се струваше безкрайно трудно, дори невъзможно; ако все пак успееше да пробие охраната на плантацията — нещо, в което искрено се съмняваше — да я изведе щеше да се окаже съвсем друга работа. Не само това, но Грант от собствен опит знаеше, че дори да се добере до нея, тя вече можеше да не е жива, или съвсем да си е загубила ума. Дори не се бе замислял какво може да ѝ се случило след отвличането.

Само че да се добере до нея, се оказа неестествено лесно; още щом си тръгна от дома на Хамилтън, на челото му се вряза нова бръчка. На около километър и половина от имението на Хамилтън, той вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и забеляза, че го следи един син автомобил. Повдигна подигравателно вежди и отби край пътя.

Запали си цигара, пое небрежно дима и зачака двамата мъже да стигнат до него.

— Здравсти, Къртис.

Тед Къртис се наведе, надникна през отворения прозорец и се ухили.

— Дали ще успееш да познаеш кой иска да се види с теб?

— Мамка му — изруга раздражено Грант. — Добре, ще карам след теб. Нали няма да ме карате да се влача след вас чак до Вирджиния.

— Не-е-е. Само до най-близкия град. Той чака в мотела.

Фактът, че Сейбин си е направил труда да дойде чак тук от централното управление, говореше много на Грант. С Кел Сейбин се

познаваха още от едно време, бившият му колега не знаеше какво са това нерви, а във вените му сигурно течеше ледена вода. Човек не се чувстваше много комфортно в негово присъствие, но Грант знаеше, че същото разправят и за него. Никой от двамата не признаваше правила, много добре знаеха какво представлява адът, бяха живели и ловували в сивата джунгла, където закони не съществуваха. Разликата помежду им бе, че Сейбин се чувстваше добре в студената сивота, тя бе животът му, а Грант ѝ се бе наситил. Когато беше усетил, че у него остава все по-малко човечност, бе разбрал, че нещата са отишли прекалено далече. По онова време бе започнал да губи яснотата кой е и какво прави. Почти нищо не го интересуваше. Единствените случаи, когато се чувстваше жив, бе по време на някое преследване, тогава адреналинът се изтласкваше по вените му и сетивата му се изостряха. Куршумът, който за малко не го уби, в действителност го спаси, защото го накара да поспре достатъчно дълго, та да започне да мисли отново. Тогава реши, че времето му на тази работа е изтекло.

Двадесет и пет минути по-късно, стиснал между дланите си чаша силно горещо кафе, подпрял ботуши на стандартната за мотелите пластмасова масичка за кафе, Грант бе измърморил:

— И така, ето ме. Казвай.

Кел Сейбин бе метър и осемдесет, цели пет сантиметра по-нисък от Грант, а мускулестото му тяло подчертаваше, че много държи да е в добра форма, макар и вече да не участваше в операции. Беше тъмен — черна коса, черни очи, маслинов тен, енергията, стаена в него го обвиваше в студен блясък също като защитно поле. Човек никога не успяваше да разбере нещо по изражението му, той бе хитър, ловък и пресметлив като притаила се в засада пантера, но Грант му имаше доверие. Не че харесваше Сейбин; Сейбин нямаше приятели. Само че пътищата на двамата се бяха преплитали цели двадесет години, докато най-сетне бяха станали като части от едно цяло. Грант си представи червено-оранжевият проблясък на изстрел, усети тежката влага и горещина на джунглата, почувства мириса на гнила растителност, видя лъсването на метал при презареждане на оръжия... Гърбът му бе толкова близо до другия, че плешките им се допираха, зад него бе същият мъж, който сега седеше срещу него. Подобни моменти оставаха в паметта на човек.

Кел Сейбин бе опасен човек. Враждебно настроени правителства с радост биха платили цяло състояние, за да се доберат до него, но Сейбин си оставаше просто една сянка, която се изплъзваше от слънцето, докато насочваше войните си към сивите мъгли.

Сейбин оглеждаше мъжа, отпуснал се лениво срещу него с нетрепващ безизразен поглед, но тази ленивост бе за заблуда, сигурен бе. Грант му се стори още по-слаб и твърд, отколкото по времето, докато участваха в мисии. Едногодишното вегетиране не бе успяло да го размекне. Все още имате нещо диво у Грант Съливън, нещо опасно и неукротимо. Това бе тревожният неспокоен блясък в кехлибарените му очи, очи проблясващи пронизителни и златни като на орел под тъмните гъсти вежди. Тъмно русата му коса изглеждаше непокорна, започнала да се къдри около яката, подчертавайки, че е бил далече от цивилизацията. Бе доста загорял; малкият белег на брадата не се забелязваше веднага, но тънката резка, разрязала лявата му скула минаваше като сребърна нишка през бронзовата кожа. Белезите не го загрозяваха, само напомняха за стари битки.

Ако Сейбин трябваше да избере човек, който да тръгне след дъщерята на Хамилтън, той щеше да избере тъкмо този мъж. В джунглата Съливън бе ловък като дива котка, сливаше се със зеленината, превръщаше се в част от нея, използваше я. В бетонните джунгли бе също толкова ловък, но в зеленият ад на земята, нямаше по-добър от него.

— Ще тръгнеш ли след нея? — попита най-сетне Сейбин с тих глас.

— Да.

— Тогава да ти разкажа всичко. — Без да обръща внимание на факта, че Грант вече няма право да знае служебни тайни, Сейбин му разказа за липсващия микрофилм. Разказа му за Джордж Пърсол, за Луис Марсъл, за цялата смъртоносна игра на котка и мишка и за тъпата малка Присила, озовала се в средата на бъркотията. В момента я използваша като димна завеса за Луис, но Кел бе силно притеснен заради Луис. Не бе в негов стил да потъне така, а Коста Рика съвсем не беше най-спокойното място на земята. Всичко можеше да му се случи. И въпреки това, където и да бе той, не бе в ръцете нито на правителството, нито на някоя политическа групировка, защото всички го издирваха, а всички, освен Мануел Турего и американското

правителство се опитваха да открият Присила. Дори костариканското правителство не знаеше, че жената е в ръцете на Турего; този път той действателно самостоятелно.

— Пърсол е едно от неизвестните в това уравнение — призна раздражено Кен. — Той не е професионалист. Дори и досие няма.

След като Сейбин нямаше досието му, значи Пърсол не беше просто неизвестен, той бе напълно невидим.

— А как стана така, че работата се провали? — попита лениво Грант и притвори очи така, че заприличаха на цепки. Имаше вид на човек, който всеки момент може да заспи, но Сейбин го познаваше добре.

— Следили са нашия човек. Притискали са го. Той едва дишаше от високата температура. Не е успял да намери Луис, но си спомнил как може да се свърже с Пърсол. До тогава никои не бил и чувал името на Пърсол, нито пък имали представа как да се свържат с него в случай на нужда. Нашият човек просто му предал филма и тогава всичко се обърнало нагоре с краката. Пърсол духнал.

— Ами нашият човек?

— Жив е. Измъкнахме го, но Турего вече се бе докопал до него.

Грант изръмжа.

— Значи Турего знае, че нашият човек не е казал на Пърсол да унищожи микрофилма?

Кел изглеждаше изпълнен с негодувание.

— *Всички* знаят. Там сигурност няма. Прекалено много хора са готови да продадат всяка информация, до която се докопат. В организацията на Турего има доносник, затова до сутринта всички са знаели. А на сутринта Пърсол вече бил починал от сърдечен удар в стаята на Присила. Преди да успеем да се намесим, Турего беше отвел момичето.

Тъмно кафяви мигли засенчиха златните очи на Грант почти напълно. Наистина имаше вид на човек, който ще захърка всеки момент.

— Добре де. А тя знае ли нещо за микрофилма, или не?

— Нямаме представа. Лично аз предполагам, че не знае. Пърсол е разполагал с няколко часа, за да скрие микрофилма, преди да отиде в стаята ѝ.

— Защо не си е стояла при татенцето, където ѝ е мястото? — измърмори Грант.

— Хамилтън ни проглуши ушите да я измъкнем, но двамата не са особено близки. Тя е купонджийка. Разведена, много повече се интересува къде може да се позабавлява, вместо да свърши нещо полезно. Всъщност Хамилтън я е изключил от завещанието си преди няколко години. С Пърсол е вече от две години. Изобщо не са криели връзката си. Пърсол обича някоя хубавица да му се усуква на врата, а и може да си позволи да я издържа. Той е от хората, които не пропускат забавлението, приятен е, съвсем по неин вкус. Не би ми минало през ум, че може да е куриер, особено толкова умен, че да ме заблуди.

— А ти защо не се намесиш, за да освободиш момичето? — попита неочаквано Грант и отвори очи, за да погледна втренчено Кел със студените си жълти очи.

— Причините са две. Първо, мисля че тя не знае нищо за микрофилма. За мен най-важното е да го намеря, което означава да намеря Луис Марсъл. Второ, ти си най-добрият за тази задача. Помислих си го, когато... ами, когато уредих да пуснат името ти на вниманието на Хамилтън.

Значи все пак Кел се бе заел да открие момичето, но смяташе да го постигне по свой заобиколен начин. Е, само оставайки зад кулисите, щеше да бъде от полза.

— Няма да имаш проблем с влизането в Коста Рика — каза Кен. — Вече съм го уредил. Само че, ако не успееш да измъкнеш момичето...

Грант се изправи, гъвкав, див, грациозен, тих и смъртоносен.

— Знам — отвърна тихо той. Не бе нужно никой от тях да го изрича, но и двамата знаеха, че куршум в главата ѝ, щеше да е много по-милостиво отношение, отколкото, ако Турего решеше, че тя знае къде е скрит микрофилмът. В момента я държаха само като мярка за безопасност, но ако филмът не се появеше, тя оставаше последна връзка с него. Тогава животът ѝ нямаше да струва и пукната пара.

Така че сега вече бе в Коста Рика, в дебрите на тропическите гори и прекалено близо до никарагуанската граница, за да се чувства спокоен. Наоколо бродеха бунтовнически банди, войници, революционери и най-обикновени терористи, които вгорчаваха живота на хората, поискали да прекарат простичкия си живот на спокойствие.

Подобни проблеми минаваха покрай Присила, без да я засягат. Все едно че бе някаква тропическа принцеса, докато отпиваше с невероятния си финес от охладената напитка и не обръщаше никакво внимание на джунглата, която непрекъснато завземаше границите на плантацията и се налагаше редовно да я кастрят.

И така, беше видял достатъчно. Моментът щеше да бъде тази вечер. Вече знаеше програмата ѝ, познаваше навиците на охраната и бе набелязал слабите места. Никак не обичаше да се придвижва през джунглата нощем, но не му оставаше друг избор. Трябваша му няколко часа, за да се измъкне от това място, преди някой да разбере, че тя липсва. Добре че ги бе научила, че спи до късно, поне до десет сутрин. На никой нямаше да му мине нещо съмнително през ум, ако тя не се появише до единадесет. А по това време, двамата щяха да са далеч. Пабло ще ги вземе с хеликоптер от предварително уговореното сечище утре сутринта, малко след изгрев.

Грант се отдръпна бавно от края на джунглата и се запромъкна през гъстата зеленина, докато между него и къщата не остана плътна завеса. Едва тогава се изправи на крака, повървя малко, много тихо и предпазливо, защото вече знаеше за прокараните жици и сензори, които сам бе открил. Беше тук от три дни, движеше се предпазливо около плантацията и опипваше с поглед къщата. Знаеше къде спи момичето, имаше и план как ще я измъкне. Не можеше да се получи по-добре; Турего го нямаше в къщата. Беше тръгнал вчера и не се бе връщал, което означаваше, че и днес няма се прибере. Смрачаваше се и бе опасно да се пътува по реката в тъмното.

Грант си даваше ясна сметка колко опасности крие реката; затова смяташе да преведе момичето през джунглата. Въпреки че и там дебнеха опасности, реката би била логичният им път за бягство. Ако случайно ги разкриеха преди Пабло да ги прибере, преследвачите щяха да се спуснат по реката, поне първоначално. Надяваше се да имат достатъчно преднина, за да стигнат до хеликоптера.

Налагаше се да изчака още няколко часа, преди да влезе в къщата и да измъкне момичето. Щеше да остави достатъчно време на всички, за да се изморят, да се отегчат и да им се доспи. Отиде към малката полянка, където бе натрупал провизиите си, провери внимателно за змии, особено за кадифените кафяви, които обичаха да се настаняват на полянката в очакване на следващото му хранене. След като

установи, че опасност няма, седна на повалено дърво, за да изпуши една цигара. Пи малко вода, но не беше гладен. Знаеше, че чак до утре няма да изпита глад. Когато му предстоеше акция, той не можеше да яде; бе прекалено напрегнат, всичките му сетива бяха така изострени, че дори и най-незначителният звук, долетял от джунглата му се струваше като гръм. Адреналинът вече блъскаше във вените му и той се чувстваше превъзбуден. Сега разбираше защо викингите са полудявали по време на битка. Чакането му се струваше непоносимо, но се налагаше да изчака. Отново погледна часовника, светлият циферблат малко късче от цивилизацията в една джунгла, която поглъщаше хората живи. Намръщи се, щом забеляза, че е минал малко повече от половин час.

За да прави нещо и успокои изопнатите си нерви, той започна да си събира багажа. Подреждаше всичко така, че да знае кое къде е поставено. Провери оръжията и мунициите с надеждата да не му се налага да ги използва. Това, от което се нуждаеше най-много, като изключим желанието му да измъкне момичето невредимо, бе безшумна и безпроблемна операция. Ако се наложеше да използва автоматично оръжие, то щеше да издаде местонахождението им. Предпочиташе безшумния смъртоносен нож.

Усети капка пот да се стича надолу по гръбнака му. Господи, дано само момичето да прояви достатъчно здрав разум и да си затваря устата, а не да започне да пици, докато я извежда. Ако се налагаше, бе готов дори да я удари, за да изпадне в безсъзнание, но това би означавало да я носи през джунглата, протегнала листака си като живи пръсти.

Усети, че неволно поглажда ножа, а дългите му фини пръсти се плъзгат по острието като ласка на любовник. Пъхна го в калъфа. Дяволите да я вземат, помисли си горчиво той. Заради нея пак се бе забъркал в неприятности, а старите чувства отново го обземаха. Човек се пристрастяваше към усещането за опасност, като към наркотик, а сега то гореше във вените му, разяждаше го отвътре като киселина, убиваше го и същевременно го караше да се чувства по-жив и жизнен. Всичко това заради някаква разглежена въртиопашка, за която най-доброто забавление бе да скача от легло в легло. Може пък точно тези умения да ѝ бяха спасили живота, защото Турего се мислеше за невероятен любовник.

Нощните звуци на джунглата започнаха да нахлуват около него: пропискваша маймуни, долавяше шумоленето, цвърченето и кашлянето на обитателите на джунглата, докато се приготвяха да се заемат с нощните си задачи. Съвсем близо до реката долови кашлицата на ягуар, но той нямаше нищо против обичайните звуци. Тук се чувстваше у дома. Невероятното съчетание на гените му и уменията, придобити още като момче в блатата на южна Джорджия го превръщаха в част от тропическата гора, също като ягуара, който дебнеше на брега на реката. Макар гъстият листак да скриваше светлината, той не запали фенера си, искаше очите му да са напълно привикнали към тъмнината, когато тръгне. Разчиташе на слуха и инстинктите си и знаеше, че в този момент не го грози опасност. Опасностите щяха да надвиснат, когато се натъкнеше на хора, не на някой от обитателите на джунглата. Докато го заобикаляха тези успокояващи звуци, той бе сигурен, че наблизо няма да се мерне човек.

В полунощ стана и започна да се прокрадва по пътя, който бе начертал наум. Животните и насекомите не се стреснаха от присъствието му и гълчавата продължаваше безспир. Единственото му притеснение бе да не би някоя змия да се е спотаила на пътеката, която бе избрал, но се налагаше да поеме този риск. Носеше дълга пръчка, която размахваше пред себе си. Когато стигна края на плантацията, остави пръчката и приклепна, за да провери терена и да се убеди отново, че нещата са такива, каквито ги познава.

Видя охраната на обичайните места, вероятно спяха, с изключение на един, който обикаляше наоколо, но и той скоро щеше да полегне. Небрежни са, каза си презрително той. Очевидно бе, че не очакват посетители на такова отдалечено място надолу по реката. През трите дни, прекарани тук, ги бе наблюдавал непрекъснато и бе забелязал, че голяма част от времето прекарват в приказки, пушат и не са особено бдителни. Но все пак бяха на поста си, а пушките им бяха заредени с истински куршуми. Една от причините Грант да доживее до тридесет и осем бе, че се страхуваше от оръжията и ги уважаваше заради това, което можеха да причинят на човек. Не понасяше небрежността, защото тя отнемаше живота на хората. Зачака. Сега поне можеше да вижда, защото нощта бе ясна, звездите светеха ниско, блеснали ярко в небето. Харесват светлината на звездите; тя хвърляше множество сенки, които щяха да прикрият движенията му.

Мъжът, застанал на левия ъгъл на къщата не помръдваше, откакто Грант го наблюдаваше. Спеше. Единственият, който обикаляше наоколо се бе настанил до една от колоните пред къщата. Бледият червен блясък до ръката му го издаваше, че пуши, и ако следваше обичайните си навици, след като довърши цигарата, щеше да нахлупи шапка над очите и да спи чак до сутринта.

Тих като привидение, Грант напусна скривалището си, промъквайки се от дърво към някой храст, невидим в черните сенки. Безшумно се качи на терасата, опасала цялата къща, залепи се за стената и отново огледа наоколо. Цареше тишина и спокойствие. Стражите разчитаха прекалено много на опънатите жици и нямаха представа, че те могат да бъдат откачени.

Стаята на Присила бе отзад. Имаше плъзгащи се стъклени врати, които може и да бяха заключени, но това никак не го притесняваше; лесно се оправяше с ключалките. Изправи се до вратата, протегна ръка и натисна тихо бравата. Вратата се отвори веднага и веждата му се вдигна. Не беше заключено. Много умно от нейна страна.

Бавно, с едва доловими движения, откряна вратата само толкова, че да се промъкне вътре. Щом се озова в стаята спря и зачака очите му отново да се приспособят. След светлината на звездите, вътре му се стори тъмно като в джунглата. И мускул не трепваше по тялото му, той чакаше неподвижен и се заслушваше.

Скоро започна да различава предметите. Стаята бе просторна, с хладен дървен под, покрит със сламени постелки. Леглото бе до стената от дясната му страна и имаше призрачен вид заради мрежата против комари, обвила го отвсякъде. Под мрежата се виждаха смачкани завивки и дребно отпуснато тяло в единия край. Стол, малка кръгла маса и висок лампион бяха поставени от тази страна на леглото. От лявата му страна сенките бяха по-плътни, но видя врата, която по всяка вероятност водеше към банята. На стената имаше огромен гардероб. Бавно и безшумно като тигър, дебнещ плячката си, той се придвижваше покрай стената, за да се слее със сянката на гардероба. Вече различаваше очертанията на стол в другия край на леглото, от страната, където спеше тя. Дълга бяла дреха, или халат, или може би нощница, бе прехвърлена на облегалката. Мисълта, че тя може би спи гола, го накара да се усмихне широко, но в тази усмивка нямаше и следа от веселост. Ако наистина се окажеше, че спи гола, щеше да се

съпротивлява като подивяла котка, когато я събудеше. Заради доброто и на двамата се надяваше тя да е облечена.

Приближи се до леглото, очите му бяха съсредоточени върху дребната фигура. Тя не помръдваше... Косъмчетата на врата му настръхнаха и без да се замисля, той отскочи настрани, а върху рамото му се стовари ударът, предназначен да попадне във врата. Превъртя се и скочи на крака, готов да се изправи срещу нападателя си, но стаята отново бе станала тиха и тъмна. Нищо не помръдваше, дори жената в леглото. Грант отново се дръпна в сенките и се опита да долови тихото дишане на другия, прошумоляването на дреха, каквото и да е. Тишината в стаята бе оглушителна. Къде ли беше нападателят му? Също като Грант и той се бе дръпнал в сенките, които бяха толкова плътни, че можеха да осигурят прикритието на неколцина мъже.

Но кой го нападна? Какво търсеше този някой в спалнята на жената? Дали е изпратен да я убие, или и той също се опитваше да я отвлече от Турего?

Противникът му по всяка вероятност се криеше в някой тъмен ъгъл до гардероба. Грант извади ножа, но след това отново го прибра; ръцете му можеха да действат също толкова безшумно, колкото и ножът.

Ето... само за миг, едно незначително движение, но то му разкри местонахождението на другия мъж. Грант приклепна, след това се втурна напред слепешком, прихвана мъжа ниско и го блъсна надолу. Непознатият се превъртя, докато падаше и скочи на крака пъргаво и сръчно, дребна слаба фигура, вече очертана на мрежата против комари. Изнесе крак в ритник, но Грант предвиди удара и усети въздушната струя на ритника покрай брадичката си. Изнесе се напред и улови ръката на мъжа, извивайки я така, че той да не може да мръдне. Забеляза, че онзи се отпуска. Хладнокръвно, без да влага каквото и да е чувство, Грант хвърли дребния на пода и притисна с едното си коляно наранената ръка, докато другото отпусна върху гърдите на мъжа. В момента, в който вдигаше юмрук, за да прекрати безмълвната битка, Грант усети нещо странно, нещо меко под коляното си. В същия момент разбра. Неподвижната фигура в леглото продължаваше да лежи, без да трепва, защото това бяха завивки, а не човек. Момичето не си беше в леглото, беше го забелязала да се промъква през плъзгащите се врати и се бе скрила в сенките. Но защо не изпищя?

Защо го бе нападнала, след като много добре знаеше, че няма начин да го победи? Свали коляното си и бързо прокара ръка по гърдите, за да се увери, че не ѝ е изкарал въздуха. Усети повдигането и спускането им, чу и тихото приглушено възклицание, когато тя усети допира му, докато се отдръпваше от нея.

— Всичко е наред — понечи да прошепне той, но тя неочаквано се изви на пода и се откъсна от него. Коляното ѝ се стрелна нагоре; той не очакваше удар, бе съвсем уязвим и коляното ѝ се стовари в слабините му с такава сила, че цялото му тяло пламна от непоносима болка. Пред очите му затанцуваха червени светлини, той се присви на една страна, а ръцете му автоматично покриха болезненото място, докато стискаше зъби в опит да сдържи стоновете, които напъваха в гърлото му.

Тя се отдръпна от него и той долови тих вопъл, сигурно издаден от страх. Едва гледаше от болка, но успя да забележи, че тя повдига нещо тъмно и обемно; след това се измъкна през отворената стъклена врата и изчезна.

Едва сдържана ярост го накара да се изправи на крака. По дяволите, тя бе решила да бяга сама. Щеше да провали целия му план! Без да обръща внимание на болката в слабините, хукна след нея. Трябваше да си изяснят нещата.

ВТОРА ГЛАВА

Джейн тъкмо посягаше към вързопа с провизии, когато някакъв инстинкт, останал от първобитните ѝ деди, живели в пещери, я предупреди, че наблизо има някой. Не бе доловила никакъв издайнически шум, който да ѝ подсказе приближаването на непознатия. Космите по врата ѝ настръхнаха, тя замръзна на място и извърна ужасено очи към двойните плъзгащи се врати. Вратите се открянаха безшумно и тя забеляза тъмната сянка на мъж. Едър мъж, който се движеше в пълна тишина. Тъкмо неестествено безшумните му движения я уплашиха повече от всичко друго и тя усети как я обхваща неизпитван ужас. Дни наред бе прикривала нервността си, докато се движеше по острието на бръснача и се опитваше да приспи бдителността на Турего и притесненията му, но непрекъснато бе в готовност да избяга. И нищо не я бе уплашило повече от тъмната сянка, която се шмугна в стаята ѝ.

Дори най-слабата надежда, че някой може да я спаси се бе стопила, когато Турего я настани тук. Бе преценила положението съвсем хладнокръвно. Единственият, който би се погрижил да я измъкне, бе баща ѝ, но тук той нямаше власт. Затова можеше да разчита единствено на себе си и на изобретателността си. Затова не спря да флиртува и да лъже и правеше всичко по силите си, за да убеди Турего, че е не само празноглава, но и напълно безобидна. Дори, мислеше си тя, беше успяла, но времето ѝ изтичаше. Когато един от адютантите на Турего му донесе спешно съобщение, Джейн веднага подслуша; бяха открили къде е Луис Марсъл, а Турего нямаше търпение да спипа Луис.

Турего сигурно вече бе открил, че Луис няма никаква представа къде е липсващият микрофилм, значи тя оставаше единствената заподозряна. Налагаше се да избяга тази вечер, преди да се е върнал Турего.

Не си бе губила времето, откакто дойде; внимателно бе запомнила програмата на охраната, особено нощем, когато ужасът от

тъмното не ѝ позволяваше да заспи. По цели нощи стоеше до двойните врати и наблюдаваше дежурните, засичаше времето, което отделяха за различните си дейност и запомняше навиците им. Като имаше за какво да мисли, поне успяваше да контролира страха. Щом небето порозовееше на зазоряване, тя лягаше да спи. Още от първия си ден тук се подготвяше за бягство в джунглата. Крадеше храна и провизии, трупаше ги и се каляваше за предстоящото бягство. Дори сега, ужасът от това, което я очакваше в ръцете на Турего ѝ даваше смелост да се шмугне между дърветата, където сигурно я чакаха нощните демони.

Само че нищо не бе толкова зловещо, толкова смъртоносно, колкото тъмната фигура, появила се в спалнята ѝ. Тя се бе свила в най-тъмната сянка, без дори да смее да диша от ужас. Господи, молеше се тя, научи ме какво да правя! Защо е дошъл? За да я убие, докато спи ли? Или това е просто някой от охраната, решил точно тази вечер да се промъкне, за да я изнасили?

Когато мина пред нея, леко приведен над леглото, я бе обхванала необяснима ярост. След всичко, което ѝ се бе наложило да изтърпи, нямаше начин да го остави да провали плана ѝ за бягство! Беше решила, че колкото и да се страхува от тъмното ще рискува, за да не му позволи да провали всичко!

Със стиснати зъби бе свила юмруци, точно както я учеха в курса по самоотбрана. Бе замахнала към основата на врата му, но най-ненадейно той се бе дръпнал, беше се извил настрани от удара ѝ и юмрукът ѝ попадна в рамото му. Ужасът я бе обхванала отново, тя се бе свила в сянката на гардероба, напрягайки очи да го види, но той сякаш се бе изпарил. Да не би пък да беше привидение, просто игра на въображението ѝ? Не, юмрукът ѝ бе попаднал на доста яко рамо, а лекото трепване на пердетата над стъклените врати бяха доказателство, че вратата е отворена. Той беше някъде в стаята, само че къде? Как бе възможно толкова едър мъж да изчезне така безследно?

След това, най-неочаквано, цялата му тежест се бе стоварила отгоре ѝ, беше я накарал да се превие, а тя едва се сдържа да потисне инстинктивния си писък. Нямаше шанс срещу него. Автоматично опита да го ритне в гърлото, но той се движеше като светкавица и парира удара ѝ. След това силен удар в ръката притъпи всички усещания чак до лакътя и след частица от секундата се озова на пода, някакво коляно притисна гърдите ѝ и тя почти не можеше да диша.

Мъжът бе вдигнал ръка и Джейн се напрегна, вече готова да изпищи, но от гърлото ѝ не излезе и звук. След това, най-неочаквано той спря и кой знае защо отдръпна тежкото си тяло от гърдите ѝ. В дробовите ѝ нахлу въздух и невероятно облекчение, когато почувства как ръката му се движи смело по гърдите ѝ. Тогава разбра, че той бе променил позата. Ужасена и изпълнена с гняв, че това се случва на нея, тя се задвижи в мига, в който усети, че мъжът е уязвим и вдигна коляно. Той се присви и се отпусна настрани, стисна се между краката и тя, кой знае защо, изпита съжаление към него. След това забеляза, че дори не бе извикал. Този мъж изглежда не беше човек! Едва успя да потисне вика си на ужас, изправи се, грабна сака с провизии и се стрелна през отворената врата. В този момент не бягаше толкова от Турего, колкото от черния безмълвен демон в стаята си.

Без всякаква предпазливост тя се втурна през плантацията; сърцето ѝ оглушително блъскаше, кръвта пулсираше във вените ѝ и бучеше в ушите. Дробовите я боляха и тя чак тогава усети, че съдържа дъха си. Опита се да си напомни, че трябва да пази тишина, но желанието да избяга бе прекалено силно, за да е предпазлива. Спъна се в туфа трева и се просна на длани и колене. В момента, в който се опита да се изправи на крака, бе повалена отново от нещо огромно, топло и много тежко. Леден ужас смрази кръвта ѝ, но преди още инстинктивният писък да изскочи от гърлото ѝ, ръцете му бяха отзад на врата ѝ и всичко изведнъж бе обвито в тъмнина.

Джейн идваше в съзнание бавно, объркана от това, че виси надолу с главата, че главата ѝ непрекъснато подскача, че ръцете ѝ се чувстват много неудобно. В съзнанието ѝ нахлуха необичайни шумове, които тя се опита да разпознае, но така и не успя. Дори когато отвори очи, наоколо имаше само тъмнина. Това бе един от най-противните кошмари, които някога бе сънувала. Започна да рита и да се съпротивлява, за да се събуди, за да се изтръгне от кошмара, но почувства рязък плесник по ханша си.

— Стой мирна — долетя раздразнен глас зад нея. Гласът бе непознат, но нещо в бавния провлачен изговор я накара да се подчини незабавно.

Нещата бавно започнаха да идват на място. Тя бе праметната на рамото на мъж, който я носеше през джунглата. Китките ѝ бяха вързани зад гърба, глезените също. Широка лепенка покриваше устата ѝ и не ѝ позволяваше нищо друго, освен да ръмжи, или да си тананика. Точно в момента не ѝ беше до тананикане, затова използва твърде ограничените си гласови способности, за да изръмжи неразбираемо това, което мислеше за него и то с изразни средства, които биха накарали елегантната ѝ възпитана майка да пребледнее от ужас. Тежката ръка на мъжа отново се стовари върху ѝ.

— Мама му стара, ти няма ли най-накрая да млъкнеш? — изръмжа той. — Грухтиш като прасе в кочина.

Американец, помисли си учудена тя. Той беше американец! Беше дошъл да я спаси, въпреки че се държеше ненужно грубо... а дали наистина бе нейният спасител? Изпълнена с ужас, тя се сети за всички онези, които се опитваха да се доберат до нея. Някои нямаше да бъдат особено затруднени да си осигурят американски наемник, за да я отвлече, нито пък да обучат някой от своите толкова успешно, че да имитира американски акцент, или да спечели доверието ѝ.

Не можеше да се довери на никого, каза си тя. На абсолютно никого. Трябваше сама да се справи с положението.

Мъжът спря, повдигна я от рамото си и я остави на земята. Джейн премигна, след това присви очи, за да проясни поглед, но тъмнината под гъстия зелен покров бе толкова плътна, че тя не успя да види нищо. Нощта я притискаше, тъмнината я задушаваше. Къде беше той? Не може да я бе оставил просто така в джунглата, за да закуси някой ягуар с нея! Усещаше движенията около себе си, но нито един от звуците не издаваше присъствието му. Вой, цвърчене, писъци, шумолене някъде из джунглата изпълни ушите ѝ. В гърлото ѝ се надигна вопъл, тя се опита да помръдне, да различи очертанието на дърво, или нещо подобно, за да защити поне гърба си, но бе забравила, че той е вързал и краката ѝ, отново се прекатури на земята и издраска лицето си на някакъв храст.

Долови тихо изречена ругатня и в следващия момент той я подхвана и я изправи на крака.

— Дяволите да те вземат, стой мирна!

Значи беше тук. Как бе възможно да вижда? Какво правеше? Който и да беше той, каквото и да правеше, в този момент Джейн му бе

благодарна за присъствието. Не можеше да победи страха си към тъмнината, но фактът, че не е сама, ѝ помагаше да държи ужаса под контрол. Изхлипа, когато той рязко я повдигна и я метна отново на рамо с такава лекота, сякаш бе парцалена кукла. Усети издута рапица, която преди я нямаше, но той като че ли не се напрягаше особено. Движеше се през непрогледната тъмнина с невероятна увереност, с необяснима лекота и целенасоченост, която не се променяше дори за миг.

Продуктите, които тя бе заделяла, все още висяха на раменете ѝ, а презрамките държаха здраво, въпреки че тежестта се бе изместила и сега подобие на раница я удряше по главата с всяка негова крачка. Някаква консерва не спираше да я блъска и тя вече се съмняваше, че ако този тъпак, дето се правеше на супер герой не се спреше, сигурно щеше получи сътресение на мозъка. Ама какво си въобразяваше той, че участва в някакъв маратон през джунглата ли? Ребрата ѝ бяха натъртени на здравите му рамене, цялото тяло я болеше, нищо чудно, като си спомни как я бе тръшнал на пода. От удара му цялата ръка я болеше. Дори това да бе истинска спасителна мисия, мислеше си тя, щеше да извади невероятен късмет, ако оцелее.

Подскачаше на рамото му и ѝ се струваше, че са минали дни, а болката в изтръпналите ѝ ръце и крака се усилваше с всяка минута. Започна да ѝ се повдига и тя си поемаше дълбоко въздух в напразен опит да се удържи и да не повърне. Ако започнеш да повръща, докато устата ѝ бе залепена, щеше да се задуши. Започна отчаяно да се бори с него, единствено, за да го накара да я изправи.

— Спокойно, Прис. — Той като че ли знаеше как се чувства. Спря, повдигна я от рамото си и я пусна на земята. Когато тежестта ѝ се отпусна на вързаните ръце, тя едва сдържа стона си на болка.

— Добре — каза мъжът. — Ще те развържа, но ако пак започнеш да ми играеш номера, ще те овържа пак като коледна пуйка и повече няма да има мърдане. Разбра ли?

Тя трескаво закима и се зачуди дали той я вижда в тъмнината. Очевидно я виждаше, защото я обърна на една страна и тя усети как ножът прерязва връзките на китките. Очите ѝ се напълниха със сълзи от болка, докато местеше ръцете пред себе си и ги разтриваше енергично, за да раздвижи схванатите мускули.

— Татко ти ме изпрати да те измъкна — обясни с бавен провлачен глас мъжът, докато отлепваше стикера от устата ѝ. Вместо да го дръпне рязко и да смъкне и кожата ѝ, той действаше внимателно, а Джейн бе разкъсана между благодарност и възмущение, защото си бе позволил да ѝ запуши устата по този начин.

Тя раздвижи устни напред-назад, за да се увери, че мускулите ѝ все още работят.

— Баща ми ли? — попита тя с дрезгав глас.

— Ами да. Виж сега, Прис. Ще ти развържа краката, но ако ти мине през ума да ме ритнеш отново, искам да те предупредя, че няма да е толкова лесно, колкото първия път. — Въпреки че говореше бавно и спокойно, в гласа му се прокрадва нещо заплашително и Джейн дори за миг не се усъмни в думите му.

— Нямах намерение да те ритам, само че ти започна да ми пускаш ръце като на някоя ученичка! — изсъска тя.

— Искях само да проверя дали дишаш.

— Да бе, сигурно, а както забелязах, никак не бързаше.

— Добре направих като ти запуших устата — уведоми я замислен той и Джейн побърза да млъкне. Мъжът все още бе само една безлика сянка. Дори не знаеше името му, но вече бе научила достатъчно за него и знаеше, че ще я върже и ще ѝ запуши устата, без да му мигне окото.

Той разреза лепенката, с която бе омотал глезените ѝ и отново започна да разтрива грубо, но изключително ефикасно мускулите. Само след миг я изтегли на крака. Тя залитна, но успя да запази равновесие.

— Не ни остава много път. Ще стоиш зад мен и нито дума.

— Чакай! — прошепна уплашено тя. — Как да вървя след теб, след като не те виждам?

Той пое ръката ѝ и я постави на кръста си.

— Дръж се за колана.

Тя веднага го стисна. Притиснатата от ширналата се наоколо джунгла, тя знаеше, че само присъствието му може да я защити от надвисналите кошмари, затова с всички сили впи пръсти в панталоните му. Толкова силно стисна плата, че той измърмори нещо, но тя нямаше никакво намерение да го пусне.

На него може и да не му се струваше особено далеч, но за Джейн, да се влачи зад него и да се препъва в коренища и лиани, които не виждаше, разстоянието ѝ се стори километри.

— Ще чакаме тук — прошепна той. — Не искам да се приближаваме, преди да чуя хеликоптера.

— А той кога ще дойде? — прошепна в отговор Джейн, решила, че той ще успее да го види.

— Малко след зазоряване.

— А след колко време ще се зазори?

— След час и половина.

Все още стиснала колана на панталона му, тя стоеше зад него и чакаше настъпването на утрото. Секундите и минутите се нижеха, но така поне за пръв път осъзна, че е успяла да се измъкне от ръцете на Турего. Беше в безопасност, беше свободна... е, почти. Беше успяла да му се изплъзне и само тя знаеше какъв риск бе поела. Турего сигурно щеше да се върне в плантацията на сутринта и щеше да разбере, че затворничката му е избягала. За момент се изненада, че не се радва, но след това си каза, че все още не е избягала от опасността. Мъжът ѝ бе казал, че баща ѝ го е изпратил, но не ѝ даде нито име, нито доказателство. Можеше да разчита единствено на думата му, а тя бе доста предпазлива. Докато не стъпеше на американска земя, докато не се увереше, че е в безопасност, щеше да следва желязното правило на горкия Джордж Пърсол: докато се съмняваш, лъжи.

Мъжът се размърда неспокойно и привлече вниманието ѝ.

— Виж, съкровище, защо не поотпуснеш малко панталона? Или се опитваш да довършиш онова, дето го започна одеде с коляното?

Джейн усети как гореща вълна парна бузите ѝ и тя бързо отпусна пръсти.

— Съжалявам, дори не бях усетила — прошепна тя. Остана неподвижна за момент, отпуснала ръце от страни, а след това паниката отново започна да я завладява. Не го виждаше в тъмното, долавяше, обаче, дишането му, а след като вече не го и докосваше, не бе сигурна дали не я е изоставил. Дали все още бе до нея? Ами ако е сама? Въздухът ѝ се стори тежък и потискаш, тя се насили да диша дълбоко, да се пребори със страха, който знаеше, че е безпочвен, но здравия разум не успяваше да го победи. Макар да знаеше причината за този страх, това не ѝ помагаше да го прогони. Истината бе, че не можеше да

понася тъмнината. Не спеше без лампа, никога не влизаше в някоя стая, без първо да е запалила, а когато излизаше винаги оставяше в къщи да свети, за да е спокойна, когато се прибира. Винаги бе много внимателна да не остане на тъмно, а ето че сега бе насред джунглата в толкова непрогледен мрак, че ѝ се струваше, че е ослепяла.

Самообладанието ѝ се стопи и тя посегна към него ужасена, опита се да го докосне, за да е сигурна, че е все още тук. Протегнатите ѝ пръсти докоснаха някаква материя и тя се хвърли към него, хлипайки от паника и облекчение. В следващия миг стоманени пръсти стиснаха ризата ѝ, тя прелетя във въздуха и се просна по гръб върху смрадливата гнила растителност. Преди да успее да помръдне, преди да успее да си поеме въздух, косата ѝ бе опъната назад и тя усети, че се задушаваше от коляното му, притиснало гърдите ѝ. Дъхът му бе тих, а гласът ѝ заприлича на ръмжене.

— Никога, ама никога вече не ме нападай отзад.

Джейн се сгърчи и се опита да отблъсне коляното. След миг той го вдигна и пусна косата ѝ. Бе много по-добре да я хвърли през рамото си, отколкото да остане сама в тъмното, затова тя отново го сграбчи, прихващайки го през коленете. Той веднага се опита да отстъпи от протегнатите ѝ ръце, но тя се хвърли към него. Изруга приглушено. Опита се да запази равновесие, а след това се просна на земята.

Лежеше толкова неподвижно, че сърцето на Джейн заблъска уплашено. Ами ако го е ранила? Не можеше да го носи, не можеше и да го остави тук ранен, неспособен да се защитава. Попипа тялото му и коленичи до раменете му.

— Господине, добре ли сте? — прошепна тя и плъзна ръце по раменете и нагоре към лицето му, а след това прегледа главата за рани и цицини. Около челото му имаше ластична лента и тя я проследи с пръсти, докато напипа някакви странни очила. — Ранен ли си? — попита отново тя, с напрегнат от страх глас. — Дяволите да те вземат, отговори ми!

— Госпожичке — каза мъжът тихо и вбесено. — Ти си луда, да знаеш! Ако бях на мястото на баща ти, щях да платя на Турего да те задържи при себе си!

Не го познаваше, но думите му ѝ причиниха болка. Седна тихо, шокирана от факта, че приказките му са я наранили. Двамата не се

познавах, защо тогава мнението му я интересуваше? Това бе факт и тя се почувства необичайно уязвима.

Той се надигна и седна, а след като разбра, че тя няма да каже нищо повече, въздъхна.

— Защо ми се нахвърли така? — попита примирено той.

— Страхувам се от тъмното — призна с достойнство тя. — Не те чувах да дишаш, не виждах нищо и се паникьосах. Извинявай.

След малко той отговори:

— Няма нищо. — Изправи се, стисна я за китките и я изтегли да застане до него.

Джейн пристъпи по-близо.

— Виждаш благодарение на очилата, нали? — попита тя.

— Да. Няма много светлина, но ми е достатъчна, за да виждам къде стъпвам. Инфрачервени са.

Някъде над главите им изписка маймуна, Джейн подскочи и се блъсна в него.

— А случайно да имаш още един чифт? — попита с тръпнещ глас тя.

Усети го, че се колебае, след това ръката му обви раменете ѝ.

— Не, само тези са. Не се притеснявай, Прис, няма да те изпусна от поглед. След около пет минути ще започне да просветлява.

— Вече съм по-добре — каза тя и това бе самата истина, стига да можеше да го докосва и да е сигурна, че не е сама. Изпитваше истински ужас да остане сама в тъмното. Години наред водеше битка с кошмара, който я преследваше още от деветгодишна, но поне го бе приела и така бе значително по-спокойна. Знаеше, че кошмарът дебне, знаеше кога да го очаква и как да се предпази от него и така успяваше да се наслади на живота. Нямахше да позволи на този кошмар да я осакати. Може би методите, с които му се противопоставяше не бяха традиционни, но тя бе открила в себе си равновесие, от което бе доволна.

Джейн се почувства удивително спокойна, докато жилавата мъжка ръка я прегръщаше през раменете, затова остана неподвижна и след съвсем малко вече виждаше по-добре. В дебрите на джунглата нямаше слънчеви лъчи, които да възвестяват настъпващия ден. Изгревът не можеше да проникне през гъстия покров зеленина. Дори на обяд светлината, която достигаше сърцето на джунглата бе мътна и

се процеждаше през многобройните пластове листа. Зачака сивото зарево на изгрева да заблести, за да разгледа по-подробно какво има наоколо. Имаше чувството, че растителността наоколо я е погълнала. Никога преди не бе навлизала толкова дълбоко. Всичко, което знаеше за тази част на света бе от филмите и от малкото, което видя, докато пътуваха към плантацията. През дните, които прекара там, се бе научила да възприема джунглата като живо създание, огромно и зелено, което я заобикаляше отвсякъде и дебнеше в очакване. Още от самото начало знаеше, че ако иска да избяга, трябва да се гмурне в на пръв поглед непроходимата зеленина, затова бе прекарала часове наред взряна натам.

Сега бе попаднала в сърцето ѝ и се оказваше, че тук съвсем не е това, което бе очаквала. Нямаше ги гъстите преплетени лиани, през които да си проправя път с мачете. Земята под краката ѝ бе покрита с гниещи листа, набраздени от корени и стебла, но най-учудващото беше, че е удивително чисто. Растенията, избуяли близо до почвата бяха обречени. За да се преборят за безценната светлина, те трябваше да израснат и да пуснат едри разперени листа, за да могат да се доберат до колкото е възможно повече светлина. Загледа се в папрат, която всъщност не беше папрат, а дърво с яки корени, издигнало се поне на два метра и половина. Само горната му част приличаше на папрат.

— Сега вече се вижда — измърмори неочаквано той и дръпна ръка от раменете ѝ, след което махна очилата за нощно виждане. Внимателно ги поставя в отделение на раницата и дръпна ципа над тях.

Джейн го гледаше, без да крие любопитството си и ѝ се прииска светлината де бе по-силна, за да го разгледа добре. Това, което виждаше в момента я накара да се почувства нервна и притеснена. Само храбрец би се осмелил да се изправи срещу този мъж на някоя тъмна улица, каза си тя и страхливо потръпна. Не можа да разбере какъв цвят са очите му, но те блестяха изпод буйни прави тъмни вежди. Лицето му бе омазано с тъмна боя и така очите изпъкваха. Светлината подчерта порасналата му коса, прибрана с нещо като кърпа, спусната на челото. Бе във военно облекло със защитна шарка. Страховит нож бе затъкнат небрежно на колана му, на бедрото висеше пистолет, а карабината му бе прехвърлена на дясното рамо. Учуденият

й поглед се върна на лицето, силно лице, с изразени скули, по което нямаше и следа от чувства, въпреки че усети как тя го оглежда.

— Въръжен си като за лов на мечки, а? — заяде се тя и отново погледна ножа. Кой знае защо тъкмо ножът ѝ се стори по-опасен и смъртоносен от огнестрелните оръжия.

— Не започвам нищо без предварителна подготовка — заяви той.

Да, определено изглеждаше подготвен за всичко. Погледна го отново, този път по-предпазливо. Беше към метър и осемдесет и приличаше на... приличаше на... Потърси подходящ израз. Думите ѝ се сториха смешни и банални, но отиваха на този мъж. Приличаше на опитна и безмилостна машина за убиване. Раменете му бяха поне деветдесет сантиметра широки, а той носеше тежката екипировка, без никакво усилие. Беше успял да я повали два пъти и тя осъзна, че единствената причина да не е наранена бе, че и двата пъти бе овладял силата си.

Внезапно вниманието му се насочи другаде и той вдигна бързо и рязко глава, също като орел. Присви очи и се заслуша.

— Хеликоптерът идва — обърна се той към нея. — Да вървим.

Джейн се вслуша, но не успя да чуе нищо.

— Сигурен ли си? — попита тя колебливо.

— Казах да вървим — повтори нетърпеливо той и се отдалечи от нея. Само след секунди младата жена разбра, че той се насочва нанякъде, че ще се скрие в джунглата, преди още да е изминал десет метра. Забърза след него.

— Ей, я по-бавно! — прошепна настойчиво тя и го хвана за колана.

— Мърдай! — нареди той бе всякакво съчувствие. — Хеликоптерът няма да ни чака. Пабло ще бърза.

— Кой е Пабло?

— Пилотът.

В този момент до ушите ѝ достигна далечна вибрация. След само миг успя да различи характерния звук на приближаващия хеликоптер. Как бе възможно да го е чул? Знаеше, че има добър слух, но неговите сетива бяха невероятно изострени.

Той се движеше бързо, сякаш отлично знаеш накъде върви. Джейн се постарала да не изостава и да избягва коренищата, които се опитваха да захванат пръстите ѝ, затова не обръщаше внимание какво

има наоколо. Когато той се заизкачва, тя пое след него, беше много просто. Учуди се, че той спира рязко и вдигна глава, за да се огледа. Джунглата на Коста Рика беше планинска и сега бяха достигнали ръба на малка скална издатина, надвиснала над тясна скрита долина със сечище. Хеликоптерът бе кацал сред сечището, а перките му не спираха да се въртят.

— По-добре и от такси — измърмори облекчена Джейн и тръгна напред.

Ръката му стисна рамото ѝ и я дръпна назад.

— Тихо — нареди той и премести присвитите си очи нанякъде, за да огледа района.

— Да не би нещо да не е наред?

— Млъквай!

Джейн го погледна лошо, обидена от ненужната му грубост, но ръката му продължаваше да стиска рамото ѝ толкова силно, че започваше да усеща болка. Това бе предупреждение, че ако се покаже от естественото скривалище, осигурено от джунглата преди той да е преценил, че е безопасно, щеше да я спре като ѝ причини истинска болка. Зачака тихо и заоглежда сечището, но не забеляза нищо подозрително. Всичко тънеше в тишина. Пилотът се бе облегнал на хеликоптера отвън и си чистеше ноктите. Определено не го вълнуваше нищо.

Занизаха се дълги минути. Пилотът започна да нервничи, да извива врат и да се взира в джунглата, макар че всеки, дръпнал се съвсем малко навътре сред дърветата, щеше да остане невидим. Погледна часовника си, отново огледа джунглата и нервно се заозърта ту наляво, ту надясно.

Джейн усети напрежението, обхванало мъжа до нея, защото то се предаваше по ръката му, отпусната на рамото ѝ. Какво ли не беше наред? Какво търсеше той? Защо чакаха? Той стоеше неподвижен като ягуар, притаил се в очакване на плячката да премине под неговото дърво.

— Тази работа насмърдява — изръмжа неочаквано той и се дръпна по-дълбоко в джунглата, повличайки я след себе си.

Джейн се намръщи при тези груби думи.

— Така ли? Защо? Какво не е наред?

— Стой тук. — Бутна я на земята, сред зелено-черната сянка в корените на огромно дърво.

Така се стресна, че в първия момент дори не разбра, че е изоставена. Той просто се бе стопил в джунглата, тих и бърз, а тя дори не бе сигурна накъде се е отправил. Завъртя се, но по нищо не можа да разбере в каква посока е тръгнал. Нито клатушкащи се лиани, нито трепкащи листа го издаваха.

Обви с ръце свитите си колене, подпря на тях брадичка и се загледа замислена в земята. Ами ако не се върне... който и да беше той. Защо не го попита как се казва? Ако нещо му се случеше, искаше поне да научи името му, за да може да съобщи на някого — стига самата тя да успее да се измъкне от джунглата. А сега не беше в много по-неблагоприятно положение от преди. Поне беше далече от Турего, а това бе най-важното.

Чакай тук, беше наредил той. Колко време да чака? До обяд ли? До залез може би? До следващия си рожден ден? Мъжете издаваха толкова неточни заповеди! А този мъж хич го нямаше в разговорите. Млъквай, стой тук, не мърдай. Май това беше блясъкът на славата в репертоара му.

Накара я да чака до страхотно дърво. Възлестите корени в основата образуваха нещо като крила и я обгръщаха отвсякъде. Облегна се на ствола, така че крилата да я заслонят и да я скрият, ако някой приближеше отстрани.

Презрамките на раницата бяха протрили кожата на раменете, затова ги смъкна и се протегна и изведнъж се усети значително по-лека. Придърпа раницата и я отвори, а след това потърси четка за коса. Беше истински късмет, че откри тази раница, мислеше си тя, а пък войниците на Турего трябваше да са малко по-внимателни с вещите си. Без раницата, щеше да ѝ се наложи да увие нещата си в одеяло, което щеше да е твърде неудобно за носене.

Най-сетне откри четката и внимателно разреса заплелите се през нощта къдрици. Дребна маймуна с надуто изражение висеше от един клон над главата ѝ. Не спря да ѝ се кара, докато ровеше в раницата, очевидно възмутена, че някой си е позволил да навлезе в нейна територия. Махна ѝ с ръка.

Поздрави се за предвидливостта, вдигна си косата и извади черна бейзболна шапка. Нахлупи я и дръпна козирката ниско над очите си, но

след това отново я бутна нагоре. Тук нямаше никакво слънце. Загледа се нагоре и видя лъчи като точки да се провират сред дърветата, а светлината им се превръщаше в приглушено зелено сияние, което се разпръскваше надолу. Щеше да ѝ е много добре с някакви хитри очила като на онзи, един господ знаеше какво му е името.

Още колко трябваше да стои тук? Той да не би да беше загазил?

Усети колко са отпуснати краката ѝ, затова се изправи и се разтъпка, за да подобри кръвообращението си. Колкото повече чакаше, толкова повече започваше да се притеснява и имаше чувството, че ще дойде момент, в който ще се наложи да се движи доста бързо. Джейн бе със силни развита интуиция и невероятно чувствителна към всичко, около себе си. Тъкмо този неин талант ѝ бе позволил да държи Турего на разстояние дни и нощи, които ѝ се бяха сторили безкрайни, преценяваше го, подвеждаше го, непрекъснато успяваше да го очарова и привлече. Ето че същият този инстинкт сега я предупреди, че приближава беда. Някаква едва доловима промяна във въздуха докосна ръцете ѝ. Предпазливо взе раницата, пхна ръце в презрамките и побърза да прехвърли и колана през кръста.

Внезапен откос от автоматично оръжие я накара да се завърти рязко, а сърцето ѝ подскочи чак в гърлото. Заслуша се в изстрелите и разбра, че стрелят няколко оръжия, но въпросът бе по кого. Да не би да са открили приятеля ѝ, или това бе нещо съвсем друго? Да не би това да бе бедата, която той усети, заради която не посмя да излезе на сечището? Искаше ѝ се да си мисли, че той е в безопасност, че наблюдава какво става отстрани, но по гърба и плъзна студена тръпка и тя разбра, че едва ли е така.

Ръцете ѝ бяха студени и тя с огромна изненада усети, че трепери. Какво да прави? Да чака, или да бяга? Ами ако той има нужда от помощ? Разбра, че няма да може да направи почти нищо, защото не е въоръжена, но не можеше да избяга просто така, без да му помогне. Той не бе най-приятният човек, когото познаваше, не можеше да каже с ръка на сърцето, че му вярва, но бе единственият ѝ приятел в момента.

Опита се да не обръща внимание на слабостта в краката си и на ледената буца страх в корема. Надигна се от скривалището си сред корените на гигантското дърво и предпазливо пое през гората към сечището. Все още се чувала откъслечни изстрели, които идваха някъде оттам.

В следващия миг застина на място, защото долови гласове някъде наблизо в гората. Обзета от паника, тя се сви зад друго дърво. Какво да прави, ако идват в нейна посока? Грубата кора драскаше ръцете ѝ, докато тя надигна глава, за да се огледа.

Стоманена ръка притисна устата ѝ. В гърлото ѝ се надигна див разкъсваш писък и отекна в ушите.

— По дяволите, казах ти да не мърдаш!

ТРЕТА ГЛАВА

Джейн изви поглед към него над ръката, стиснала устата ѝ и страхът ѝ се превърна в заслепяващ гняв. Не харесваше този мъж. Изобщо не го понасяше и щом се измъкнеха от тази каша, щеше да му даде да се разбере!

Той свали ръката си и я пусна на земята на ръце и крака.

— Пълзи! — нареди той шепнешком и посочи наляво.

Джейн запълзя, без да обръща внимание на драскотините от шубраците, на отвратителните звуци, когато смачкаше нещо живо под дланта си. Странно, но след като той беше отново с нея, паниката ѝ се стопи; не беше изчезнала напълно, но не беше и онова задушавашо, обърквашо чувство. Каквито и да бяха недостатъците му, той знаеше как да се оправя в джунглата.

Мъжът я следваше неотклонно, твърдото му рамо, прилепено плътно до бедрата ѝ, я побутваше напред, когато тя забавяше темпото. Спря я като я сграбчи за глезена и я дръпна на земята, след което стисна крака ѝ, за да ѝ даде да разбере, че трябва да мълчи. Тя притаи дъх и се заслуша, и едва тогава долови тихо шумолене, което издаде нечие присъствие някъде наблизо. Не посмя дори да обърне глава, но улови движението с периферното си зрение. За момент човекът бе толкова близо, че тя го видя съвсем ясно. Очевидно бе от латиноамерикански произход, облечен в камуфлажни дрехи, нахлупил шапка. Държеше автоматична пушка в готовност.

След секунда вече не го виждаше, нито пък чу друго шумолене, но двамата останаха неподвижни сред гъсто избуялата папрат в продължение на още няколко мъчителни минути. След това той отпусна хватката на глезена и бедрото и я подтикна да продължи напред.

Отдалечаваха се от войника в противоположна посока. Може би щяха да успеят да излязат в гръб на преследвачите, да се качат на хеликоптера, докато войниците са все още дълбоко в джунглата. Искаше ѝ се да разбере къде отиват, какво ще направят, кои са тези

войници и какво искаха, но не зададе нито един от въпросите си. Сега не бе момент за разговори, не и с него — ама какво му беше името? — защото той не спираше да я побутва, за да пълзи по-бързо.

Неочаквано гората се разрези и проникна повече светлина. Той я сграбчи за ръката и я подръпна да се изправи.

— Тичай, но се постарай да не вдигаш много шум — изсъска в ухото ѝ той.

Браво. Тичай, но тихо. Тя го погледна лошо, след това затича като подплашена сърна. Най-противното беше, че той е точно зад нея, че не издаваше никакъв звук, докато тя топуркаше толкова силно, все едно че биеше барабан. Въпреки това тялото ѝ сякаш се събуди от светлината, защото усети прилив на енергия, въпреки че бе прекарала една безсънна нощ. Раницата на раменете ѝ се стори значително по-лека, а стъпките ѝ станаха енергични и бързи, докато адреналинът пулсираше във вените ѝ.

Храстите се сгъстиха и им се наложи да забавят крачка. След около петнадесет минути той я спря с ръка на рамото и я дръпна зад ствола на някакво дърво.

— Почини минутка — прошепна той. — Влажността ще те съсипе, ако не си свикнала.

До този момент Джейн не бе забелязала, че е мокра от пот. Дори не се бе замисляла за мократа си кожа в бързината. Чак сега усети невероятната влажност на тропическата гора, заради която всяка глътка въздух ѝ дотежаваше в дробовете. Тя избърса влагата от лицето си, а солта от потта остави бели бразди по бузите ѝ.

Той извади манерка от раницата.

— Пийни. Струва ми се, че имаш нужда.

Тя чудесно знаеше как изглежда. Усмихна се мрачно. Пое манерката и отпи малко вода, след това зави капачето и му я върна.

— Благодаря.

Той я погледна учуден.

— Можеш да пиеш още, ако искаш.

— Добре съм. — Погледна го и забеляза, че очите му са много особен златисто кафяв цвят, също като кехлибар. Зениците бяха наситено черни на този фон. И той бе целият в пот, но не дишаше толкова тежко. Който и да беше, какъвто и да беше, знаеше какво прави.

— Как се казваш? — попита тя, защото трябваше да се обръща към него по някакъв начин, сякаш така щеше да ѝ стане по-близък и познат.

Стори ѝ се, че той се отдръпна и разбра, че не му е приятно да каже дори тази незначителна информация за себе си. Името бе нещо дребно, но то сякаш бе част от защитната му броня, връзка с друг човек, когото той не искаше около себе си.

— Съливън — отвърна с нескрито нежелание той.

— Това първото ти име ли е, или фамилията?

— Фамилията. А как ти е малкото име?

— Грант.

Грант Съливън. Името ѝ хареса. Не беше претенциозно. Той също не беше претенциозен. Нямаше нищо общо с надутите мъже, с които тя обикновено се срещаше, но разликата бе в негова полза. Той бе корав човек, опасен, хитър, когато се налагаше, но без да проявява злоба. Контрастът между него и Турего, който бе страхотен злобар, бе удивителен.

— Да вървим — нареди той. — Трябва да увеличим разстоянието между хрътките и лисиците.

Тя тръгна послушно, но усети, че приливът на адреналин е намалял. Сега беше значително по-изтощена, отколкото преди кратката почивка. Препъна се, когато ботушът ѝ се закачи в някаква лиана, но той я сграбчи ловко, преди да се е проснала по корем. Усмихна му се уморено за благодарност, но когато се опита да отстъпи настрани от него, той я задържа. Остана неподвижен и тя отново усети да я завладява страх. Дръпна се и се обърна към него, но лицето му се бе превърнало в студена безизразна маска, втренчена в нея. Завъртя се отново и попадна пред дулото на пушка.

Потта се вледени по тялото ѝ. В първия момент на ужас очакваше да я застрелят, но моментът отлетя, а тя все още беше жива. В следващия момент срещна жестокото мургаво лице на войника, който стискаше пушката. Черните му очи се присвиха и той погледна Съливан. Каза нещо, но Джейн бе прекалено притеснена, за да разбере какво казва на испански.

Бавно и постепенно Съливън пусна Джейн, вдигна ръце и ги повдигна зад главата си.

— Отстъпи настрани от мен — каза тихо той.

Войникът излая някаква заповед. Джейн отвори широко очи. Ако мръднеште дори на сантиметър, този маниак със сигурност щеше да я застреля. Само че Съливън ѝ бе казал да се премести, затова тя отстъпи настрани, лицето ѝ така беше пребледняло, че ситните лунички по носа ѝ се откरोиха като цветни петна. Дулото на пушката не я изпускаше и войникът каза още нещо. Беше нервен, осъзна изведнъж Джейн. Напрежението личеше и в гласа му, и в резките движения. Господи, ако пръстът му трепнеше на спусъка... След това, напълно неочаквано, той насочи пушката отново към Съливън.

Съливън щеше да направи нещо. Усещаше го. Глупак! Ще го убият, ако се опита да се нахвърли върху непознатия! Погледна разтрепераните ръце на войника и изведнъж до съзнанието ѝ достигна нещо изключително важно. Пушката не бе включена на автоматичен режим. След още миг, вече бе наясно какво може да се направи. Реагира, без да мисли. Тялото ѝ, обучено да танцува, свикнало с грациозните движения за самозащита, се завъртя. Той реагира частица от секундата по-късно, премествайки оръжието към нея, но тя бе вече достатъчно близо и кракът ѝ проряза разстоянието между тях, за да попадне точно под дулото и единственият гърмеж да проехти към листака над тях. Така и не му остана време да стреля отново.

Грант се нахвърли върху него, сграбчи оръжието с една ръка, а другата стовари в незащитеното гърло на войника. Очите на непознатия станаха стъклени, той се отпусна на земята. Дишаше хриптящо, но бе жив.

Грант стисна ръката на Джейн.

— Тичай! Този изстрел ще ги доведе всички!

Напрегнатият му глас я накара да се подчини веднага, въпреки че енергията ѝ бе на изчерпване. Краката ѝ тежаха като олово, стори ѝ се, че ботушите ѝ са поне пет килограма. Бедрата ѝ горяха от болка, но тя си наложи да не им обръща внимание; защото ако я застреляха, повече болка нямаше да има. Той я подтикваше с ръка, тя се препъваше в корени и храсти, а колекцията ѝ от драскотини се увеличаваше. Инстинктът за самосъхранение я тласкаше напред, умът ѝ не работеше, тялото ѝ действаше автоматично, краката се движеха, дробовете поглъщаха жадно тежкия влажен въздух. Вече бе толкова уморена, че дори не усещаше болка.

Неочаквано попаднаха на наклон. Сетивата ѝ бяха притъпени както от ужас, така и от изтощение, затова не успя да запази равновесие. Грант я хвана, но инерцията запрати и двамата надолу по хълма. Той я бе обгърнал с ръце и заедно се затъркаляха по стръмния склон. И земята, и дърветата се завъртяха диво, а тя забеляза плитък каменист поток на дъното на склона и от гърлото ѝ се изтръгна тих дрезгав вик. Някои от скалите бяха достатъчно големи, за да ги убият, а дребните щяха да ги нарежат.

Грант изруга и я стисна още по-силно, докато тя си помисли, че ребрата ѝ ще се прекършат от натиска. Усети как мускулите му се стягат, изви се и някак успя да спусне крака напред. Сега се плъзгаха прави и не се търкаляха. Той заби пети и плъзгането се забави, докато най-сетне спря.

— Прис? — обърна се рязко към нея той, стисна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си, за да го погледне. — Ранена ли си?

— Не, не — побърза да го увери тя и се опита да не обръща внимание на новите болки навсякъде по тялото си. Дясната ѝ ръка не беше счупена, но бе силно натъртена. Тя се намръщи, когато се опита да я помести. Една от презрамките на раницата се бе скъсала и товарът и висеше накриво на едното рамо. Шапката също липсваше.

Той нагласи пушката на рамото си и Джейн се зачуди как бе успял да я запази. Този човек никога ли не изпускате нищо, не губеше ли вещите си, не се ли уморяваше, никога ли не огладняваше ли? Не го бе виждала да пие вода!

— Шапката ми падна — каза му тя и вдигна поглед, за да провери нагоре по склона. Върхът бе поне тридесет метра нагоре и бе цяло чудо, че не се бяха блъснали в някоя от скалите, докато се спускаха.

— Видях я. — Той запълзя нагоре, гъвкав и уверен. Дръпна шапката от пречупен клон и след миг бе отново до нея. Нахлупи я на главата ѝ. — Ще успееш ли да се изкачиш отсреща?

Абсолютно невъзможно, помисли си тя. Тялото ѝ отказваше да я слуша. Погледна го и вирна брадичка.

— Естествено.

Той не се усмихна, но лицето му омекна, сякаш знаеше колко безкрайно уморена е тя.

— Трябва да продължим — обясни той, хвана я за ръка и я преведе през потока.

Не я беше грижа, че ботушите ще се намокрят, джапаше през водата, крачеше надолу по течението, докато той оглеждаше брега за някое място, където изкачването щеше да е по-леко. От тази страна на потока, брегът не беше полегат. Издигаше се почти вертикално, покрит с непроходима плетеница от лиани и храсти. Потокът разделяше листака и позволяваше да нахлуе малко повече светлина, затова растенията бяха така гъсто избуяли.

— Добре, ще се качим оттук — каза най-сетне той и посочи нагоре.

Джейн вдигна поглед, но не успя да забележи дивият листак да е по-проходим.

— Слушай, нека да поговорим — опита се да го вразуми тя.

Той въздъхна отчаяно.

— Виж, Прис, знам, че си уморена, но...

Нещо у Джейн се пречупи, тя се въртна към него, стисна го за ризата и го дръпна към себе си.

— Ако ме наречеш Прис още само веднъж, ще ти прасна един в носа! — кресна тя, без сама да знае защо се вбеси чак толкова от омразното име. Никой, абсолютно никой не си бе позволявал да я нарича Присила, Прис, дори Сила, повече от веднъж. Този проклет командос, обаче, не спря да го повтаря от самото начало. Досега си мълчеше, защото му бе длъжница, задето го изрита в слабините, но сега бе уморена, гладна и уплашена, а той бе прекалил!

Той се извъртя толкова бързо, че на нея дори не й остана време да мигне. Ръцете му се изплъзнаха и той стисна свития ѝ юмрук, а пръстите на другата му ръка обхванаха китката, стиснала ризата.

— По дяволите, ти не знаеш ли кога трябва да пазиш тишина? Не съм те кръстил аз Присила, а родителите ти, така че, ако имаш да казваш нещо, им го кажи на тях. Дотогава, качвай се!

Тя започна изкачването, въпреки че се плашеше, че всеки миг може да падне по очи. Стискаше лианите, за да има някаква опора, корени, скали, храсти и фиданки подминаваше, провираше се между тях, навеждаше се, за да избегне листака. Растителността бе толкова гъста, че и ягуари да се разхождаха наоколо, нямаше да ги види, докато не се озовеше между зъбите им. Спомни си, че ягуарите обичат водата,

че прекарват по-голямата част от времето си да дремят близо до някой поток, или река и се зарече да му го върне на Грант Съливън, задето я караше да върши всичко това.

Най-сетне достигнаха върха на склона и след като изминаха още няколко метра през листака, се оказа, че могат да вървят по-лесно. Нагласи раницата и се намръщи, усетила нови натъртвания.

— Към хеликоптера ли ще вървим?

— Не — заяви той. — Хеликоптерът е под наблюдение.

— Кой бяха онези мъже?

Той сви рамене.

— Кой знае? Сандинисти, може би. Съвсем близо сме до никарагуанската граница. Може да са партизани. Проклетият Пабло ни е продал.

На Джейн не ѝ беше до предателството на Пабло. Чувстваше се прекалено уморена, за да се притеснява и за това.

— Къде отиваме?

— На юг.

Тя стисна зъби. Трябваше с ченгел да извлече информация от този мъж.

— Къде на юг?

— Лимон, разбира се. В момента сме поели на изток.

Джейн знаеше достатъчно за Коста Рика, за да се сети какво се намира на изток и новата им посока никак не ѝ хареса. На изток се простираше карибското крайбрежие, където тропическата гора се превръщаше в блата. Ако бяха само на няколко километра от никарагуанската граница, значи Лимон бе на около сто и петдесет километра, както беше уморена, ѝ се стори, че той казва хиляда, колко ли време щеше да им отнеме да изминат пеша тези сто и петдесет километра? Четири, или пет дни? Нямаше представа дали ще успее да издържи четири или пет дни с господин веселяка. Познаваше го по-малко от дванадесет часа и вече бе близо до смъртта.

— А защо не тръгнем на юг и не зарежем тези източна посока?

Той изви глава в посоката, от която бяха дошли.

— Заради тях. Това не бяха хората на Турего, но Турего скоро ще разбере накъде сме тръгнали и ще ни погне. Не може да си позволи правителството да разбере за тайните му операции. Затова... ще минем през места, където няма да му е лесно да ни преследва.

Той говореше разумно. Не ѝ беше приятно, но поне личеше, че е обмислил как да постъпят. Никога не бе виждала карибското крайбрежие на Коста Рика, затова не знаеше какво да очаква, но бе много по-добре, отколкото да се окаже отново пленница на Турего. Отровни змии, алигатори, плаващи пясъци, каквото там имаше... определено бе по-добре, отколкото да е при Турего. Щеше да се притеснява за блатата, когато стигнеха там. След като взе решение, тя отново се замисли над належащия проблем.

— А кога ще си починем? Кога ще ядем? Честно да ти призная, Атила, твоят пикочен мехур може и да е с размерите на Ню Джърси, но аз трябва да отида до едно място.

Отново забеляза трепването на устата му, все едно, че се подсмиваше.

— Още не можем да спираме, но можеш да похапнеш, докато вървим. А пък за другото, използвай ето онова дърво там.

Тя погледна в посока на протегнатия му пръст и забеляза дърво с огромни преплетени корени. След като тук не се предлагаха санитарни възли, и това трябваше да свърши работа. Затова тръгна натам.

Когато пое отново, той ѝ подаде нещо твърдо и тъмно, което да дъвче. Имаше вкус на месо, но след като го огледа подозрително, реши, да не го пита какво е. Поне облекчи болката в стомаха ѝ, а след като отми вкуса с няколко глътки вода, се почувства по-добре и престана да усеща краката си като гумени. Той дъвчеше същата пръчка, затова тя реши, че все пак принадлежи към човешкия род.

След като вървяха без почивка няколко часа, Джейн започна да губи сили. Краката ѝ тежаха и тя имаше чувството, че газии вода до колене. Температурата бавно се покачваше. Със сигурност беше над тридесет, въпреки че се намираха под гъстата зеленина. Влажността изцеждаше силите ѝ, тя продължаваше да се поти, без да замества загубената вода. Тъкмо се канеше да му каже, че не може да направи нито една стъпка повече, той се обърна и я огледа много професионално.

— Стой тук, докато намеря някакъв подслон, за да поседнем. Така и така скоро ще започне да вали. Изглеждаш доста зле, между другото.

Джейн си свали шапката и избърса покритото си с пот лице с опакото на ръката, прекалено изморена, за да му отвърне. Той пък

откъде знаеше, че ще вали? Тук, разбира се, валеше почти всеки ден, така че не му бяха нужни гадателски способности, за да разбере, но тя не бе чула гърмежите, които обикновено предшестват дъжда.

Той се върна след малко, хвана я за ръка и я поведе по леко възвишение, където пръснати камъни свидетелстваха за вулканичния произход на Коста Рика. Извади ножа от колана, отрязва тънки вейки, преплете ги с лиани, след това подпря краищата с по-яки клони в четирите ъгъла. Извади навита мушама от раницата си и я върза върху крачетата, така че да не тече.

— Влизай вътре и се настанявай — изръмжа той, когато забеляза, че Джейн гледа удивена заслона, който бе направил за броени минути.

Тя изпълзя послушно вътре и изпъшка от облекчение, когато свали раницата и отпусна болезнено напрегнатите си мускули. Дочу далечен гръм. С каквото и да се занимаваше този мъж, определено познаваше джунглата.

Грант също се пъхна под навеса и отпусна рамене на своята раница. Очевидно бе решил, че докато чакат дъжда, могат да похапнат, защото извади консерви.

Джейн се изправи, приведе се по-близо и огледа кутиите.

— Какво е това?

— Храна.

— Каква храна?

Той сви рамене.

— Не съм я оглеждал чак толкова, че да забележа каква е. Слушай, не мисли за нея. Просто яж.

Тя постави ръка върху неговата, когато започна да отваря консервата.

— Чакай. Защо не похапнем от храната за спешни случаи?

— Това е храна за спешни случаи — изръмжа той. — Все пак трябва да ядем.

— Да, но не е нужно да ядем нея!

Търпението му бе на изчерпване.

— Скъпа, яж, защото има още две кутии от същото!

— Само така ти се струва — нацупи се тя и примъкна собствената си раница. Започна да рови в нея и извади малък пакет, увит в откраднатата хавлиена кърпа. Много доволно извади два

смачкани, но годни за ядене сандвичи, след това порови отново в раницата. Имаше доволен вид, когато напипа две кутии портокалов сок. — Ето, виждаш ли! — каза весело тя и му подаде едната. — Сандвич с фъстъчено масло и плодово желе и кутия портокалов сок. Протеини, въглехидрати и витамин С. Какво повече може да иска човек?

Грант пое сандвича и кутията сок, които тя му подаваше и не можеше да повярва на очите си. Примигна удивен, след това се разсмя. Това не бе точно смях. Приличаше на ръждясал звук, но разкри прави бели зъби, а покрай кехлибарените му очи се събраха бръчици. Грубият звук на смеха му й се стори странен и необичаен. Очевидно бе, че той рядко се смее, че не открива много хумор около себе си, затова тя се почувства доволна, че го е разсмяла, а в същото време тъжна, че той не открива смешното в живота. Без смях тя нямаше да успее да си запази разума, затова знаеше колко е ценен.

Докато преглъщаше сандвича, Грант се наслаждаваше на чудесния вкус на фъстъченото масло и на сладостта на желето. Какво от това, че хлябът бе малко стар? Неочакваната гощавка караше човек да не обръща внимание на подобни неща. Той се отпусна назад и се подпря отново на раницата, за да протегне дългите си крака. Първите капки дъжд започнаха да барабанят по мушамата. Никой нямаше да може да ги проследи в пороя, дори партизаните да си водеха индианци следотърсачи, нещо, в което той се съмняваше. За пръв път, откакто видя хеликоптера тази сутрин, той се успокои, а високо развитото му чувство за опасности вече не го тормозеше.

Дояде сандвича, изпи останалия портокалов сок и погледна към Джейн. Тя внимателно облизваше и последните следи желе от пръстите си. Младата жена вдигна очи, улови погледа му и се усмихна доволно, при което трапчинките й намигнаха, а след това продължи да облизва пръстите си.

Противно на волята си, Грант усети как тялото му се напруга и прилив на страст го изненада със силата си. Тя бе чаровница, в това спор нямаше, по не бе и това, което бе очаквал. Предполагаше, че ще се натъкне на глезена безпомощна светска дамичка, а вместо това се оказа, че тя има борбен дух и достатъчно решителност, за да се втурне в джунглата с два сандвича с фъстъчено масло и малко портокалов сок. Освен това бе доста разумно облечена, с удобни ботуши, тъмно зелени

панталони и черна блуза с къс ръкав. Не се бе съобразила с последните модни тенденции, но той се разсея няколко пъти, докато лазеше зад нея и погледът му попадеше на съвършеното закръглено дупе. Като мъж не се въздържа да огледа и заоблените бедра.

Тя бе истинско съчетание от противоречия. Беше лудетина, толкова буйна и непредвидима, че баща ѝ я бе лишил от наследство, бе живяла с Джордж Пърсол като негова любовница, а по лицето ѝ нямаше и следа от преживени трудности. Ако не друго, то това лице изглеждаше невинно като на дете, а тъмно кафявите очи таяха детски ентузиазъм към живота. По лицето ѝ непрекъснато пробягваше едно дяволито изражение, в същото време бе открито и чувствено. Дългата коса бе толкова тъмно кафява, че изглеждаше черна и висеше по раменете сплъстена и оплетена. Тя я отмяташе от лицето си без суета. Тъмно кафявите очи бяха големи, леко издължени и вирнати към слепоочията, разположени над високи скули, които го накараха да си помисли, че у нея има индианска кръв. Дребни лунички бяха разпилени по елегантните скули и финия нос. Устните ѝ бяха меки и плътни, горната устна по-плътна от долната, което ѝ придаваше изключително чувствен вид. Като цяло не можеше да бъде наречена красива, но у нея имаше свежест, някакво излъчване, заради което всички останали жени, които познаваше, му се сториха обикновени.

Да не говорим, че слабините му никога не се бяха сблъскали с коляното на която и да е друга жена.

Дори и сега, като си спомни, го обзе гняв. От една страни се ядоса, че не се е предпазил от подобен удар, затова и бе изненадан! От друга страна изпитваше някакъв инстинктивен, чисто мъжки гняв, съвсем сексуален. Всеки път, когато бе наблизил, той внимателно следеше коляното ѝ. А пък самият факт, че тя се бе защитавала, движенията ѝ, му подсказаха, че е минала някакво обучение, а това се оказваше още едно противоречие. Не беше опитна, но знаеше какво да прави. Защо му трябва на едно капризно разглезено момиче, свикнало да обикаля по приеми и купони, да се занимава със самозащита? Някои парчета от мозайката просто не намираха мястото си, а Грант винаги се притесняваше, когато имаше някой, макар и дребен, проблем.

Доста мрачно и песимистично гледаше на цялата операция. Положението им в момента бе доста отчайващо, независимо, че точно сега бяха на сигурно място. По всяка вероятност бяха успели да се

отърват от войниците, един господ знаеше за кого работят, но Турего бе друга работа. Микрофилмът не бе единствената грижа в момента. Турего бе действал без разрешението на правителството и ако Джейн успееше да се върне и да подаде оплакване срещу него, той щеше да загуби поста си, а най-вероятно дори и свободата си.

Грант отговаряше тя да се измъкне оттук, но това съвсем не беше простичкото измъкване, което той бе планирал. От момент, в който забеляза, че Пабло се е облегал небрежно на хеликоптера и ги чака, разбра, че нещата не са както трябва. Пабло не бе от хората, които да чакат спокойно и незаинтересовано. Откакто Грант го познаваше, Пабло винаги бе изпълнен с напрежение, готов да действа, винаги седнал в хеликоптера, пуснал перките да се въртят. Небрежното му поведение бе прекалено издайническо. Може пък да се е опитвал да го предупреди. Така и нямаше да разбере.

Сега трябваше да преведе момичето през джунглата, да минат планините и блатата на юг, като не забравят, че Турего ги преследва. Ако имаха късмет, след ден-два щяха да открият някое село и да си изпросят някой да ги закара, но дори и тази възможност зависеше колко близо зад тях се намира Турего.

Като капак на всичко, той й нямаше доверие. Беше обезоръжила войника прекалено самоуверено и не продума и дума за случилото се. Прекалено спокойно се отнасяше към всичко, което ставаше. Тя не бе това, което изглеждаше, затова бе опасна.

Трябваше да бъде предпазлив с нея, а в същото време не можеше да спре да я гледа чисто по мъжки. Прекалено сексапилна, налята, екзотична като орхидея от джунглата. Какво ли ще бъде, ако спи с нея? Дали използва тези прелестни извивки на тялото си, за да накара мъжа да забрави кой е? Колко ли мъже са били подведени от това свежо открито лице? Дали и Турего е бил подведен така? Бил е изпълнен от желание към нея, знаел е, че може да я насили във всеки един момент, но е искал да я спечели сам, да я накара да му се отдаде по своя воля? Как иначе е можела да го контролира? Нищо от наблюденията му нямаше общо с предварителната му представа, освен ако тя не си играеше с мъжете и колкото по-опасен бе мъжът, толкова по-приятно й бе да го контролира.

Грант не искаше тя да има чак толкова влияние над него, защото просто не си струваше. Колкото и примамливо да бе изражението в

тези тъмни, котешки очи, тя просто не си струваше. Не му трябваша усложненията, които вървяха с нея. Единственото му желание бе да я изведе от това място, да си получи парите от баща ѝ и да се порадва на спокойствието и самотата във фермата. Вече усещаше как джунглата го тегли, усещаше и горещата, дори сексуална възбуда от опасността. Пушката бе като продължение на тялото му, а ножът лягаше на дланта му, сякаш никога не бе го оставял. Всички стари навици и инстинкти си бяха у него, а чернотата се надигна отново, докато се чудеше мрачно дали някога ще успее да загърби този живот. Жаждата за кръв бе пламнала отново и сигурно щеше да убие войника, ако тя не бе ритнала пушката.

Нима въодушевлението по време на битка го караше да изпитва желание да навлезе в тялото ѝ, докато забрави всичко от удоволствие? От една страна бе тъкмо това, но от друга бе нещо, зародило се на пода в спалнята, преди броени часове, когато бе усетил меките ѝ закръглени гърди в дланите си. Щом си спомни, му се прииска отново да усети как изглеждат гърдите ѝ, дали са вирнати, или раздалечени, дали са стегнати, дали зърната ѝ са малки, или големи, розови, или кафяви. Усети възбуда и желание и трябваше да си напомни с неприятно чувства, че от доста време не е бил с жена, така че е съвсем естествено да се възбуди. Ако не друго, то поне трябваше да е доволен, че тази функция на тялото му все още съществува!

Тя се прозя и го погледна като сънена котка.

— Ще подремна — заяви тя и се сви на земята. Отпусна глава на едната си ръка, затвори очи и отново се прозя.

Наблюдаваше я с присвити очи. Умението ѝ да се приспособява бе още едно парче от мозайката, което не си беше на мястото. Би трябвало да мрънка и да недоволства, че ѝ е неудобно, а не да се свива на земята, готова да заспи най-спокойно. Само че идеята ѝ да поспят бе наистина чудесна, каза си той.

Грант се огледа. Дъждът се бе превърнал в порой и плющеше по мушамата, превръщайки всичко в река. Неспирните проливни дъждове, отмиваха хранителните вещества в почвата и превръщаха джунглата в истинско противоречие. Тук вирееше най-голямото разнообразие от растения, човек можеше да открие невероятни животни, а по-бедна почва нямаше никъде по света. В момента, заради дъжда, бе невъзможно някой да ги открие. Поне засега бяха в

безопасност и за пръв път от дни наред си позволи да отпусне болезнено напрегнатите мускули. И той можеше да поспи, щеше да се събуди, когато дъждът спре, защото липсата на шум щеше да го стресне.

Протегна ръка и я разтърси за рамото, а тя се събуди и го погледна сънено.

— Дръпни се навътре — нареди той. — Направи ми място и аз да се протегна.

Тя се сви, както бе поискал той, протегна се и въздъхна доволно. Той отмести раниците им на една страна, след това отпусна едрото си тяло между нея и дъжда. Отпусна се по гръб, подпъхнал едната си загоряла ръка под главата. Нито се въртя, нито се намества, нито се прозява. Просто се отпусна, затвори очи и заспа. Джейн го наблюдаваше сънена, втренчила поглед в орловия му профил и забеляза белега на лявата скула. Как ли го бе получил? Бе му поникнала брада, значително по-тъмна от косата. Веждите и миглите също бяха тъмни, а кехлибарените очи изглеждаха доста по-светли, почти жълти, като на орел.

От дъжда ѝ стана хладно, затова тя се премести по-близо до него, за да се наслади на топлината, която се излъчваше от тялото му. Той бе толкова топъл... Чувстваше се в безопасност... както не се бе чувствала от девет годишна. След тиха въздишка, заспа.

Малко по-късно дъждът спря неочаквано и Грант се събуди рязко като от запалена лампа. Застана нащрек и в готовност. Понечи да се надигне, но усети, че тя се е свила до него, положила глава от едната страна на гърдите му. Не можеше да повярва. Как бе успяла да се намести толкова близо до него, а той да не усети и да не се събуди? Спеше като котка и се будеше дори от най-незначителните шумове и движения — но ето че тази проклета жена се бе настанила отгоре му, а той дори не бе усетил. Сигурно е останала разочарована, каза си побеснял той. Ядът му бе насочен както към него, така и към нея, защото инцидентът показваше колко се е отпуснал през последната година. А ако беше небрежен, можеха да загубят живота си.

Остана да лежи неподвижен, пълните ѝ гърди до него. Беше мека и апетитна, един от краката ѝ прехвърлен върху бедрото му. Само да се превърти настрани и щеше да се окаже между краката ѝ. Щом си представи какво може да стане, по челото му избиха капки пот.

Господи! Тя трябва да е гореща и стегната. Стисна зъби, за да преодолее напрежението в слабините. Тя не бе дама, но бе истинска жена и той я желаше гола и разпалена под себе си толкова силно, че всичко у него се сви.

Трябваше да се премести, иначе щеше да я обладае направо тук на скалистата почва. Отвратен от себе си, че се е оставил тя да го изненада отново, той измъкна ръката си изпод главата ѝ, след това разтърси рамо.

— Ставай да тръгваме — нареди бързо той.

Тя измърмори нещо, челото ѝ се смръщи, но не отвори очи. След секунда челото ѝ отново се отпусна и тя заспа дълбоко.

Грант нетърпеливо я разтърси.

— Ставай, де!

Тя се превъртя по корем, въздъхна дълбоко и зарови глава в свитата му ръка, сякаш за да се намести по-удобно.

— Хайде, трябва да вървим — продължи да я разтърсва той. — Събуди се!

Тя се помъчи да го плесне с ръка, сякаш бе досадна муха и отмести ръката му. В яда си Грант я стисна за раменете и я изправи да седне, а след това отново я разтърси.

— Мама му стара, ти няма ли да ставаш? Ставай, съкровище, че ни чака ходене.

Най-сетне тя отвори очи, мигна с премрежен поглед, но не понечи да се изправи.

Грант изруга под носа си и я повдигна на крака.

— Просто остани тук и не се пречкай — каза той, завъртя я и я упъти настрани, след като я плесна по бедрото. След това се зае да развали навеса.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джейн спря и постави ръка на бедрото си. Вече напълно будна, подразнена от лекото му небрежно шляпване, тя се обърна.

— Нямахте нужда от това!

— От кое? — попита напълно незаинтересован той, докато махаше мушамата от навеса и я навиваше, за да я прибере в раницата.

— Да ме удряш! Едно простичко „събуди се“ щеше да свърши работа!

Грант я погледна изумен.

— Бре да му се не види, много те моля да ме извиниш — изрече подигравателно той, а на нея ѝ се прииска да го удуши. — Чакай да започна отначало. Извини ме, Присила, но времето за нанкане свърши и се налага, ама наистина се налага да тръгваме... Ей! По дяволите! — Той се наведе навреме и стрелна ръка, за да хване юмрука, насочен към него. Хвана я светкавично бързо, след това улови и другата ѝ ръка, преди да е замахнала отново към него. Тя беше вбесена и се нахвърли като подивяла котка. Силата, с която бе насочила юмрука си, можеше да му счупи носа, ако бе попаднал там.

— Жено, какво, по дяволите, ти става?

— Вече ти казах веднъж да не ме наричаш така! — фучеше Джейн и съскаше гневно. Бореше се като обезумяла и се опитваше да си освободи ръката, за да го удари отново.

Грант се задъха, когато я повали на земята и задържа ръцете ѝ над главата, но този път се намести така, че коляното ѝ да не направи някоя поразия. Тя не спираше да се гърчи и извива и на него му се стори, че държи октопод, но най-сетне успя да я успокои.

Погледна я вбесен.

— Каза да не те наричам Прис.

— Няма да ме наричаш и Присила! — изсумтя тя и го погледна не по-малко вбесена.

— Слушай, аз не съм екстрасенс! Каж ми поне как искаш да ти казвам.

— Джейн! — кресна тя. — Името ми е Джейн! Никой никога не ме е наричал Присила!

— Добре! Просто трябваше да ми кажеш! Започна да ми писна да ме риташ по глезените, ясно ли ти е? Мога да те нараня, преди да успея да се спра, затова помисли добре следващия път, когато решиш да ме нападаш. Сега, ако те пусна да станеш, ще се държиш ли прилично?

Джейн продължаваше да го гледа лошо, но тежестта на коленете му върху натъртените ѝ ръце беше ужасна.

— Добре — каза нацупено тя, а той се надигна бавно и я изненада, като ѝ подаде ръка, за да се изправи. Тя остана изненадана и от себе си, защото я прие.

Златните му очи неочаквано проблеснаха.

— Джейн, а? — попита замислен той и огледа джунглата около тях.

Тя го погледна застрашително.

— Да не съм чула тъпотии от рода на „Аз Тарзан, ти Джейн“ — предупреди го тя. — Чувам ги още от първи клас. — Тя спря и призна нацупено. — Пак е по-добре от Присила.

Той изсумтя в знак на съгласие и се зае отново с мушамата, а след малко тя започна да му помага. Той я погледна, но не каза и дума. Не беше от приказливите, забеляза тя, а и като го опознаваше, нещата си оставаха същите. Независимо от това, бе рискувал собствения си живот, за да я спаси, не я бе изоставил, въпреки че тя си даваше сметка, че сам ще се движи много по-бързо, да не говорим, че и рискът щеше да е по-малък, ако е сам. А в очите и изражението му имаше предпазливост, цинизъм и някаква празнота, сякаш бе видял прекалено много, за да прояви доверие в някого. На Джейн ѝ се искаше да го прегърне и да го защити. Сведе глава, за да не му позволи да разгадае изражението ѝ и се упрекна, че ѝ се иска да защити мъж, който очевидно можеше да се справи сам във всяка ситуация. Имаше моменти в собствения ѝ живот, когато се страхуваше да се довери на когото и да е друг, освен на родителите си и тогава бе ужасена от самотата. Познаваше страха и самотата и затова ѝ бе мъчно за него.

След като всички следи от навеса им изчезнаха, той си сложи раницата, закопча каишките, преметна пушката през рамо, а Джейн натъпка косата си под шапката. Той се наведе, за да вземе и нейната

раница и сам се учуди от жеста. След това тъмните му вежди се събраха над носа.

— Какво, по... — започна той. — Какво си помъкнала в тази проклетия? Тежи поне с десет кила повече от моята!

— Всичко, което прецених, че ще ми трябва — отвърна Джейн, пое раницата от него, провря ръка през здравата презрамка, закопча каишката през кръста, за да стои на едно място.

— Какво например?

— Разни работи — отвърна неопределено тя. Провизиите ѝ може и да не бяха съобразени с военните изисквания, но сандвичите ѝ с фъстъчено масло бяха много по-хубави от неговите консерви. Мислеше, че той ще ѝ нареди да остави раницата на земята, за да прегледа нещата и да реши какво може да запази, затова бе решена да не позволи подобно нещо да се случи. Стисна зъби и го погледна.

Той подпря ръце на ханша и погледна необикновеното ѝ екзотично лице, нацупената долна устна, доказателство, че няма намерение да се предаде, както и нежната извивка на челюстта. Беше готова отново да му се нахвърли. Той въздъхна примирено. Та тя бе най-големият инат и най-опърничавото създание, което някога бе срещал.

— Свали я — изръмжа той и разкопча каишките на своята раница. — Аз ще нося твоята, а ти носи моята.

Тя стисна зъби.

— Много ми е добре с моята.

— Крайно време е да престанем да губим време с празни приказки. Тежестта ще те забави, а ти вече си изморена. Дай ми я и ще оправя каишката, преди да продължим.

Тя смъкна презрамките с нежелание и му подаде раницата, готова да скочи, ако той се опиташе да я хвърли. Само че той извади несесер от своята, отвори го и измъкна игла и конец, а след това започна умело да пришива скъсаната презрамка.

Джейн наблюдаваше жилавите му мазолести ръце като омагьосана, докато се справяше с малката игла. Не можеше да не завиди на умението, с което работеше. Шивашките ѝ способности се изчерпваха с шиенето на копчета, а тя обикновено си набождаше пръста.

— Във военната школа вече и шиене ли преподават? — попита тя и се наведе, за да види по-добре.

Той отново я погледна незаинтересован.

— Не съм военен.

— Сега може и да не си — съгласи се тя. — Но си бил, нали?

— Много отдавна.

— Къде се научи да шиеш?

— Просто се научих. Полезно е. — Скъса конеца със зъби и върна иглата в несесера. — Да вървим. И без това изгубихме прекалено много време.

Джейн взе раницата му и пое след него. Просто трябваше да го следва. Погледът ѝ спря на широките рамене, ѝ след това се спусна надолу. Никога не бе познавала друг толкова силен човек. Не, наистина не беше. За него умора нямаше, не обръщаше внимание на потискащата влага, която изцеждаше силите ѝ и я караше да се облива в пот. Дългите му силни крака се движеха без усилие, а мускулите на бедрата опъваха панталоните. Джейн наблюдаваше краката му и се опитваше да крачи като него. Щом той направеше крачка, тя го следваше автоматично. Така бе по-лесно. Поне не мислеше и се опитваше да не обръща внимание на негодуващите мускули.

Той спря веднъж и отпи голяма глътка от манерката, а след това я подаде на Джейн, без да каже и дума. Тя надигна водата мълчаливо, без дори да избърше гърлото и отпи жадно. Че защо да се притеснява, че пие след него? Поне тук нямаше опасност да настинат. След като постави капачката, тя му върна манерката и поеха отново.

Струваше ѝ се, че в напористото му крачене напред има някаква лудост. Ако трябваше да избират между две пътеки, той със сигурност щеше да избере по-трудната. Предпочиташе най-невъзможните места за преминаване, най-гъстата растителност, най-стръмните склонове. Джейн си скъса панталоните, докато се спускаше по някакъв скалист склон, който от високото ѝ се стори, че е истинска лудост, не че когато се добраха долу изглеждаше по-добре, но през всичкото време го следваше, без да се оплаква. Не че нямаше какво да каже, но бе прекалено уморена, за да изрече и дума. Силите, които бе събрала по време на късия сън, отдавна се бяха изчерпали. Краката я боляха, гърбът я болеше, едва мърдаше натъртените си ръце, а пък очите ѝ горяха. Въпреки това не му каза да спрат. Дори ритмичните му крачки

да я убиеха, нямаше намерение повече да го бави, защото знаеше, че той би бил много по-бързо без нея.

Широките му безшумни крачки ѝ показаха, че енергията му е много по-голяма от нейната. Сигурно можеше да върви цялата нощ, без да се бави. Изпита страхопочитание към тази сила, защото никога преди не се бе сблъсквала с подобно нещо. Той не бе като другите мъже. Личеше по прекрасното му тяло, по невероятната компетентност, с която се справяше с всичко, по блясъка в очите му.

Сякаш доловил мислите ѝ, той спря и се обърна към нея, прецени състоянието ѝ с острия си поглед, който никога не пропускаше подробностите.

— Ще издържиш ли още около един-два километра?

Ако беше сама, никога нямаше да успее, но щом срещна погледа му, разбра, че няма да си позволи да го признае пред него. Вирна брадичка и се направи, че не обръща внимание на тежестта в краката.

— Да.

Нещо неопределено премина по лицето му, но се скри толкова бързо, че тя така и не успя да разбере какво означава изражението му.

— Дай аз да понося тази раница — изръмжа той, направи крачка назад към нея и дръпна каишките от раменете ѝ.

— Няма проблем — започна да негодува възмутено тя и сграбчи раницата. — Не съм се оплаквала, нали?

Тъмните му вежди се навъсиха и той насила ѝ отне раницата.

— Я започни да мислиш — сопна се той. — Ще припаднеш от изтощение, а тогава ще трябва и теб да те нося.

Логиката му я накара да замижи. Без да каже друга дума, той се обърна и пое отново. Без тежката раница, по-лесно го настигаше, но бе ядосана на себе си, че не е във форма, че му виси на врата. Години наред Джейн се бори за независимостта си и знаеше, че целият ѝ живот зависи от това. Никога не бе седяла да чака някой друг да върши нещата вместо нея. Беше се впуснала в живота устремено и с наслада приемаше предизвикателства поднасяни от съдбата, защото те ѝ показваха чудесата на живота. Бе изпитала много радости, но се бе справила с проблемите сами и сега се чувстваше неловко, защото се налагаше да разчита на друг. Стигнаха нов поток, не по широк от първия, който прекосиха, но значително по-дълбок. На места дори стигаше до коленете ѝ. Водата, стрелкаща се помежду камъните ѝ се

стори хладна, а тя си помисли, че ще бъде божествено да се потопи, както бе потна, вътре в потока. Погледна водата с копнеж, препъна се в някакъв корен и протегна ръка, за да запази равновесие. Дланта ѝ попадна на някакъв пън и нещо се размаза между пръстите ѝ.

— Гадост! — изпъшка тя и се опита да изчисти мъртвото насекомо с листо.

Грант спря.

— Какво има?

— Размазах някакво насекомо. — Листото не бе успяло да го почисти много добре. Петното все още караше кожата ѝ да щипе и тя погледна Грант, по лицето ѝ изписано неприкрито отвращение. — Може ли да си измия ръката в потока?

Той се огледа, кехлибарените му очи пробягнаха по двата бряга.

— Добре. Ела насам.

— Мога и тук — каза тя. Брегът не беше по-висок от метър, а храстите не изглеждаха прекалено гъсти. Тя внимателно си проправи път през корените на огромно дърво, подпря се с ръка на ствола му, за да запази равновесие, докато се спуска към потока.

— Внимавай! — рече остро Грант и Джейн застина на място, за да обърне веднага глава към него.

Неочаквано нещо невероятно тежко се стовари върху раменете ѝ, нещо дълго, тежко и живо и тя наддаде приглушен вик, когато нещото започна да се увива около тялото ѝ. По-скоро се стресна, отколкото да се уплаши, защото реши, че е паднала някоя лиана, но след това забеляза движенията на триъгълната глава и издаде нов писък.

— Грант! Грант, помогни ми!

Ужас стисна гърлото ѝ, задуши я и тя започна да драска с нокти тялото на змията в безполезни опити да я махне. Чудовището спокойно се увиваше около нея и бавно затягаше стоманените си мускули, които щяха да смачкат костите ѝ. Уви се около краката ѝ и тя падна и се претърколи по земята. Някъде отдалече дочу ругатните на Грант и собствените си писъци от ужас, но те ѝ се сториха смътни и неясни. Всичко наоколо се въртеше като безумен калейдоскоп от кафява почва и зелени дървета и напрегнатото, ядосано лице на Грант. Той ѝ крещеше нещо, но тя не успяваше да го разбере. Единствената ѝ цел бе да се бори с живото въже, което се усукваше около нея. Само едното ѝ рамо и едната ѝ ръка бяха свободни, но боата се затягаше около

ребрата ѝ, а голямата глава приближаваше към лицето ѝ с отворена уста. Джейн изпищя и се опита да хване главата със свободната си ръка, но змията изцеждаше въздуха ѝ и писъците ѝ ставаха беззвучни. Едра ръка, не беше нейната, улови главата на змията и тя като насън забеляза проблясването на сребърно острие.

Увитото тяло на змията се отпусна, когато се обърна към новата плячка и се опита да привлече и Грант в смъртоносната си прегръдка. Младата жена отново забеляза проблясъка на сребро и нещо мокро блисна в лицето ѝ. Грант ругаеше злобно, докато се бореше със змията, възседнал я на земята, докато тя се опитваше да се освободи.

— Мътните го взели, стой мирна! — кресна той. — Накрая ще те порежа!

Не можеше да стои мирна. Беше увита от змия, която все още се гърчеше. Беше така обзета от страх, че не разбра, че това са предсмъртните гърчове на влечугото, не го разбра и когато забеляза, че Грант хвърля нещо настрана и започна с всички сили да се опитва да се отърве от плътните намотки около тялото си. Чак когато усети, че е свободна от хватката на удушвача, тя разбра, че всичко е свършило, че Грант е убил змията. Престана да се бори и се отпусна немощно на земята. Лицето ѝ бе съвсем пребледняло, освен луничките по носа и скулите. Очите ѝ бяха впити в Грант.

— Свърши се — потвърди грубо той и прокара пръсти по ръцете и ребрата ѝ. — Как си? Нещо счупено?

Джейн не можеше да каже нищо, защото гърлото ѝ бе стегнато, а гласът ѝ бе изчезнал. Можеше само да лежи и да го гледа с ужас в очите. Устните ѝ трепереха като на дете, а в погледа ѝ се четеше молба. Той понечи да я привлече в прегръдката си, както би постъпил с уплашено дете, но преди още да повдигне ръка, тя откъсна поглед от него с истинско усилие. Забеляза, че за това ѝ бе нужна много воля, но успя да открие сили, за да спре треперенето на устните и да вирне брадичка по вече познатия му начин.

— Добре съм — успя да каже тя. Гласът ѝ трепереше, но тя изрече думите и се опита сама да им повярва. Седна бавно и отметна коса от лицето. — Малко съм натъртена, но иначе няма нищо счу...

Спря рязко и се загледа в кървавите си ръце.

— Цялата съм в кръв — каза удивено тя и гласът ѝ отново се разтрепери. Погледна Грант, сякаш очакваше да чуе потвърждение. —

Цялата съм покрита в кръв — каза тя и протегна разтрепераните си ръце към него, за да му ги покаже. — Грант, аз съм цялата в кръв!

— Това е кръвта на змията — успокой я той, но тя го гледаше с огромно отвращение.

— Господи! — изрече тя с тънък писклив глас, скочи и се погледна. Черната ѝ блуза бе лепкава, а по зелените панталони се виждаха огромни червеникави петна. И по двете ръце бе размазана кръв. В гърлото ѝ се събра горчилка, когато си спомни мокрото нещо, което бе плиснало в лицето ѝ. Вдигна пръсти и откри същата лепкава течност размазана и по бузите, и по косата.

Разтресе се още по-силно, а по бузите ѝ рукнаха сълзи.

— Махни я — каза тя със същия тънък разтреперан истеричен глас. — Трябва да я махна. Навсякъде по мен има кръв и тя не е моя. Навсякъде, дори в косата ми... Влязла е и косата ми! — хлипаше тя, докато се устремяваше към потока.

Грант изруга и посегна към нея, но както бе обезумяла в стремежа си да измие от тялото си кръвта на змията, тя се изскубна от него и го повали на земята. Преди да успее да се измъкне. Грант я притисна на земята, стисна я силно и болезнено, докато тя се бореше и ридаеше, молеше се и го кълнеше.

— Джейн, престани! — нареди остро той. — Ще измием кръвта. Просто се успокой и ме остави да ти свая ботушите, може ли?

Наложи му се да я държи с едната ръка и да свали ботушите с другата, но когато започна да смъква своите ботуши, тя се разплака толкова силно, че остана отпусната на земята. Намръщи се, докато я наблюдаваше. Бе издържала толкова много, без дори да ѝ трепне окото, затова не бе очаквал да рухне така изведнъж. Беше се държала смело, докато не видя кръвта по себе си, а това очевидно бе много повече, отколкото можеше да понесе. Той смъкна ботушите, след това се обърна към нея, разкопча грубо панталоните и ги свали. Вдига я на ръце с лекота, сякаш беше дете, слезе надолу и навлезе в потока, без да обръща внимание, че панталоните му подгизват.

Когато водата стигна до средата на прасците му, той я остави да стъпи в потока и се наведе, за да плисне вода по краката ѝ и да измие петната от кръв. След това загреба вода в шепи, изми ръцете ѝ и намокри блузата. Докато се грижеше за нея, тя стоеше послушна, а по лицето ѝ се стичаха сълзи и оставяха следи по кървавите бузи.

— Всичко е наред, мила — говореше ѝ тихо той, след това я накара да седне в потока, за да измие кръвта от косата ѝ. Тя го остави да отмие всичко от главата и мигаше често, за да се предпази от студената вода, но така и не откъсна поглед от изсечените му черги. Той извади носна кърпичка от задния си джоб, намокри я и нежно изми лицето. Вече бе по-спокойна и не плачеше по онзи тих сърцераздирателен начин. Помогна ѝ да се изправи.

— Ето, вече си съвсем чиста — започна той, след това забеляза червените струи, които се стичаха по краката ѝ. Блузата ѝ бе така подгизнала от кръв, че трябваше да я свали, за да се изпере. Без да се колебае, той започна да я разкопчава. Тя дори не сведе поглед, докато той смъкваше дрехата от раменете ѝ, за да я метне към брега. Очите ѝ не се отделяха от лицето му, сякаш той бе спасителното въже към здравият разум, и ако не го гледаше, щеше да полудее.

Грант сведе поглед и устата му пресъхна, когато видя голите ѝ гърди. Беше се чудил как изглежда и ето че сега вече знаеше. Видяното му подежда като удар в стомаха. Гърдите ѝ бяха кръгли и малко по-тежки, отколкото бе очаквал, с малки кафяви зърна и на него му се прииска да се наведе, да притисне уста към тих, за да ги опита. Все едно че бе гола пред него. В момента беше само по бикини, станали напълно прозрачни от водата. Той забеляза тъмните къдрави косъмчета под тънката материя и усети как набъбва. Тя бе много красива, с дълги крака, слаби източени бедра, с изваяните мускули на танцорка. Раменете ѝ бяха прави, ръцете силни, гърдите налети. Прииска му се да разтвори краката ѝ тук и да навлезе в нея, докато полудее от удоволствие. Не си спомняше някога, преди да е желал повече друга жени. Бе искал секс, но това бе просто физическо удоволствие и всяко женско тяло бе добре дошло. Сега, обаче, искаше Джейн, цялата, искаше нейните крака да се заключат около него, нейните гърди да поеме в длани, нейната уста да почувства под своята, нейното тяло да притиска.

Откъсна поглед от нея и се наведе, за да натопи кърпичката отново. Сега бе дори още по-зле. Очите му бяха до бедрата ѝ и той рязко се изправи. Изми гърдите нежно, но всеки миг бе истинско мъчение, докато усещаше копринената кожа под пръстите си и наблюдаваше как зърната ѝ се напрягат и се превръщат в червени малки копчета, когато ги докосваше.

— Чиста си — каза дрезгаво той и хвърли кърпичката към брега до блузата.

— Благодаря — прошепна тя и в очите ѝ блеснаха нови сълзи. С тихо скимтене се хвърли към него. Прегърна го и го притисна. Зарови лице на гърдите му и се почувства по-спокойна от ритмичните удари на сърцето му и топлината на тялото. Самото му присъствие прогонваше страха. С него се чувстваше в безопасност. Искаше ѝ се да остане в мъжките ръце и да забрави всичко.

Ръцете му се повдигнаха бавно към голия ѝ гръб, а мазолестите длани погалиха кожата, сякаш той се наслаждаваше на гладкостта ѝ. Тя затвори очи и се сгуши до него, поемайки дълбоко мъжкия му мирис. Чувстваше се като пияна, сякаш нямаше представа къде се намира. Искаше ѝ се да се притисне до него, защото той бе единствената сигурна опора, на която можеше да разчита. Тялото ѝ бе подето от непознати досега усещания — буйните води, които се завихряха около голите ѝ крака, лекият ветреца, докоснал мократа гола кожа, топлите му твърди ръце. Непознатата топлина се надигна на местата, където ръцете му се движеха от гръба към раменете. След това едната му длан мина по гърлото, за да обхване челюстта, палецът му остана под брадичката ѝ, а другите пръсти — в косата. Обърна лицето ѝ към себе си.

Без да бърза се наведе и покри устните ѝ със своите, навеждайки глава, за да задълбочи целувката. Езикът му се движеше лениво в устата ѝ, докосваше нейния и чакаше ответ, а Джейн усети, че без да иска му отдава това, за което той настоява. Никога преди не я бяха целували по този начин, с такава увереност, с толкова опит, сякаш бе негова, сякаш двамата се бяха върнали в онези примитивни времена, когато силният мъжки си е избирал женската. С известно притеснение тя се опита да се отдръпне. Той отпусна прегръдката и я целуна отново, задържайки главата ѝ единствено с настойчивите си устни. Джейн отново отвори уста и забрави защо му се бе съпротивлявала. След развода я бяха целували много мъже и се бяха опитвали да я накарат да им отвърне. Не бяха успели да събудят жарта в нея. Защо тогава този груб... наемник, или какъвто там беше, я караше да потръпва от удоволствие, а някои от най-изтънчените мъже на света я отегчаваха със страстта си? Устните му бяха топли и твърди, вкусът му я опияняваше, целувките му предизвикваха непознатата болка в тялото ѝ.

Неволен стон прозвуча в гърлото ѝ и при този женствен звук ръцете му я притиснаха още повече. Нейните длани се плъзнаха към раменете му, след това обгърнаха врата му и тя се притисна в него за опора. Не можеше да се доближи достатъчно, въпреки че бяха плътно притиснати. Копчетата на ризата му се впиваха в голите ѝ гърди, но тя не ги усещаше. Устните му бяха като подивели, жадни, заредени с първична страст, която бе извън контрол, той притискаше устните ѝ силно, а тя нямаше нищо против. Наслаждаваше се на всеки миг. Тялото ѝ внезапно оживя с нови, непознати чувства и желания. Кожата ѝ копнееше за всяко негово докосване, а всяка ласка на твърдите му пръсти усилваше болката.

Той дръзко обгърна с длан едната ѝ гърда и потри палец в набъбналото зърно, а Джейн едва се сдържа да не извика от разпалените в нея усещания. Никога преди не бе усещала подобно нещо; настойчивостта на собственото ѝ чувствено желание я изненада. Много отдавна бе решила, че не е човек на силните физически усещания, а сетне забрави за секса, защото той и без това не бе нещо, което я интересуваше особено много. Начинът, по който Грант я караше да се чувства, напълно разби представата ѝ за нея. Тя се бе превърнала в женско животно в ръцете му и не можеше да се насити на отговора на тялото си, на празнотата, която се разтваряше в нея.

Времето изчезна, докато двамата стояха във водата, късното следобедно слънце ги заля в светла дантела. Ръцете му обхождаха тялото ѝ. Тя дори не си помисли да го отблъсне. Сякаш той си бе извоювал всички права над нея, сякаш тя бе негова, за да я докосва и вкухва.

Отпусна я назад и гърдите ѝ щръкнаха примамливо, а устните му се спуснаха жадно към едното от потръпващите връхчета. Пое зърното ѝ в уста и го засмука, а тя се изви към него като диво създание, в което се е разгорял огън и моли за още.

Ръцете му запълзяха надолу, пръстите му се плъзнаха между краката ѝ, за да я погалят през копринените бикини. Дързостта му я стресна и тя се напрегна, отпусна ръце, пхна ги помежду им и опита да се отблъсне. Дрезгав стон се изтръгна от гърлото му и в първия момент тя бе ужасена, че няма да успее да го спре. След това той изруга и я отблъсна.

Тя се олюля, а той протегна ръка, за да я задържи и я дръпна отново към себе си.

— Дяволите да те вземат, така ли въздействаш на мъжете? — попита побеснял той. — Харесва ли ти да проверяваш докъде можеш да докараш един мъж?

Тя вирна брадичка и преглътна.

— Не е така. Съжалявам. Знам, че не трябваше да ти се хвърлям на врата по този начин.

— Много правилно, не трябваше — прекъсна я диво той. Наистина приличаше на дивак. Очите му бяха присвити и блестяха от гняв, ноздрите му се бяха разширили, а устата бе свита в тънка черта. — Следващия път гледай да искаш това, което си готова да получиш, защото ще ти го осигуря. Ясно ли ти е?

Обърна се и се отправи към брега, а нея остави по средата на потока. Джейн скръсти ръце пред голите си гърди, изведнъж усетила, че е съвсем гола. Не бе искала да подклажда страстта у него, но бе толкова уплашена, а той се държа смело и спокойно и затова ѝ се стори напълно естествено да се притисне в него. Тези жарки целувки и огнени ласки я изненадаха, изкараха я от равновесие. Въпреки това нямаше намерение да прави секс с мъж, когото почти не познаваше, особено след като не бе сигурна дали ѝ допадат нещата, които знаеше за него.

Той стигна брега и се обърна към нея.

— Ще идваш ли? — сопна се той и Джейн пое след него, прикрила гърдите си с ръце. — Не си прави труд — заяви той. — Вече видях и пипнах. Не е нужно да се правиш на скромна. — Посочи блузата ѝ на земята. — След като си толкова гнуслива, най-добре я изпери.

Джейн погледна оплесканата в кръв блуза и пребледня отново, но сега вече успяваше да се владее.

— Добре — каза тихо тя. — Ти... би ли ми донесъл панталоните и ботушите, ако обичаш?

Той изсумтя, но се качи нагоре по брега и ѝ ги подхвърли. Тя остана с гръб към него, за да обуе панталоните и потръпваше заради кръвта по тях, но поне не бяха оплескани като блузата. Бикините ѝ бяха мокри, но нямаше как да ги смени, затова реши да не им обръща внимание. Когато бе отново облечена, коленичи на чакъла край потока

и се опита да си изпере блузата. Червени облаци се понесоха надолу по течението. Тя търкаше настойчиво, докато най-сетне прецени, че блузата е чиста. Когато понечи да я облече, той я прекъсна грубо.

— Дръж — подаде ѝ ризата си. — Облечи я, докато твоята изсъхне.

Искаше да откаже, но знаеше, че гордостта няма да ѝ помогне. Пое мълчаливо ризата и я облече. Беше ѝ прекалено голяма, но бе суха и топла и не прекалено мръсна, миришеше на пот и на мускусната му миризма. Мирисът я успокои. По нея се виждаха и петна като от ръжда, които ѝ напомниха, че той ѝ е спасил живота. Завърза ризата на кръста и седна на чакъла, за да си обуе ботушите.

Когато се обърна, откри, че той е застанал до нея, мрачен и ядосан. Помогна ѝ да се изкачи по брега, след това вдигна раниците и на двамата на рамо.

— Няма да вървим още много. Следвай ме и гледай да не докосваш нищо, което аз не докосвам и да стъпваш в моите стъпки. Ако някоя друга боа реши, че те иска за вечеря, току-виж реша да те оставя, така че не си насилвай късмета.

Джейн бутна мократа си коса зад ушите и го последва послушно, внимателно следвайки стъпките му. Известно време оглеждаше страхливо всеки клон, под който минаваше, след това си наложи да престане да мисли за змии. Това бе вече минало, нямаше смисъл да мисли за него.

Вместо това остана загледана в широкия му гръб и се зачуди как ли баща ѝ е открил човек като Грант Съливън. Бе очевидно, че живеят в два различни свята, така че как изобщо бяха успели да се срещнат?

В този момент я прониза страховита мисъл и по гърба ѝ пробягна студена тръпка. Дали изобщо се бяха срещали? Не можеше да допусне, че баща ѝ познава хора като Съливън. Освен това знаеше много добре в какво положение се намира тя самата. Всички искаха да се доберат до нея, а тя нямаше представа на чия страна е Грант Съливън. Беше я нарекъл Присила, което бе първото ѝ име. Ако го бе изпратил баща ѝ, нямаше ли да му каже, че никой никога не я е наричал Присила, че е била Джейн за всички още от раждането си? Той не ѝ знаеше името!

Преди да почине, Джордж я бе предупредил да не се доверява на никого. Не ѝ бе приятно да мисли, че е сама насред джунглата с мъж, който може много лесно да ѝ пререже гърлото, когато прецени, че

повече не му трябва. И въпреки това си оставаше фактът, че няма доказателство баща ѝ да го е изпрацал. Той просто я бе проснал на земята, беше я провесил на рамо и я бе повлякъл към джунглата.

Тогава бе разбрала, че трябва да му се довери, защото не бе имала друг изход. Той бе единствената ѝ надежда. Беше опасно да му се довери, но много по-опасно бе да поема сама през джунглата. Понякога умееше да се държи много мило. Усети леко бодване, когато си спомни как се бе погрижил за нея, след като уби змията. Не само че се бе погрижил за нея, но я бе целунал, а тя бе все още разтърсена от тази целувка. Наемник, или не, враг, или не, той бе разпалил в нея страст. Разумът ѝ не бе сигурен, но тялото бе убедено.

Щеше да ѝ се стори странно, ако не бе безкрайно уплашена.

ПЕТА ГЛАВА

Тръгнаха от потока под ъгъл четиридесет и пет градуса, но скоро той спря, огледа се и свали раниците.

— Ще направим лагер тук.

Джейн стоеше мълчалива, обзета от неудобство, усещаше, че е безполезна, докато го наблюдаваше как отваря раницата и изважда малък навит на руло вързоп. Под умелите му ръце вързопът бързо се превърна в палатка с цип. Щом я опъна, Грант започна да къса лиани и клони, за да я покрие, така че тя се сля с околната растителност. Нито веднъж не погледна към нея, но след малко тя се приближи, за да му помогне. Най-сетне той премести поглед към нея и я остави да събере още клони, за да ги постави върху палатката.

Когато приключиха и с това, той най-сетне заговори.

— Не можем да рискуваме да запалим огън, затова ще ядем и лягаме. След днешния ден сънят ще ми се отрази добре.

На Джейн също ѝ се искаше да поспи, но изпитваше ужас от настъпващата нощ. Светлината бързо угасваше и тя знаеше, че скоро ще нахлуе непрогледен мрак. Спомни си тъмнината от предишната нощ и усети как някой прокарва леден пръст по гърба ѝ. Не можеше да направи нищо, налагаше се да се стегне.

Клекна до раницата и извади две кутии с портокалов сок. Подхвърли му едната и той я улови сръчно, след което погледна раницата с непрекъснато нарастващо раздражение.

— Колко още си побрала в този подвижен супермаркет?

— Няма повече. Вече ще се наложи да прием само вода. Искаш ли шоколадче с ядки? — Подаде му едно, решена да не обръща внимание на раздражението в гласа му. Беше уморена, всичко я болеше и я очакваше нощ в пълен мрак. Затова раздражението му бе последната ѝ грижа. Щеше да му мине.

Тя изяде шоколада, но бе още гладна, затова порови в раницата, за да открие още нещо за похапване.

— Искаш ли малко чипс със сирене? — предложи тя и извади пакета от дъното.

Вдигна поглед и забеляза, че той я гледа, неспособен да повярва на чутото. Мъжът протегна ръка и тя раздели съдържанието. Погледна я отново, поклати глава и без да каже и дума изяде своя дял.

Джейн си остави малко от портокаловия сок и когато свърши, извади малка кутийка от раницата. Отвори и изсипа хапче на дланта си, погледна Грант и изсипа второ.

— Ето — каза тя.

Погледна го, но не посегна.

— Какво, по дяволите, е това?

— Хапче с мая.

— Че защо ми е да пия хапче с мая?

— За да не те хапят комари и разни други буболечки.

— Как ли пък не.

— Няма! Погледни ме! Нямам нито едно ухапване, защото ги пия редовно. Променят по някакъв начин химическия състав на кожата. Хайде, вземи го. Няма да боли.

Той взе хапчето и го задържа между пръстите си намръщен, докато тя преглъщаше нейното с остатъка от сока. Подаде му кутията, а той измърмори нещо неясно и грубо, но хвърли хапчето към гърлото си и го изпи със сок.

— Добре, време е за сън — изправи се той на крака. Изви глава към едно дърво. — Това ти е тоалетната, ако искаш да отидеш, преди да си легнем.

Джейн се скри зад дървото. Той се държеше грубо и дръпнато, дори малко жестоко, но ѝ бе спасил живота. Просто не знаеше какво да очаква от него. Колкото и да бе недодялан, все успяваше да я обезоръжи с някой неочакван мил жест. От друга страна, когато се разбираха добре, той все измисляше нещо, с което да я жегне, сякаш нарочно си търсеше повод за разправия.

Чакаше я до отвора на палатката.

— Вече постлах одеяло. Вмъквай се.

Тя коленичи и пропълзя в малката палатка. Беше проснал одеяло на земята и тя седна. Грант подметна раниците вътре.

— Сложи ги така, че да не пречат — нареди Грант. — Ще поогледам наоколо.

Тя избута раниците в двата ъгъла, легна по гръб и се загледа в гънките стени. Светлината почти се бе стопила, през прозрачната тъкан се вмъкваха само бледи отблясъци. Все още не бе паднал мрак, но от клонките, които той използва, вътре бе станало по-тъмно. Входът на палатката се отвори и той се вмъкна, а след това спусна ципа.

— Свали си ботушите и ги сложи в ъгъла до краката си.

Тя се изправи и го послуша, след това отново легна. Щом се опита да притвори клепачи, усети как горят. Бе напрегната от ужас, докато го слушаше как се протяга и прозява, докато се намества.

След няколко минути тишината стана също толкова непоносима, колкото и тъмнината.

— Сгъваемата палатка е много удобна, нали — обади се тя. — От какво е направена?

— От специален найлон — прозя се отново той. — Почти невъзможно е да се унищожи.

— Колко тежи?

— Килограм и половина.

— Водоустойчива ли е?

— Да, водоустойчива е.

— И буболечкоустойчива ли?

— И буболечкоустойчива — измърмори той.

— А мислиш ли, че някой ягуар ще...

— Слушай сега, и ягуароустойчива е, и на роса е устойчива и на змии е устойчива. Лично мога да ти гарантирам, че е устойчива на всичко, освен на слонове, а според мен е много малко вероятно да ни стъпче слон в Коста Рика! Да има някоя друга проклетия, която да те притеснява? — избухна той. — Ако няма, вземи да млъкнеш и ме остави да спя.

Джейн остана да лежи напрегнато, когато се възцари мълчание. Стисна зъби, за да се опита да овладее страха и се заслуша в какофонията от звуци из джунглата. Маймуните виеха и бърбеха, насекомите подсвиркваха, нещо шумолеше из храстите. Беше изтощена, но знаеше, че няма да може да заспи, поне не до зазоряване, само че на зазоряване, това дяволско изчадие до нея щеше да продължи маратона.

Той бе съвършено тих и неподвижен по неговия безкрайно дразнещ начин. Дори не го чуваше да диша. Старият познат страх

започна да се надига в гърдите ѝ и тя усети, че не може да диша. Все едно, че беше сама, това нямаше да го понесе.

— Ти откъде си?

Грант въздъхна.

— Джорджия.

Затова говореше така бавно и провлачено. Преглътна и се опита да махне буцата в гърлото. Само ако успееше да го накара да говори с нея, нямаше да се чувства толкова сама. Щеше да е сигурна, че е до нея.

— Коя част на Джорджия?

— Южната. Някога чувала ли си за Окифеноки?

— Да. Блато.

— Там съм расъл. Родителите ми имаха ферма на брега. — Беше имал нормално детство, придобил бе умения да живее и оцелява в блатна обстановка и това по-късно го направи съвсем различен, превърна го в някакво подобие на човек. Той искаше да се отърве от спомените и умишлено ги криеше. Нямаше смисъл да мисли за тях, затова се опитваше да се изолира. А и защо да мисли за миналото?

— Единствено дете ли беше?

— Какви са всичките тези въпроси? — сопна ѝ се той, раздразнен, защото трябваше да говори за себе си.

— Просто се интересувам, нищо повече.

Той замълча и изведнъж застана нащрек. Нещо в гласа и интонацията ѝ му убягваше. Беше тъмно и не можеше да види лицето ѝ, затова трябваше да се вслушва много внимателно в думите. Ако успееше да я накара да говори, щеше да разбере истината.

— Имам сестра — отвърна с нежелание той.

— Сигурно е по-малка от теб. Ти така обичаш да командваш, че сигурно си батко.

Изчака учудването да премине и призна.

— Четири години по-малка е.

— Аз съм единствено дете — каза тя, без да знае дали това го интересува.

— Знам.

Джейн се зачуди какво друго да каже, но тъмнината събуждаше паниката и не ѝ позволяваше да мисли. Понечи да се притисне в него, но си спомни, че я е предупредил да не го стряска и да не предлага

неща, които няма да даде. Стисна зъби и прибра ръце, толкова напрегната, че в очите ѝ се появиха сълзи. Мигна няколко пъти, за да ги прогони.

— Грант — повика го тя с треперещ глас.

— Какво? — изръмжа той.

— Не си мисли, че се опитвам отново да ти се хвърля на врата, защото не е така, но ще имаш ли нещо против ако... да ти поддържа ръката? — прошепна тя. — Извинявай, но се страхувам от тъмното, а ще ми помогне, ако знам, че не съм сама.

В първия момент той замълча, след това чу шумоленето на дрехите му и той се обърна на една страна.

— Чак толкова ли се страхуваш от тъмното?

Джейн се опита да се разсмее, но гласът ѝ трепереше толкова силно, че заприлича на ридание.

— Думата „ужасена“ е бледо описание на това, което изпитвам. Не мога да спя на тъмно. През всичкото време, докато бях в гадната плантация, стоях будна по цяла нощ и не заспивах, докато не се развиделеше. Така поне научих навиците на охраната. А и там не беше същия непрогледен мрак като тук.

— След като толкова много се страхуваш от тъмното, как щеше да влезеш сама в джунглата?

Представи си едно тъмно, красиво и невероятно жестоко лице.

— Защото да умра в джунглата, щеше да е по-добре, отколкото да остана в ръцете на Турего — отвърна тихо тя.

Грант изръмжа. Разбираше защо е направила този избор, но фактът, че е преценила ситуацията правилно, още веднъж доказваше, че тя е повече от представата, която дава. Може пък от личен опит да познаваше животинското у Турего. Да не би Турего да я беше изнасилвал, или това не е било изнасилване? Никой не можеше да бъде сигурен, когато ставаше дума за тази жена.

— Ти правила ли си секс с него?

Щом чу въпроса, тя потръпна.

— Не. До вчера успявах да го удържа, но когато тръгна... това беше вчера, нали? Все едно че е минала цяла година. Както и да е, знаех, че щом се върне, повече няма да мога да го спра. Времето ми изтичаше.

— Защо си толкова сигурна?

Джейн замълча, защото не бе сигурна колко може да му разкаже, а нямаше представа какво знае той. Ако беше вътре в играта, щеше да знае името на Луис; ако ли не, името щеше да му е непознато. Искаше ѝ се да му каже, защото не можеше да издържа повече сама в този кошмар. Само че си спомни как веднаж Джордж ѝ каза, че опазването на една тайна е синоним на безопасност, затова тя сдържа желанието си да се отпусне в прегръдките на Грант и да му признае колко уплашена и самотна се е чувствала. Ако не бе въввлечен, бе по-добре за него да не знае нищо. От друга страна, ако беше въввлечен, за нея щеше да е по-безопасно, ако не разбереше доколко тя е част от играта. Трябваше да отговори на въпроса му.

— Не бях. Страхувах се да остана. Страхувах се от Турего.

Той изръмжа и това май сложи край на разговора. Джейн стисна челюсти, защото зъбите ѝ тракаха. В тъмната палатка беше горещо, задушно, но по тялото ѝ преминаваха ледени вълни. Защо не кажеше нещо друго, вместо да лежи толкова тихо до нея? Все едно че бе сама. Бе неестествено човек да е толкова тих, винаги под контрол.

— Как е татко?

— Защо?

— Просто се чудех. — Нарочно ли не ѝ отговаряше? Защо не искаше да говори за баща ѝ? Да не би да не е нает от баща ѝ и затова да не искаше да говорят за човек, когото би трябвало да е срещал, но в действителност не е.

След кратко мълчание, през което той сякаш обмисляше отговора, Грант заговори.

— Полудял е от притеснение. Изненадана ли си?

— Не, разбира се — отвърна стреснато тя. — Щях да се изненадам, ако не беше.

— И не се учудваш, че плати едно малко състояние, за да те измъкне от ръцете на Турего, въпреки че двамата не се разбирате?

Той я объркваше. Сякаш не участваше в същия разговор, сякаш той говореше за съвсем друг човек.

— Какви ги говориш? Че ние се разбираме чудесно, винаги сме се разбирали.

Тя не можеше да го види, не го чуваше, но изведнъж усети, че той е различен, сякаш въздухът бе зареден с електричество. Имаше чувството, че надвисва опасност и цялата настръхна. Опасността

идваше от него. Без сама да знае защо, тя се отдръпна от него, доколкото бе възможно, защото нямаше начин да избяга. Неочаквано и бързо като змия, той се превъртя и я притисна към земята, изпъвайки ръцете ѝ над главата и стискайки ги здраво и болезнено.

— Добре, Джейн, или Присила, или която си там. Сега ще си поговорим. Аз ще задавам въпросите, а ти ще отговаряш и гледай да ми дадеш правилните отговори, защото си го закъсала яко, сладурче. Казвай коя си!

Този да не би да се беше побъркал? Джейн се опита да измъкне китките си, но се оказа невъзможно. Тежкото му тяло я бе приковало към земята и тя не можеше да помръдне. Мускулестите му крака притискаха нейните и тя не можеше да помръдне.

— Ка... какво? — заекна тя. — Грант, боли ме!

— Отговори ми, дяволите да те вземат! Коя си?

— Джейн Гриър! — Отчаяно се опитваше да говори шеговито, но не успя.

— Не обичам да ме лъжат, сладурче. Гласът му беше мек като кадифе, но тя усети как се вледенява от страх. Дори Турего нямаше подобен ефект върху нея. Турего може и да беше опасен и много злобен тип, но мъжът, който я бе стиснал сега, бе най-смъртоносният, когото познаваше. Не бе нужно да се пресяга за оръжие, за да я убие. Можеше да я прекърши с голи ръце. Бе напълно беззащитна до него.

— Не те лъжа! — опита се да протестира тя. — Аз съм Присила Джейн Хамилтън Гриър.

— Ако беше, щеше да знаеш, че Джеймс Хамилтън те е изключил от завещанието си преди няколко години. Пак ли ще ми кажеш, че двамата се разбирате чудесно?

— Да, ще го кажа! — Тя се напрегна под него, а той нарочно се отпусна още малко, за да я притисне с тежестта си и да затрудни по този начин дишането ѝ. — Направи го, за да ме защити!

Мълчанието се проточи, а тя чу как кръвта бучи в ушите ѝ и зачака реакцията му. Мълчанието изопна нервите ѝ. Защо не казваше нищо? Усети топлия му дъх по бузата си и разбра колко близо е до нея, но не можеше да го вили заради непрогледния мрак.

— Добър опит — отбеляза най-сетне той и тя се сви от ледения му сарказъм. — Лошото е, че няма да ме накараш да ти се вържа. Пробвай отново.

— Казвам ти истината! Така нямаше да бъда жертва на отвличане. Идеята беше моя, дяволите да те вземат!

— Разбира се, че е била твоя — отвърна нежно той и копринения му глас я накара да потръпне. — Хайде де, измисли нещо по-така.

Джейн затвори очи и отчаяно се опита да измисли някакъв начин, за да го убеди, че не лъже коя е. Нищо не ѝ хрумна, а и не носеше паспорт. Турего ѝ го беше взел.

— Ами ти? — нападна го тя. Беше го търпяла вече достатъчно, при това без да се оплаква, а ето че сега я плашеше. Беше се научила, когато е притисната в ъгъла да напада. — Ти кой си. Откъде да знам, че татко те е наел? Ако е той, как така не знаеш, че никой не ме нарича Присила? Май не си си дописал домашното!

— Ако не си забелязала, скъпа, аз съм отгоре. По-добре отговори на въпросите ми.

— Отговорих и ти не ми повярва — сопна се тя. — Извинявай, но не съм си взела картата Американ експрес. За бога, на терористка ли ти приличам? За малко да ми счупиш ръката, след това ме удари. Търкаляш ме по земята като гумена топка и имаш наглостта да се държиш така, като че ли съм опасна! За бога, защо не вземеш да ме претърсиш, за да спиш спокойно? Кой знае? Може да съм скрила някоя базука в крачола, след като изведнъж станах толкова опасна! — Гласът ѝ се надигна прекалено много и той се отпусна още малко на ребрата ѝ. Тя изпъшка и той отново се надигна.

— Не си въоръжена. Вече ти свалих дрехите, не си ли спомняш? — Дори в тъмното, Джейн се изчерви при спомена и не можа да не се върне към момента, когато той я целуваше, когато я бе докосваше и как се бе почувствала, докато я галеше. Той се намести бавно и интимното движение я накара да се задъха. Топлият му дъх попадна в косата ѝ, когато сведе глава над нея. — Но не бих искал да разочаровам дамата. Ако държиш да те претърся, ще се подчиня на желанието ти. Нямам нищо против да те опипам.

Джейн кипна и се опита отново да освободи ръцете си, но сетне се отпусна отчаяна от безполезния опит. Отчаянието прочисти ума ѝ и тя се сети за нещо.

— Ти ходи ли у дома, когато татко те нае?

Той замря и тя усети, че е успяла да събуди интереса му.

— Да.

— Покани ли те в кабинета?

— Да.

— Велик специалист като теб не може да не е забелязал портрета над камината. Обучен си да забелязваш всичко, нали? Портретът е на баба ми, майката на татко. На картината е седнала и държи роза в скута си. Кажи ми, какъв цвят е роклята? — предизвика го тя.

— Черна — отвърна бавно той. — А розата е кърваво червена.

Възцари се мълчание, след това той отпусна ръцете ѝ и се дръпна от нея.

— Добре — реши най-сетне той. — Разбирам, че се съмняваш...

— Боже, колко съм ти задължена! — изсумтя тя и започна да си разтрива китките, опитвайки се да поддържа гнева си, въпреки че бе залята от огромно облекчение. Очевидно баща ѝ го бе наел, защото иначе нямаше да види портрета в кабинета. Искаше ѝ се да съхрани яда си към него, но знаеше, че ще му прости, защото наоколо бе все още тъмно. Независимо от всичко, усети, че е много доволна, че е тук. А и бе значително по-добре да не го предизвиква.

— Не е нужно да ми благодариш — отвърна уморено той. — Просто стой мирно и тихо и заспивай.

Да заспи! Де да можеше! Знаеше, че не е сама, но имаше нужда от някакво допълнително доказателство. Трябваше да го вижда, да го чува, да го докосва. Бе невъзможно да го види, а и се съмняваше, че ще остави фенерче да свети през цялата нощ, дори и да имаше. Нямаше и да остане буден, за да си говори с нея. Може би ако просто го докоснеше, той щеше да реши, че е станало случайно и нямаше да направи проблем. Тайно промъкна дясната си ръка, докато пръстите ѝ се отъркаха в косматата му ръка и в следващия миг той отново я стисна грубо.

— Ау! — изписка тя и пръстите му се отпуснаха.

— Добре, казвай! Сега пък какво има. — По тона му бе очевидно, че губи търпение.

— Просто исках да те докосна — призна Джейн, прекалено уморена, за да се притеснява какво си мисли той. — Така знам, че не съм сама.

Той изсумтя.

— Добре. Май това е единственият начин да ме оставиш да заспя. — Премести ръката си и плъзна мазолеста длан в нейната така,

че пръстите им се преплетоха. — Сега ще заспиш ли?

— Да — прошепна тя. — Благодаря ти.

Остана да лежи много по-спокойна и облекчена от докосването на твърдата силна ръка. Очите ѝ бавно се затвориха и тя най-сетне се отпусна. Нощните кошмари не се появиха. Той щеше да ги държи настрана, докато държеше ръката ѝ. Всичко щеше да бъде наред. Изтощението я покори и тя заспа бързо и неусетно.

Грант се събуди преди изгрева и сетивата му веднага заработиха. Знаеше къде е, знаеше колко е часа, невероятното му шесто чувство определяте времето с няколко минути разлика. Обичайните нощни звуци на джунглата му подсказаха, че са в безопасност, че наоколо няма други хора. Знаеше и кой е до него в палатката. Също така знаеше, че не може да помръдне и дори разбра защо. Джейн спеше отгоре му.

Нямаше нищо против да го използват за легло. Тя бе топла и мека и имаше типично женски аромат, който мъжът пое с удоволствие. Стана му приятно, щом усети мекотата на гърдите ѝ. Тази неповторима мекота бе изключителна и след като човек я е почувствал веднъж, ставаше незабравима. Отдавна не бе спал с жена и бе забравил колко е хубаво. Беше правил секс — да си намери жена за целта не бе никакъв проблем — но това се случваше рядко, просто за да си дари физическо задоволство. След като актът приключеше, той не се задържаше. През изминалата година не желаше да търпи около себе си ничие присъствие. Бе прекарал по-голямата част от времето си сам, също като ранено животно, което ближе раните си, а умът и душата му бяха преситени от смърт. Прекалено дълго време бе прекарал сред сенките и не знаеше дали ще успее някога отново да намери слънцето, но се опитваше. Приятното жарко слънце на Тенеси бе излекувало тялото му, но в душата му все още цареше леден мрак.

Като знаеше това, като знаеше, че реагира на секундата на всички промени наоколо, дори по време на сън, той така и не можеше да си обясни как Джейн се е настанила върху него, без да го събуди. За втори път се доближаваше до него така неусетно и това никак не му хареса. Преди година, тя нямаше да може дори да въздъхне, без да го стресне.

Младата жена се намести и въздъхна насън. Едната ѝ ръка го бе прегърнала през врата, а лицето ѝ бе заровено на гърдите му. Топлият ѝ дъх разрошваше подалите се косъмчета. Беше се отпуснала като котка, а мекото ѝ тяло се бе нагласило отгоре му. Краката ѝ бяха преплетени с неговите, косата ѝ се стелеше по голото му рамо и ръката. Усети възбудата си, въпреки че се подразни и бавно вдигна ръка, за да я прегърне и да подпре гърба ѝ. Можеше да я има, ако искаше. Специалното обучение, което бе преминал го бе научило как да причини нетърпима болка на човек, но същевременно се бе научил как да доставя неизразимо удоволствие. Знаеше всички нежни и чувствителни места по тялото ѝ, знаеше как да въздейства на нервни окончания, които тя дори не подозираше, че съществуват. Освен това умееше да контролира собствените си нужди и да продължи сексуалния акт, докато партньорката му е напълно задоволена.

Увереността, че може да я има, го изяждаше отвътре и изпълваше ума му с образи и усещания. Само след десетина минути тя щеше да го моли за още, да навлезе в нея и да го обгръща с тези великолепни крака като на танцьорка. Единственото, което го възпираше, беше детското доверие, с което се бе отпуснала върху него. Спеше така, сякаш бе в пълна безопасност, сякаш той можеше за я защити от всичко. Доверие. В живота му не бе имало доверие от години и той се изненада, че някой може да е така напълно спокоен с него. Почувства се неловко, но в същото време му стана приятно, толкова приятно, колкото и да я държи в прегръдката си. Затова остана легнал, черните му мисли в контраст с топлата неуловима сладост на двете преплетени тела.

Когато първата светлина проби листака, той премести ръце на раменете ѝ и леко я разтърси.

— Джейн, събуди се.

Тя измърмори нещо неразбрано и скри глава във врата му. Той леко се премести на една страна и я положи на одеялото. Ръцете ѝ все още бяха около врата му и тя стегна прегръдката си, сякаш се страхуваше да не падне.

— Чакай! Не си отивай — настоя в паника тя и се събуди от собствения си глас. Отвори очи и се вгледа сънено в него. — О. Сутрин ли е вече?

— Да, сутрин е. Може ли да ме пуснеш?

Объркана и притеснена тя го загледа, и чак след това разбра, че държи здраво врата му. Дръпна ръце като опарена и въпреки че светлината беше прекалено слаба, за да е сигурен, на него му се стори, че бузите ѝ поруменияха.

— Извинявай — обади се тя.

Беше свободен, а не му се искаше да излезе от тясната палатка. Лявата му ръка все още беше под врата ѝ като възглавница. Желанието да я докосне беше неустойимо и той плъзна ръка под ризата, която ѝ бе дал вчера. Дланта му стигна под голия ѝ корем. Пръстите му с наслада докоснаха голата копринена кожа, с пълното съзнание, че и по-надолу, и по-нагоре се крият невероятни удоволствия.

Джейн усети как дишането ѝ се ускори, а сърцето ѝ препуска след спокойния сън, готово да изскочи.

— Грант? — повика го колебливо тя. Ръката му просто си лежеше под стомаха ѝ, но тя усети как гърдите ѝ се напрягат жадно, а зърната набъбват. Тръпката вътре в нея отново се появи. Това бе същата празнота, която бе усетила, докато стоеше почти гола в ръцете му напред потока, когато го остави да я докосне по онзи чувствен начин, непознат дотогава. Малко се страхуваше от тази нужда, както и от мъжа, който я разпалваше само с едно докосване.

Единственият ѝ сексуален опит бе със съпруга ѝ. Само че в това отношение бракът им бе пълен провал, защото тя не се възбуждаше и дори изпитваше неприятно чувство. Не можеше да използва Крис за сравнение, защото бившият ѝ съпруг бе мил весел човек, слаб и дребен, само няколко сантиметра по-висок от нея и нямаше нищо общо с огромния груб мускулест войн. Крис бе възпитан и любезен, а Грант бе напълно нецивилизован. Ако спеше с нея, дали щеше да съдържи огромната си сила, или щеше да се опита да я пречупи? Може би тъкмо това я плашеше най-много, защото цял живот се опитваше да постигне независимост. Борбата ѝ бе да се освободи от страха и от крилото, под което се опитваха да я държат родителите ѝ. Толкова много усилия бе положила, за да контролира живота си сама, че се плашеше, че сега зависи от Грант. Обучението ѝ по самозащита нямаше да ѝ помогне срещу него. Оставаше ѝ единствено да му се довери.

— Не се страхувай — успокои я с равен глас той. — Не съм изнасилвач.

— Знам. — Убиец може би, но не и изнасилвач. — Имам ти доверие — прошепна тя и постави пръсти на обраслата му брада.

Той се засмя кратко и цинично.

— Не ми се доверявай прекалено, скъпа. Желая те много, а да се събудя с теб в прегръдките ми е доста мъчително. — Обърна глава и положи нежна целувка на меката, длан, която милваше бузата му. — Хайде, трябва да вървим. — Вече е ден и нямаме повече работа в тази палатка.

Той се изправи и седна, протегна се към ботушите си, нахлузи ги, върза бързо и умело връзките. Джейн се надигна по-бавно, защото цялото ѝ тяло негодуваше. Прозя се и приглади назад разбърканата коса, а след това и тя си обу ботушите. Грант вече бе излязъл от палатката и тя пропълзя след него. Щом се изправи, се протегна, за да раздвижи болезнено схванатите мускули, а след това се наведе и докосна пръстите на краката си няколко пъти. Докато правеше тези упражнения, Грант събра палатката. Направи го толкова бързо, че тя го загледа изумена. След още миг палатката бе сгъната в невъзможно малък пакет и натъпкана в раницата му, а тънкото одеяло — прибрано отгоре.

— Още нещо вкусно да се намира в бездънната ти торба? — попита той. — Ако не, ще ядем войнишката храна.

— Онази гадост, дето си я донесъл ли?

— Именно.

— Чакай да видя. Със сигурност знам, че няма повече портокалов сок... — Тя отвори раницата и надникна, а след това се зарови някъде навътре. — Аха. Още две шоколадчета с ядки. Имаш ли нещо против аз да взема това с кокоса? Не си падам много по стафидите.

— Не, разбира се — съгласи се небрежно той. — Все пак са си твои.

Тя го погледна раздражена.

— Наши са. Чакай... има кутия... — Извади консервата и прочете етикета, след което се усмихна победоносно. — Пушена съомга! И солени бисквити. Бъдете така любезен да седнете, господине, а аз ще ви сервирам закуската.

Той се настани послушно на земята, след това извади ножа от колана и посегна към консервата със съомга.

Джейн я дръпна обратно и изви надменно вежди.

— Държа да ви уведомя, господине, че това е изискано заведение и не отваряме консервите с ножове!

— Така ли? А какво използваме, зъби ли?

Тя вирна брадичка, порови в раницата и измъкна отварачка за консерви.

— Слушай ме сега внимателно — каза тя и му подаде отварачката — Когато бягам, го правя стилно.

Той взе отварачката и се зае с консервата.

— И аз така забелязах. Как успя да свиеш всичко това? Сигурно си дала поръчка на Турего и си изброила нещата, които ти трябва за бягството.

Джейн се разсмя, приятен дрезгав звук, който го накара да повдигне глава. Пронизващите му жълти очи се впиха в лицето ѝ, сякаш бе някакво съкровище. Тя търсеше солените бисквити в раницата, затова не забеляза пробягналото по лицето му изражение.

— Просто ми ги донасяха. Дори не се налагаше да споменавам на Турего. Разбрах се с готвача и той обикновено ми осигуряваше, каквото поисках. Ровех или из кухнята, или из помещенията на войниците почти всяка нощ.

— И с раницата ли така се сдоби?

Тя я погали с обич.

— Хубава е, нали?

Той не отговори, но в угълчетата на очите му се събраха бръчици, сякаш щеше да се усмихне всеки момент. Изядоха солените бисквити със съомга и пиха вода от манерката на Грант. Той изяде шоколада с ядки и стафиди, а Джейн запази своя за по-късно.

Клекна до раницата, извади четка и се опита да сложи в ред буйната си коса, а след това изчисти лицето си с мокра кърпичка.

— Ти искаш ли една? — предложи тя любезно на Грант и му подаде малкото пакетче.

Той я наблюдаваше с удивление, но пое пакетчето и го отвори. Малките мокри салфетки миришеха свежо и той изведнъж се почувства по-бодър, стана му по-хладно, след като избърса лицето си. За негова изненада, част от черните резки, които бе намазал по лицето си, преди да отиде за Джейн, се бяха запазили. Сигурно приличаше на дяволско изчадие с тези шарки по лицето.

Долови познат звук и се обърна към Джейн. Тубичка паста за зъби бе оставена до нея на земята, а тя старателно четкаше зъбите си. Докато я наблюдаваше, тя изплю пастата, след това взе малка бутилка, надигна я, а след това изплю. Не можеше да повярва какво пише на етикета на бутилката. Цели пет секунди я зяпаше, след това се отпусна назад и избухна в смях. Джейн си плакнеше устата с Перие.

ШЕСТА ГЛАВА

Джейн остана нацупена за малко, но ѝ бе толкова приятно, че след няколко секунди се отпусна на пети и остана загледана в него, леко усмихната. Когато се смееше суровото лице с белезите се подмладяваше, ставаше красиво и сенките изчезваха от очите му. В гърдите ѝ се надигна нещо, което ѝ причини болка и в същото време ѝ се стори, че се разтапя. Прииска ѝ се да пристъпи до него и да го прегърне, да се увери, че сенките никога повече няма да го докоснат. След това си каза, че няма право да изпитва подобни чувства. Грант Съливън бе от хората, които спокойно можеха да се погрижат за себе си. А и той нямаше да допусне каквато и да е нежност. Сигурно щеше да я приеме като покана за секс.

За да прикрие чувствата си, Джейн прибра нещата обратно в раницата и го погледна въпросително.

— Искаш ли да използваш моята паста? — предложи тя.

Той не спираше да се смее.

— Благодаря ти, скъпа, но имам паста на прах и ще използвам водата от манерката. Господи! Вода Перие!

— Трябваше да взема някаква вода, а не успях да открадна манерка — обясни съвсем разумно тя. — Можеш да ми вярваш, че предпочитам да си взема манерка. Наложих се да увия всички бутилки в нещо, за да не дрънчат, или да не се счупят.

За нея това бе съвсем логично, но той отново се разсмя. Седна, а раменете му се присвиха и разтресоха, стисна глава в длани и продължи да се смее, докато по бузите му потекоха сълзи. Спря, за да си измие зъбите, но не спря да издава приглушени звуци, които показаха на Джейн, че за него цялата ситуация е безкрайно забавна. На нея ѝ стана леко на сърцето, почувства се щастлива, че го е накарала да се смее. Опипа блузата си и откри, че е твърда, но суха.

— Вече мога да ти върна ризата — каза му тя и се обърна с гръб, за да се преоблече. — Благодаря, че ми я даде назаем.

— Твоята суха ли е?

— Напълно. — Свали ризата и я пусна върху раницата, а след това започна бързо да се облича. Едната ѝ ръка беше вече пъхната в ръкава, когато той изруга. Тя се стресна и се обърна през рамо.

Лицето му бе мрачно, когато тръгна към нея с бърза крачка. Озареното от смеха лице вече приличаше на буреносен облак.

— Какво ти е на ръката? — изръмжа той, стисна я за лакътя и започна да оглежда натъртеното място. — Защо не ми каза, че си се наранила?

Джейн се опита да дръпне блузата и да я задържи със свободната ръка пред голите си гърди, защото се почувства уязвима и много гола. Беше се опитала да се преоблече бързо и незабележимо, но близостта му я смути, както и пълното му незачитане на голотата ѝ. Бузите ѝ поаленияха и тя сведе поглед към посинялата си ръка.

— Престани да се правиш на толкова срамежлива — изръмжа раздражен той, когато тя се опита да придърпа блузата. — Казах ти, че вече съм те виждал без дрехи.

Това, макар и истина, я притесни още повече. Тя остана неподвижна, лицето ѝ гореше, а той нежно оглеждаше ръката.

— Това е страхотно натъртване, скъпа. Как ти е ръката.

— Боли, но мога да я използвам — призна смутено тя.

— Как се случи.

— По много начини — отвърна тя, опитвайки се да прикрие смущението си като говори весело. — Тази тук е когато се беше промъкнал в спалнята ми и ме удари, след като ме беше уплашил до смърт. Голямата, шаренката е когато паднахме по склона вчера. Малката безформената е, където ме удари една фиданка и ме уцели...

— Добре, ясно ми е. — Той прокара пръсти през косата си. — Извинявай, че съм те наранил, но не знаех коя си. Май сме изравнили резултата след твоя ритник.

Тъмно шоколадовите очи на Джейн се разшириха от чувство на вина.

— Не исках, честно. Това бе просто рефлекс. Направих го, без дори да мисля. Добре ли си? Искам да кажа, не съм ти направила нещо фатално, нали?

Лека усмивка разтегна устните му, когато той си спомни възбудата си.

— Не всичко е наред — увери я той. Погледът му се спусна към блузата, притисната пред гърдите ѝ и ясните му кехлибарени очи потъмняха като разтопено злато. — Не усети ли, когато се целувахме в потока?

Джейн сведе поглед, а след това трепна и погледна настрани, когато разбра къде е насочила очи.

— О! — възкликна тя.

Грант бавно поклати глава, без да откъсва поглед от нея. Тя бе невероятен парадокс, непредсказуемо съчетание от невинност и противоречия, от скромност и дързост. Изобщо не бе това, което бе очаквал. Започваше да се наслаждава на всеки момент, прекаран с нея, а това го караше да бъде предпазлив. Негова беше отговорността да я изведе от Коста Рика, а ако се забъркаше с нея, щеше да намали шансовете им. Ако се притесняваше за нея, преценката му нямаше да е достатъчно добра. Но той не беше от камък. С всеки миг я желаше все повече. Странно и необяснимо защо, но му беше леко и приятно. А тя го караше да е непрекъснато нащрек. Или го размиваше, или му се искаше да я набие, но никога не се отегчаваше в компанията ѝ. Странно, наистина не си спомняше да се е смял с друга жена досега. Смехът през последните години не бе част от живота му.

Бъбрива маймуна привлече вниманието му и той вдигна поглед. Слънчеви лъчи се стрелкаха сред листата на дърветата и му напомняха, че губят безценно време за път.

— Обличай тази блуза — нареди той, обърна ѝ гръб и си сложи раницата. Нагласи я, а след това преметна през дясното си рамо нейната. Пушката остана на лявото. Джейн вече бе успяла да нахлузи блузата и да я закопчае. Вместо да я натъпче в панталона, тя я върза на талията, както бе направила с ризата на Грант. Той вече бе поел към джунглата.

— Грант! Чакай! — извика тя и забърза след него.

— Настигай ме — рече той, без да се обръща и забавя крачка.

Той да не би да си мислеше, че тя не може? Джейн беснееше и се задъхваше след него. Ще му покаже тя на него! Може да се прави на велик мъжкар и да носи и двете раници, щом иска, нямаше да му предложи помощта си! Само че той не се правеше на велик мъжкар, осъзна тя и част от яда я напусна. Той наистина беше силен и непобедим.

В сравнение с ужасния вчерашен ден, наситен със събития, часовете се изнизваха тихо, а наоколо нямаше жив човек. Тя го следваше неотклонно и не се оплакваше от бързата му крачка, въпреки че жегата и влажността бяха много по-потискащи от предишния ден, ако това изобщо бе възможно. Въздухът не трепваше под зеления покров над тях. Дишаше се тежко, бе задушно и потискащо. Тя се потеше обилно, дрехите ѝ бяха мокри и копнееше за истинска баня. Когато вчера се наkisна в потока, се бе поосвежила, но това не бе никаква баня. Смръщи нос. Сигурно миришеше на прасе.

И какво от това, каза си тя. Дори и да миришеше, той също смърдеше. Всеки в джунглата се поти.

По някое време сутринта спряха за кратка почивка и Джейн уморено пое манерката от него.

— Имаш ли солни таблетки? — попита тя. — Мисля, че трябва да изпия една.

— Не ти трябва сол, съкровище, а вода. Пий.

Тя отпи и му върна манерката.

— Почти празна е. Нека да пресипем Перieto вътре и да хвърлим празните бутилки.

Той кимна и така успяха да се отърват от три бутилки. Когато той бе готов да потеглят отново, Джейн го попита:

— Защо бързаш толкова? Мислиш ли, че ни следят?

— Не ни следят — отвърна троснато той. — Търсят ни, и колкото по-бавно се движим, толкова по-вероятно е да ни открият.

— Тук? — пошегува се Джейн и замахна с ръка към гората. Не се виждаше нищо на повече от два метра.

— Не можем да останем тук завинаги. Не бива да подценяваш Турего. Той е в състояние да мобилизира една малка армия, за да ни търсят. Щом се покажем, ще му докладват.

— Някой трябва да се погрижи за него — заяви Джейн. — Не може да действа със съгласието на правителството.

— Не. Изнудването и тероризмът са негова специалност. Знаем за него, разбира се, и от време на време му пускаме информацията, която трябва да знае.

— Ние? — попита небрежно Джейн.

Той веднага стана сериозен и лицето му се превърна в неразгадаема маска.

— Така се казва.

В същия момент се прокле, че е бил толкова небрежен. Тя бе прекалено внимателна и нищо не ѝ убягваше. Преди да започне да му задава нови въпроси, той потегли. Нямаше желание да говори за миналото си, за нещата, които бе вършил. Искаше да забрави всичко, дори мечтите си.

Към обяд спряха, за да похапнат, но този път отвориха войнишката храна. След като погледна какво ще яде, Джейн просто пхваше хапката в уста и преглъщаше бързо, без да се замисля за състава и вкуса. Не беше чак толкова зле. Просто нямаше вкус. Изпиха по една бутилка Перие и Джейн настоя да вземат по още една таблетка с мая. Далечните гръмотевици възвестиха приближаващия дъжд, затова Грант бързо откри място за лагеруване под някакви скали. Отворът бе полуприкрит от избуяли храсти и вътре бе доста уютно.

Седяха загледани в пороя няколко минути, след това Грант протегна дългите си крака и се подпря на лакът.

— Обясни ми сега как така е станало, че баща ти те е лишил от наследство.

Джейн наблюдаваше как малък кафяв паяк пълзеше тромаво по земята.

— Много просто — отвърна разсеяно тя. — Отказах да живея с двадесет и четири часова охрана, както той искаше, затова най-доброто бе да премахнем стръвта за похитителите.

— Не е ли това малко параноично, да виждаш похитители зад всеки ъгъл?

— Така е — съгласи се тя, без да откъсва поглед от паяка. Най-сетне се прибра в някаква пукнатина, скри се и тя въздъхна. — Той е обхванат от параноя, защото се страхува, че следващия път няма да се върна жива.

— Следващия път ли? — попита остро Грант, разбрал за какво става въпрос. — Отвлечана си била и преди.

Тя кимна.

— Когато бях на девет.

Не каза нищо повече и той разбра, че няма да продължи, ако не настоява. Само че той смяташе да настоява. Искаше да разбере повече за нея, да се опита да осмисли тайните на този нетрадиционен ум. За него беше нещо ново да изпитва толкова силно любопитство към жена.

Въпреки че се бе отпуснал, мускулите му бяха напрегнати и в готовност. Тя бе казала последните думи спокойно, почти незаинтересовано, но инстинктът му подсказа, че това отвличане е изиграло огромна роля в изграждането на характера ѝ. Бе на прага да разбере същността ѝ.

— Какво стана? — настоя той и се постара гласът му да прозвучи небрежно.

— Двама мъже ме отвлякоха след училище и ме заведоха в изоставена къща. Държаха ме заключена в един килер, докато татко не плати откупа.

Обяснението беше толкова кратко, неестествено сбито. Как бе възможно такава травма, като отвличане, да бъде побрана в едно изречение. Тя гледаше дъжда замислена и далечна.

Грант бе добре запознат с тактиката на похитителите и знаеше, че те принуждават притеснените роднини да платят откупа. Като погледна нежния ѝ профил и плътните устни, той усети как в гърдите му се надига нещо диво при мисълта, че е била малтретирана.

— Изнасилиха ли те? — Вече не го беше грижа дали отваря стари рани. Резкият му тон я накара да вдигне поглед, в красивите ѝ очи стаена изненада.

— Не, нищо подобно — увери го тя. — Само ме оставиха в онзи килер... сама. Беше тъмно.

И до ден-дневен тя се страхуваше от тъмното, от това да остане сама. Значи ето откъде идваше страхът.

— Разкажи ми още — подтикна я той.

Тя сви рамене.

— Няма много за разказване. Нямам представа колко време съм била в килера. Наоколо нямаше други къщи и никой не можеше да ме чуе. Двамата мъже ме оставиха и отидоха някъде другаде, за да преговарят с родителите ми. Известно време си мислех, че повече няма да се върнат, че ще умра сама в тъмното, че никой няма да разбере какво ми се е случило.

— Баща ти плати ли откупа?

— Да. Татко, обаче, не е глупав. Знаеше, че едва ли ще ме върнат жива, ако се довери на похитителите, затова намеси и полицията. Добре че го бе направил. Когато похитителите се върнаха за мен, ги чух, докато се уговаряха какво да правят. Щяха да ме убият и да

захвърлят някъде тялото ми, защото ги бях видяла и съм можела да ги идентифицирам. — Тя наведе глава и забодеше съсредоточено поглед в земята, за да си поеме дъх след всичко, което му бе казала. — Само че снайперистите обградиха къщата. Когато онези двамата разбраха, че са в капан, решиха да ме използват за заложница. Единият ме сграбчи за ръката и опря пистолет до главата ми и ме накара да вървя пред тях, докато излизаха от къщата. Щяха да ме отведат с тях, докато бяха на сигурно място и там щяха да ме убият. — Джейн сви рамене и си пое дълбоко дъх. — Не го бях замислила предварително, кълна се. Не си спомням дали се спънах, или просто за момент загубих съзнание. Както и да е, паднах, онзи тип ме пусна и изгуби равновесие. В един момент пистолетът бе насочен в мен, а след това полицаите започнаха да стрелят. Убиха ги и двамата. Човекът... този, който ме държеше бе прострелян в гърдите и в главата и падна върху мен. Цялата бях в кръвта му, и лицето, и косата... — Гласът ѝ пресекна.

За момент по лицето ѝ се изписа същият страх и отвращение, които бе изпитала като дете, а след това, както и при случая със змията, тя се овладя. Наблюдаваше я как се бори със страха, как отблъсква сенките. Изражението ѝ се промени и тя успя да се усмихне, когато го погледна.

— Така, сега е твой ред. Разкажи ми нещо, което ти се е случило.

Едно време той не се бе поддавал на чувства. Беше приел жестокостта в живота си, без да се замисля. Все още спомените не го тормозеха. Те бяха част от него, също както плътта и кръвта му, бяха неговата същност, някаква даденост като цвета на очите и тялото му. Когато се вгледа в невинните очи на Джейн, разбра, че не може да сподели с нея грозната страна от живота, който бе опознал. Кой знае как тя бе опазила част от себе си кристалночиста като планински поток, част от детството щеше да се запази ведро и недокоснато. Нищо от случилото се не бе докоснало жената в нея, освен да подсили смелостта и доблестта, които той бе забелязал два пъти в решителните ѝ опити да се владее и да гледа напред.

— Няма нищо за разказване — отвърна тихо той.

— Да, сигурно! — присмя се тя и се намести така, че да седне срещу него, скръстила крака, сякаш нямаше кости. Подпря брадичка на дланта си и го загледа. Той бе толкова едър, спокоен и способен. Ако този мъж бе водил нормален живот, тя щеше да си изяде ботушите,

каза си тя, след това бързо погледна въпросните ботуши. В момента по тях бе размазано нещо лепкаво и зелено. Гадост. Трябваше да ги изчисти, преди да станат годни за ядене дори от някой звяр. Върна поглед към Грант и го загледа сериозно, като учен, привел се над микроскоп. Лице го му бе строго, бронзовата кожа — набраздена от белези. Очите му бяха като на орел, или лъв, така и не можа да реши кое от двете. Чистият кехлибарен цвят бе по-ярък и по-светъл от топаз, почти като жълт диамант; това бяха орлови очи, които виждаха всичко. Бяха предпазливи, скрили много опит и цинизъм.

— Ти агент ли си? — попита тя любопитно. Кой знае защо в тези последни няколко минути бе отхвърлила мисълта, че е наемник. Същата войска, но друга рота.

Той изкриви устни.

— Не.

— Добре тогава, да опитаме по друг начин. Бил ли си агент?

— Какъв агент?

— Престани да ми избягваш въпроса! От онези тайните. Нали се сещаш, мъжете, които разполагат с по четиридесет различни паспорта.

— Не. Въображението ти май започна да се развихря. Мен прекалено лесно ще ме забележат, ако съм под прикритие.

Това бе истина. Той изпъкваше като войн, попаднал на прием. Изведнъж се сети.

— Ти си се оттеглил, нали?

Той мълча толкова дълго, че й се стори, че няма да й отговори. Май се бе замислил за нещо съвсем различно. След това каза:

— Да, оттеглих се. Вече цяла година. — Безизразното му лице и разкри още нещо.

— Ти си бил... оръжие, нали?

Прочете отговора в очите му.

— Да — отвърна направо той. — Бях оръжие.

Бяха го насочвали, бяха натискали спусъка, бяха го наблюдавали как унищожават. Още преди да го познава, докато се промъкваше в спалнята й като сянка, тя бе разбрала колко смъртоносен може да бъде. Имаше и още нещо, нещо, което забеляза чак сега. Оттеглил се е по собствено желание, просто е обърнал гръб и е оставил зад себе си света на сенките. Едва ли шефовете му са искали да се лишат от таланта и уменията му.

Протегна ръка и я постави върху неговата, а меките ѝ пръсти стиснаха неговите. Ръката ѝ бе много по-малка от дланта му и той можеше да я смачка с едно небрежно движение на пръстите, но в нейното докосване бе надеждата, че той няма да използва силата си срещу нея. Дълбока въздишка повдигна едрите му гърди. Искаше му се да я направи своя в този момент, на земята. Искаше му се да я положи долу, да съдере дрехите ѝ и да навлезе в нея. Искаше да я докосва цялата, да е негова и отвън и отвътре. Но желанието към тази копринена женска плът бе усложнение, за което нямаше време. Дъждът отслабваше и всеки момент щеше да спре. По гърба си усещаше някаква тръпка, която го предупреждаваше, че не могат да си позволят да се забавят.

Но бе крайно време тя да разбере. Отдръпна ръце от нейните и обхвана брадичката ѝ. Палецът му нежно погали устните.

— Скоро — каза той с дълбок гърлен глас, — скоро ще легнеш с мен. Преди да те заведе при татко ти, ще си моя и както се чувствам сега, няма да е само веднъж.

Джейн седеше без да помръдва, очите ѝ ококорени като на горско животинче. Не можеше дори да негодува, защото желанието в гласа му нахлу в спомените ѝ и кожата ѝ пламна. Когато стояха в потока, той ѝ бе целунал и докоснал толкова страстно, че тя за пръв път бе усетила как в гърдите ѝ се натрупва желание. За пръв път пожелаваше мъж и не знаеше как да приеме копнежа на тялото си. Той отново ѝ въздействаше, но този път само с думи. Беше заявил намеренията си направо и тя си представи как двамата лежат преплетени, а прекрасното му тяло се надига над нейното.

Той наблюдаваше промяната в изражението ѝ. Тя изглеждаше изненадана, след това шокирана, но не бе ядосана. Би разбрал гнева, дори смеха в очите ѝ, но удивлението ѝ го изуми. Сякаш никой мъж не ѝ бе казал, че я желае. Е, време бе да свикне с тази мисъл.

Дъждът беше спрял, той взе раниците и пушката и ги намести на раменете си. Джейн го последва, без да каже и дума, когато той излезе от скалната ниша в надигащата се топлина. От гората се издигаше пара на облаци, която ги обгърна в задушливо влажно одеяло.

През остатъка от следобед тя мълча, потънала в мислите си. Той спря край един поток, много по-малък от последния и я погледна.

— Искаш ли да се изкъпеш? Не можеш да се накиснеш, но поне ще се наплискаш.

Очите ѝ блеснаха и за пръв път този следобед по пълните ѝ устни трепна усмивка. Нямаше нужда от отговор, за да разбере колко ѝ е допаднала идеята. Грант се усмихна широко, извади малък калъп сапун от раницата и ѝ го подаде.

— Ще остана на пост, а после ти ще бдиш. Ще остана там горе.

Джейн вдигна поглед към стръмния бряг. Това бе най-удобното място за наблюдение; щеше да вижда и потока, и всичко наоколо. Понечи да го попита дали ще гледа и нея, но се спря. Както сам беше изтъкнал, вече бе късно да се прави на скромна. Освен това щеше да ѝ е по-спокойно като знаеше, че е наблизо.

Той се изкачи по брега като котка и Джейн се извърна към потока. Беше около два метра широк, а водата ѝ стигаше до глезените. Въпреки това ѝ се стори божествен. Извади единствения си резервен чифт бикини от раницата, седна и събу ботушите. Огледа се нервно през рамо, за да види къде е Грант и забеляза, че се е настанил с профил към нея, но така щеше да я вижда с периферното си зрение. Решително разкопча панталоните и ги събу. Нищо нямаше да я спре да се изкъпе с удоволствие... освен, може би, някоя змия, или ягуар, реши тя.

Останала гола, тя внимателно запристъпва по каменистото дъно, докато стигна до огромна плоска скала, малко над водата. Тя идваше от високите планини и не беше много студена, но се стори божествена на сгорещената ѝ кожа. Плиска лицето и косата си, докато стана съвсем мокра. Постепенно усети как косата ѝ омеква и вече не е лепкава, а кичурите най-сетне заскърцаха под пръстите ѝ. След това вдигна малкия калъп изпод стъпалото си, където го бе сложила, за да не го изпусне и се натърка цялата. Това малко удоволствие я накара да се почувства като нова и тя усети как я обзема спокойствие. Колко простишко удоволствие, да се изкъпе в чист хладен поток, а освен голотата си, други притеснения нямаше. Знаеше, че той е зад нея, че я наблюдава и усети как гърдите ѝ набъбват.

Какво ли би било, ако той слезе по брега и дойде във водата при нея? Ами ако извадеше одеялото от раницата и я положеше върху него? Затвори очи, потръпна и си представи как мускулестото му тяло се притиска в нея, как навлиза в нея. Толкова много години бяха

минали, а малкото случаи, когато бе спала с Крис не ѝ бяха подсказали, че може да изпитва желание, а ето че с Грант се превръщаше в съвършено различна жена.

Сърцето ѝ биеше тежко, докато се изплакваше с шепа вода. Стана, изви косата си, за да я изсуши, след това излезе на брега. Трепереше, докато си обличаше бельото, а след това я обзе неприятно чувство, когато сложи блузата и мръсните панталони.

— Готова съм — извика тя и започна да връзва ботушите.

Той се появи до нея, тих като сянка.

— Седни на мястото, на което бях седнал аз — посочи той и ѝ подаде пушката. — Знаеш ли как да я използваш?

Оръжието беше тежко, но фините ѝ ръце изглеждаха напълно способни да се справят.

— Да. Стрелям доста добре. — Крива усмивка трепна по устните ѝ. — С хартиена цел и по гълъби.

— И това е нещо. — Той започна да разкопчава ризата и тя остана загледа в него като омагьосана, без да откъсва очи от пръстите му. Той спря. — Тук долу ли ще ме пазиш?

Джейн се изчерви.

— Не. Извинявай. — Обърна се бързо и се закатери по брега, а след това се настани точно на мястото, където той бе стоял. Виждаше и двата бряга, а и прикритието беше достатъчно, ако се наложеше да се крие. Той сигурно бе подбрал най-подходящото място, без дори да се замисля, просто изборът му е бил автоматичен, но правилен. Дори и да се бе оттеглил, уменията му си оставаха.

Някакво движение, проблясък на бронз, който долови с крайчеца на око си, ѝ подсказа, че той е нагазил в потока. Обърна се малко, така че да не го вижда, но самата мисъл, че е останал гол накара сърцето ѝ да забие бързо. Тя преглътна, облиза устни и си наложи да се съсредоточи към джунглата наоколо, но едва се сдържаше да не се обърне към него.

Чу плискане и си го представи как стои сред водата като дивак, гол и се чувства у дома си.

Затвори очи, но образът му продължаваше да трепка пред нея. Бавно, без да може да се спре, тя отвори очи и обърна глава към него, но това не бе достатъчно. Един откраднат поглед не ѝ стигаше. Искаше да огледа всеки сантиметър от мощното му тяло. Намести се по-

удобно, погледна го открито и замря. Та той бе прекрасен, толкова прекрасен, че тя забрави да диша. Не бе красавец, притежаваше грубата сила на хищник и обаянието на ловец. Целият бе загорял, тенът му бе наситен, дори тъмен. За разлика от нея, не стоеше с гръб, уплашен, че тя може да погледне. Съвсем не се смущаваше. Просто се къпеше и ако тя искаше, можеше да го гледа колкото пожелае.

Кожата му бе гладка и блестеше от капчиците. По гърдите и косата му тези капчици приличаха на диаманти. Косъмчетата по тялото му бяха тъмни, въпреки че косата му бе руса. Те покриваха гърдите, спускаха се като тънка нишка по плоския корем и избуяваха между краката. Краката му бяха яки като дънери, дълги, с изваяни мускули и всяко движение ги подчертаваше. Все едно че гледаше оживяло творение от картина на старите майстори.

Той се насапуниса целия, след това плисна вода, за да се изплакне, също като нея, загребвайки водата с шепи. Когато бе чист, се изправи и погледна към нея, може би за да провери къде е и срещна погледа ѝ. Джейн не можеше да извърне очи, не можеше да се престори, че не го е наблюдавала с болезнен интерес. Той остана неподвижен в потока, докато тя го гледаше и я остави да види всички подробности. Под открития ѝ поглед тялото му започна да се възбужда.

— Джейн — повика я тихо той. Бе така чувствителна към всяко негово движение, че щеше да го чуе дори да шепнеше. — Искаш ли да дойдеш?

Да. Господи, как ѝ се искаше, повече от всичко друго. Все още се страхуваше от собствените си чувства, затова остана, където беше. Имаше една част от нея, която не познаваше, която не бе сигурна, че ще успее да овладее.

— Не мога — отвърна тихо тя. — Все още не.

— Тогава обърни се, мила, докато все още имаш възможност.

Тя потръпна и едва успя да направи необходимото движение, но най-сетне подчини мускулите си и се извърна настрани, заслушана в стъпките му, докато излизаше от водата. След по-малко от минута той се изправи до нея и пое пушката. Взе и двете раници. Както се очакваше, не каза и дума за случилото си.

— Ще се отдалечим от потока и ще направим лагер. Скоро ще мръкне.

Нощ. Ще лежи до него дълги часове в тъмната палатка. Джейн го последва, а след това спря и му помогна на опънат и прикрит палатката като предишната вечер. Не изрази негодуванието си към храната, но яде, без да усети вкуса ѝ. След това пропълзя в палатката, свали си ботушите и го зачака.

Когато влезе, Грант се отпусна тихо до нея и загледа бързо стопяващата се светлина, която угасна изведнъж.

Тя се напрегна цялата. Тъмнината я притисна и невидимото чудовище изпи дъха ѝ. Тази вечер не се сещаше за никакви въпроси, защото бе обзета от свенливост, каквато не бе изпитвала години наред. Не можеше да познае себе си.

— Страхуваш ли се от мен? — попита тихо той. Дори само звукът на гласа ѝ бе достатъчен, за да я накара да се отпусне.

— Не — прошепна тя.

— Тогава ела по-близо, за да прогоня тъмнината.

Усети пръстите му да подръпват ръката ѝ и бе обгърната от силни ръце, който нямаше да позволят да ѝ се случи нищо лошо. Притисна я до себе си и тя намести глава на рамото му. Много нежно, като докосване на пеперудени крилца, той я целуна по върха на главата.

— Лека нощ, мила — прошепна той.

— Лека нощ — отвърна в отговор тя.

Дълго след като той заспа, Джейн лежа в ръцете му с отворени очи, въпреки че не виждаше нищо. Сърцето ѝ биеше бавно и равномерно, а се чувстваше неспокойна. Не страхът я държеше будна, а една бурно чувство, което вилнееше в нея. Отлично знаеше какво ѝ е. За пръв път от много години всичко бе наред.

Беше се научила да живее без доверие. Въпреки това се бе научила да се наслаждава на свободата си, винаги бе нащрек и не бе допуснала нито един мъж до себе си. Не бе изпитвала достатъчно привличане към никого, така че не се бе оставяла то да победи предпазливостта... До този момент. Докато се появи Грант. Обаче привличането се бе превърнало в нещо повече. Истината я стресна, но трябваше да я приеме. Обичаше го. Не бе очаквала подобно нещо, въпреки че два дни вече това чувство я измъчваше. Той бе груб, но умееше да се владее, избухлив, с недоразвито чувство за хумор, но с много нежност бе измил кръвта на змията от нея, бе държал ръката ѝ

през нощта и се бе постарал да облекчи прехода ѝ през джунглата. Желаше я, но не я бе взел, защото знаеше, че тя не е готова. Тя се страхуваше от тъмното, затова я бе прегърнал. Да го обича бе едно от най-лесните и същевременно най-трудни неща, с които се бе сблъсквала.

СЕДМА ГЛАВА

Когато се събуди, отново я намери сгушена върху него, но този път не се притесни, че е спал непробудно цялата нощ. Плъзна ръка по гърба ѝ, приел факта, че инстинктите му не са били задействани от нея, защото тя не представляваше заплаха, освен че го подлудяваше. Подлудяваше го с всяко движение на малкото си дупе. Наслаждаваше се на отпуснатото ѝ тяло, докато спускаше ръце надолу, за да усети фините извивки, линията на ребрата, ясно очертания гръбнак, вдлъбнатината на кръста и примамливата извивка на ханша. Постави ръка там и леко стисна с пръсти. Тя измърмори нещо и се намести, а след това отмахна кичур, паднал на лицето. Клепките ѝ трепнаха, а след това отново се затвориха.

Той се усмихна, защото му бе безкрайно приятно да наблюдава начина, по който тя се буди. Потръпвате, мъркаше и сумтеше, по-скоро заспала, отколкото будна, мръщеше се и се цупеше и се наместваше до него, сякаш искаше да се настани по-удобно и да продължи да спи. След това отвори очи, премигна няколко пъти и нацупените устни се извиха в усмивка, която можеше да разтопи и камък.

— Добро утро — прозя се тя. Протегна се и рязко се изправи. Вирна глава и го загледа удивена. — Аз съм върху теб — каза недоумяващо тя.

— Отново — потвърди той.

— Отново ли?

— И миналата нощ спа върху мен. Очевидно не ти е достатъчно да те държа за ръка. Май трябва да си сигурна, че владееш положението.

Тя се смъкна от него и седна, а след това приглади смачканите дрехи. Лицето ѝ бе пламнало.

— Извинявай. Сигурно не ти е било много удобно.

— Не се извинявай, беше ми приятно — отвърна бавно той. — Ако искаш да ми се извиниш, довечера ще си сменим местата.

Тя хлъцна и го загледа в сумрачната светлина, очите ѝ бяха топли и нежни. Всичко в нея показваше, че е съгласна. Искаше ѝ се да му принадлежи, искаше да научи всичко за тялото му и да го остави да опознае нейното. Искаше да му го каже, но не знаеше какви думи да подбере. Крива усмивка пробягна по лицето му, след това той стана, протегна се към ботушите, нахлузи ги и ги завърза. Очевидно бе приел мълчанието ѝ за отказ, защото престана да говори по този въпрос и се зае да прибира палатката.

— Имаме храна за още веднъж — каза той, когато закусиха. — След това ще трябва да отида на лов.

Не ѝ стана приятно. Ловът означаваше, че ще я остави сама за доста време.

— Нямам нищо против да мина на вегетарианска диета — каза тя.

— Може и да не се стигне до това. Досега слизахме от планината и ако не греша, скоро ще сме на самия край на гората. Днес сигурно ще видим обработени поля и пътища. Ще избягваме хората, докато не се убедя, че сме в безопасност.

Тя кимна.

Точно както бе казал той, рано сутринта стигнаха на самия край на джунглата. Застанаха на стръмна скала, а под тях се простираше долина с обработени поля. Виждаше се и мрежа от пътища, около сгушено селце, искрящо на слънцето. Все едно че се бяха прехвърлили от един век в друг. Долината изглеждаше спретната и заможна и ѝ напомни, че Коста Рика е най-преуспяващата страна в Централна Америка, независимо от огромните площи, покрити с непроходими тропически гори.

— Ще бъде чудесно да полегнем в нормално легло.

Той изръмжа нещо неясно в отговор, а присвитите му очи обходиха долината, за да забележат нещо неестествено. Джейн стоеше до него и чакаше решението му.

Наложи се да действат бързо. Той рязко я сграбчи за ръката и я дръпна сред листака, повалийки я на земята, когато хеликоптер ненадейно прелетя над тях. Летеше ниско и обхождаше края на гората.

Тя го мерна бегло, преди отново да го скрият дърветата. Беше въоръжен с камуфлажни шарки.

— Ти видя ли обозначенията? — попита рязко тя, а ноктите ѝ се забиха в кожата му.

— Нямаше. — Грант потри обраслата си брада. — Няма как да се разбере на кого е, но не бива да рискуваме. Сега вече знаем, че не можем просто така да пресечем границата. Ще намерим път надолу и ще се опичаме да отрием скривалище.

Сега пътят стана още по-труден. Намираха се на самия край на вулканична планина и теренът бе неравен. Или се спускаше стръмно, или продължаваше отвесно. Напредваха мъчително бавно през скалисти участъци и непристъпни дерета. Когато спряха да похапнат, бяха изминали едва една четвърт от долината, а краката на Джейн я боляха така, сякаш бе тичала през джунглата като първия ден.

Тъкмо когато свършиха с обяда, проехтя гръм.

Грант огледа скалите наоколо, за да се скрият. Протегна ръка.

— Мисля, че там има пещера. Ако е така ще се настаним както трябва.

— Какво? — намръщи се Джейн.

— Ще ни бъде удобно — обясни той. — Ще се порадваме на лукс и удобства.

— Освен, ако вече не е заета.

— Затова ти ще стоиш тук, докато проверя. — Той размести папратите, избуяли в долчинката, за да открие лиани и храсти, на които да стъпи и да се захване. Мястото бе тясно и стръмно и ги обграждаше от четири страни. Формата придаваше необичайна яснота на подвижванията и крясъците на безброй птици, които се стрелкаха от дърво на дърво като живи украшения за коледна елха, пъстроцветни и жизнени. Точно отгоре се виждаше ивица небе, но то бе покрито с облаци, скрили синевата.

Грант достигна пещерата, след това веднага се обърна и ѝ махна.

— Идвай, чисто е! Ще се справиш ли?

— Да не би да си имал проблем с мен досега? — сопна се тя и започна да се изкачва, но бързо разбра, че се е пошегувала ненавреме. Отчаянието я бе задушило още откакто видяха просторната долина под тях. Щом осъзна колко близо са били до цивилизацията, разбра, че времето им заедно е ограничено. Докато бяха в гората, двамата сами

като в праисторически времена, ѝ се струваше, че времето е спряло. Сега не можеше да пренебрегне факта, че след няколко дни, времето им заедно ще изтече. Струваше ѝ се, че са загубили прекалено много време, че златният пясък изтича между пръстите ѝ и с последните пращинки разбира какво е имала. Обхвана я паника при мисълта, че е открила любовта и че ще я загуби отново, защото нямаше да има достатъчно време да я разпали.

Той протегна ръка и улови нейната, а след това я изтегли без всякакви усилия.

— Настанявай се удобно. Може да се наложи да поостанем тук известно време. Това, което се задава ми прилича на татенцето на всички бури.

Джейн огледа скривалището. Наистина беше пещера. Представляваше нещо като вдлъбнатина в скалата, около два метра и половина дълбока. Покривът се спускаше стръмно, но при отвора бе поне три метра висок и около метър в дъното. Подът се оказа неравен, а до отвора имаше обла скала, изваяна във формата на фъстък. Поне беше сухо, но беше и тъмно, затова на Джейн не ѝ допадна особено.

Като знаеше колко точно Грант преценява времето, никак не се учуди, когато чу първите едри капки да плющят по листата на дърветата в момента, в който той просна одеялото в дъното на пещерата. Постла близо до голямата скала, за да ги заслони. Тя седна, прибра колене и ги обви с ръце, след това отпусна брадичка на коленете и се заслуша в усиливащия се дъжд.

Скоро шумът му заглуши всички други звуци и плътната водна завеса създаде впечатлението, че са вътре във водопад. Виждаше светкавиците, чуваше гръмотевиците, а земята под тях тръпнеше. Стъмни се, защото дъждовните облаци заличиха и последните лъчи светлина. Почти не виждаше Грант, застанал точно до отвора на пещерата, подпрял едното си рамо на стената, запалил цигара.

Стана по-хладно заради дъжда и тя потръпна. Привлече крака още по-близо до себе си, за да се стопли. Взря се през сумрака към широките силни рамене, очертани на сивото дъждовно перде. Той не бе от хората, които опознаваш лесно. Личността му бе точно толкова сенчеста, колкото и джунглата, но щом погледнеше мускулестият му гръб, се чувстваше в пълна безопасност. Знаеше, че той ще се изправи между нея и всяка опасност. Беше рискувал живота си заради нея

неведнъж, но смяташе това за нещо маловажно, сякаш бе част от ежедневието му. За него може и да беше така, но Джейн не можеше да го приеме.

Допуши цигарата и я смачка в скалата. Джейн се съмняваше, че някой ще ги проследи чак тук и то в дъжда, но за него бе станало втора природа да бъде предпазлив. Продължи да наблюдава бурята и да пази, докато тя си почива.

Нещо у нея трепна и остави болезнена следа в гърдите ѝ. Той бе толкова самотен. Наистина бе корав, самотен мъж, но всичко у него я привличаше като магнит, и телом, и духом.

Очите ѝ се замъглиха, докато го наблюдават. Когато всичко това свършеше, той щеше да си отиде, сякаш дните, прекарани заедно в джунглата, никога не се бяха случили. Това за него бе ежедневието. Всичко, което щеше да получи от него бе настоящето, само още няколко дни преди неволите им да приключат. Но това съвсем не бе достатъчно.

Стана ѝ много студено. Неспирният дъжд довяваше хлад и влага и тя усети как доброто ѝ настроение се стопява. Инстинктивно, като котка, която търси топлина, тя стана и отиде при него, привлечена от топлотата и сигурността, които лъхаха от него. Безмълвно го прегърна през стегнатата талия и притисна лице към вълшебната топлина на гърдите му. Той сведе поглед към нея и изви въпросително едната си вежда.

— Студено ми е — прошепна тя и облегна глава на гърдите му, загледана в дъжда.

Той прехвърли ръка през рамото ѝ, задържа я близо до себе си, готов да сподели топлината. Джейн потръпна, той разтри голите ѝ ръце с длани и усети колко е хладна кожата ѝ. Сякаш по своя воля ръката му продължи нагоре, погали сатенено гладката брадичка и отметна тъмната коса от лицето. Тя бе тъжна, тази странна малка котка, която се вглеждаше в дъжда, който сякаш никога нямаше да спре, с премрежени очи, а пълните страстни устни бяха нацупени.

Обхвана брадичката ѝ и вдигна главата ѝ така, че да види изражението ѝ. Лека усмивка изви ъгълчетата на твърдите му устни.

— Какво има, мила? Да не би дъждът да те натъжава? — Преди още тя да отговори, той наведе глава и я целуна. Това бе неговата лечебна рецепта.

Ръцете на Джейн плъзнаха към раменете му и тя се притисна към него. Устните му бяха твърди и настойчиви, но пък толкова сладки. Вкусът му, усещането да е до него, точно от това имаше нужда. Тя отвори устни, за да пусне езика му. Дълбоко в нея лумна огън и тя трепна, а той на часа разбра несъзнателното ѝ движение.

Вдигна устни от нейните, за да промълви:

— Мила, на мен това ми прилича на предложение.

Тъмните ѝ очи бяха замаяни, когато го погледна.

— Мисля, че е точно това — прошепна тя.

Грант спусна ръце на кръста ѝ, обгърна го и я вдигна, за да е до него. Тя обви врата му с ръце и го целуна пламенно, потопена във вкуса на устните му и дори не разбра, че той се е преместил, докато не я остави на одеялото. Сумракът в дъното на пещерата криеше изражението в очите му, но тя усети настойчивия му кехлибарен поглед, докато разкопчаваше ризата ѝ. Устата на Джейн пресъхна, а тръпнещите ѝ пръсти се преместиха на гърдите му и също започнаха да разкопчават неговата риза.

Когато и двете дрехи бяха разкопчани, той смъкна своята, подхвърли я настрана, но нито за миг не я изпусна от очи. Измъкна фланелката от панталоните и я съблече през главата. Захвърли и нея и косматите му гърди останаха голи. Както и предишния ден, щом съзря полуголото му тяло, тя го загледа като хипнотизирана. Гърдите я боляха, беше ѝ трудно да диша. И тогава твърдите му горещи пръсти се вмъкнаха под блузата, за да поемат гърдите ѝ. Горещите му длани върху хладната ѝ кожа бяха божествени. Тя затвори очи и се притисна към пръстите му, потривайки зърна в мазолестите длани. Гърдите му се повдигнаха, когато той си пое накъсано дъх.

Джейн усещате напрежението му да струи на вълни. С никой друг мъж преди не бе усещала нуждите и желанията на тялото си. Пулсирането между краката я измъчваше и тя инстинктивно стисна бедра, за да се опита да заличи тази болка.

Той веднага усети движението. Едната му ръка се отдръпна от гърдата ѝ и се спусна надолу към стомаха и стегнатите бедра.

— Това няма да помогне — прошепна той. — Трябва да разтвориш крака, не да ги стискаш. — Пръстите му я потриха и тя усети първия прилив на удоволствие. Тих стон се изплъзна от устните ѝ, след това тя се олюля към него. Усети как краката ѝ се разтварят и

му позволяват да я докосва. Той я милваше през бикините и създаваше такова невероятно удоволствие, че коленете ѝ омекнаха и тя се облегна на него, а голите ѝ гърди се притиснаха към покритата с косъмчета кожа.

Грант бързо я положи на одеялото и коленичи, спусна ципа на панталоните ѝ и ги смъкна по краката ѝ, ръцете му ѝ се сториха груби и настойчиви. Той спря, за да свали ботушите ѝ, но мигове след това, Джейн остана гол, освен блузата, която все още бе на раменете ѝ. Потръпна, заради хладния въздух и посегна към него.

— Студено ми е — оплака се тихо тя. — Стопли ме.

Предлагаше му се толкова открито и искрено, че му се прииска да навлезе в нея веднага, но искаше много повече. И преди я бе притискал почти гола в ръцете си. В потока мократа коприна ѝ бе като защита, но той не бе имал възможност да я опознае както му се искаше. Тялото ѝ все още му се струваше истинско тайнство. Искаше да докосне всеки сантиметър, да вкуси кожата ѝ.

Очите на Джейн бяха широко отворени и леко замаяни, когато той коленичи над нея и се отдръпна от протегнатите ѝ ръце.

— Още не, мила — рече той с нисък дрезгав глас. — Нека първо да те погледна. — Нежно стисна китките ѝ и ги притисна на одеялото над главата. Заоблените ѝ гърди изпъкнаха, сякаш се молеха за ласката му. Без да изпуска китките, той плъзна свободната си ръка към тези изкусително потръпващи хълмчета.

Тих приглушен звук се откъсна от гърлото на Джейн. Защо държеше по този начин ръцете ѝ? Така се чувстваше напълно безпомощна, съвсем гола, но и в пълна безопасност. Усети го как я поглъща с поглед и наблюдава втвърдените ѝ от допира на пръстите зърна. Беше толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му, вдъхваше горещата мускусна миризма на кожата му. Изви се нагоре, в опит да се потопи цялата в този мирис, но той отново я положи на одеялото.

След това устата му се спусна над нея, плъзгайки се от основата на гърдата към зърното. Засмука я силно и подръпна зърното. Горещи вълни на удоволствие я заляха и се спуснаха от гърдата към слабините. Джейн изскимтя, след това прехапа долната си устна, за да заглуши стона. Не бе знаела, не бе и предполагала, че мъжката уста може да ѝ причини подобно нещо. Цялата гореше, кожата ѝ пламтеше от

удоволствие и обзелото я нетърпение. Изви се отново, стисна крака с надеждата да овладее болката, която я обхващаше.

Той премести устни на другата гърда, а езикът му дразнеше зърното и удоволствието ставаше непоносимо. Спусна ръка по бедрото ѝ, докосването му бе толкова завладяващо, че тя разтвори крака. Мускулите ѝ бавно се отпуснаха, а той нежно раздели краката ѝ още повече. Пръстите му се вплетоха в тъмните косъмчета, които го бяха привлекли още преди и тялото ѝ трепна в очакване, след това я покри с длан и проучи всяко кътче на нежната плът между краката. Под докосването му Джейн потръпна неудържимо.

— Грант — изстена тя с разтреперан глас, стаил тиха молба.

— Спокойно — зашепна той и тя усети топлия му дъх. Желаше я толкова много, че имаше чувството, че ще избухне всеки момент, но в същото време не можеше да се насити на докосванията, не можеше да се въздържи да не я накара да се извива все повече и повече, докато я възбуждаше. Тялото ѝ сякаш го опиваше, но той искаше още и още. Пое зърното ѝ в уста и отново го засмука, а тя извика диво.

Пръстът между краката ѝ бавно проникна навътре и потърси недрата на готовността ѝ, а тялото ѝ бе разтърсено от силна тръпка. Нещо диво се развихри в нея и тя усети, че повече няма да може да лежи спокойно. Дивият подтик се гърчеше и свиваше около ръката му, докато устата му превръщаше гърдата ѝ в течен пламък. После палецът му премина настойчиво по разгарялата се чувствителна плът и тя избухна в ръцете му, ослепяла от приливната върна, помела сетивата ѝ и извика без сама да усети. Нищо не я бе подготвило за този момент, за всепоглъщащото опияняващо удоволствие.

Когато всичко свърши, тя остана да лежи отпусната на одеялото. Той разкопча панталоните си, смъкна ги, очите му заблестяха жадно. Клепките на Джейн бавно трепнаха и тя го загледа в почуда. Той сграбчи краката ѝ, вдигна ги високо и ги разтвори, след това се надвеси и бавно потъна в нея.

Пръстите на Джейн се свиха и стиснаха одеялото, тя прехапа устни, за да не изкрещи, когато усети как той я изпълва и разтяга. Той замря, тялото му тръпнеше от нетърпение, докато я изчакваше да свикне с него. Само след секунда тя бе тази, която не можеше да издържа на разстоянието между тях, надигна се, поемайки го целия протегна ръце, за да го привлече надолу.

Дори не забеляза сълзите, които се стечаха по слепоочията ѝ, но Грант нежно ги избърса с грубите си палци. Подпря се на ръце и плъзна тялото си над нейното, за да разпали кожата ѝ и започна да се движи бавно и равномерно. Бе толкова близо до ръба, че му се стори как по гръбнака му пълзяха върволица мравки, но му се искаше усещането да продължи. Искеше да усети първо нейния оргазъм, да я види как полудява в ръцете му.

— Добре ли ти е? — попита той с нисък дрезгав глас, улови нова сълза с език, точно когато се отронваше от ъгъла на окоето ѝ. Ако ѝ причиняваше болка, нямаше да удължи любовната игра, въпреки че щеше да е истинско мъчение за него да спре.

— Да, чудесно — изхлипа тя и погали мускулите на гърба му. Чудесно... Каква дума избра за очарователното вълшебство да му принадлежи. Не бе и мечтала, че е възможно да се чувства така. Сякаш бе открила своята половинка, за която не бе подозирала, че липсва. Заби пръсти в кожата му, когато бавните му движения започнаха да сгорещяват тялото ѝ.

Той усети ответа ѝ и диво зарови устни в чувствителната трапчинка между врата и ключицата, захапвайки я леко, колкото тя да усети зъбите му, а след това близваше захапаното място. Тя изплака с онзи приглушен глас, който го побъркваше и в този момент Грант загуби контрол над себе си. Гласъците му станаха по-мощни и бързи, повдигна краката ѝ по-високо, за да навлезе по-дълбоко, за да бъде тя цялата негова, чу виковете ѝ и забрави всичко. Нямаше представа за времето, нито за надвисналата опасност, усещаше единствено жената под себе си и около себе си. Докато бе в прегръдките ѝ не си спомняше тъмните ледени сенки, спуснали се над душата и ума му.

По-късно, както след силна буря, те се отпуснаха изтощени и смълчани. Никой не заговори, за да не разчупят крехкото спокойствие. Едрите му рамене я притискаха и тя усети, че ѝ е трудно да диша, но с най-голямо удоволствие бе готова да прекара остатъка от живота си, легнала до него. Пръстите ѝ бавно галеха потъмнялата му от пот коса и се плъзгаха в тежките копринени кичури. Телата им не искаха да се откъснат едно от друго. Той не се бе отделил от нея, а след като се бе отпуснал отгоре ѝ, се бе притиснал и сякаш се бе унесъл.

Може би всичко между тях се бе случило прекалено бързо, но тя не можеше да съжاليا. Бе неземно щастлива, че му се е отдала. Никога преди не се бе влюбвала, никога не бе имала желание да разбере физическото тайнство между мъжа и жената. Дори се бе убеждавала, че сексуалните връзки не са за нея и бе решила да прекара живота си сама. Сега цялостната ѝ представа за нея самата се бе променила и ѝ се струваше, че е открила съкровище вътре в себе си. След отвличането се бе дръпнала от хората, освен от малцината, които обичаше: родителите, Крис и две приятелки. Въпреки че по-късно се ожени за Крис, тя остана самотна, емоционално отдалечена. Може би тъкмо затова бракът им се провали, защото тя нямаше желание да го допусне до себе си и да му позволи да ѝ бъде истински съпруг. Да, между тях имаше физическа интимност, но тя никога не изпита удоволствие, а след време той спря да я притеснява. Беше ѝ като брат. Крис заслужаваше нещо по-добро. Остана си най-добрият ѝ приятел, но само приятел, не любовник. Много по-добре му беше с новата му съпруга, изпълнена с желание и истинско обожание.

Бе прекалено откровена пред себе си и дори не се престори, че Крис носи някаква вина за разпадналия се брак. Вината бе изцяло нейна и тя го знаеше. Сега вече знаеше, че притежава топлата страст на влюбена жена, защото за пръв път бе влюбена. Не можеше да откликне на ласките на Крис просто защото не го бе обичала както една жена трябва да обича съпруга си.

Беше на двадесет и девет. Нямаше да се преструва на срамежлива и скромна. Обичаше мъжа, отпуснат върху нея и възнамеряваше да се наслади на всяка минута, която ѝ оставаше с него. Надяваше се това да бъде цял живот, но ако съдбата бе благосклонна, нямаше да позволи на срамежливостта да ѝ измъкне дори и минута от времето, което им оставаше. Животът за малко не ѝ бе отнет преди двадесет години и си даваше сметка, че както животът, така и времето са безценни и не бива да се пропиляват.

За Грант може би връзката им не означаваше толкова много, колкото за нея, може би той нито държеше на нея, нито я обичаше. Инстинктивно усещаше, че животът му е бил много по-труден от нейния, че е видял и преживни неща, които са го променили и са заличили смеха от очите му. Опитът го бе направил твърд, непоколебим и невероятно предпазлив. Но дори той да приемеше и

най-незначителната радост от нея, като сексуалното задоволяване, тя бе готова да му даде това, от което се нуждаеше и щеше да го стори с истинска радост и без въпроси. Джейн обичаше с цялото си сърце, затова бе готова да се отдаде изцяло.

Той се размърда, повдигна се на лакти и се загледа в нея. Златните му очи бяха обвити в сенки, но в тях блестеше нещо, което накара сърцето ѝ да забие по-силно, защото я наблюдаваше също като мъж, който е открил жената, която му принадлежи.

— Сигурно съм прекалено тежък за теб.

— Да, но ми е приятно. — Джейн затегна прегръдката си около врата му и се опита да го привлече надолу, но силата му бе значително по-голяма от нейната и не успя да го помръдне.

Целуна я бързо и силно.

— Спря да вали. Трябва да вървим.

— Не може ли да останем тук през нощта? Не сме ли на сигурно място?

Той не отговори, откъсна се от тялото ѝ, седна и посегна към дрехите си вместо отговор. Тя въздъхна, но също седна и се протегна за своите. Въздишката ѝ бе като гримаса, когато усети остриите болки, след като се бе любила на голата земя.

Бе готова да се закълне, че той не я гледа, но наблюдателността му бе удивителна. Изви рязко глава към нея и свъси вежди.

— Нараних ли те? — попита рязко той.

— Не, добре съм. — Стори ѝ се, че не вярва на уверението ѝ.

Докато двамата се спускаха по стръмния склон към дъното на закътаната долина, той бе точно пред нея. Последните шест метра я пренесе на рамо, въпреки че тя отначало се стресна, а после понечи да протестира.

Нямаше смисъл да недоволства, защото той не ѝ обърна абсолютно никакво внимание. Когато я пусна тихо на земята и пое отново, тя нямаше друг избор, освен да го последва.

Два пъти този следобед чуха хеликоптера и двата пъти той я дръпна в най-гъстия листак и изчакваше, докато звукът отшуми напълно. Стиснатата му уста показваше, че не смята появата на хеликоптера за случайна. Търсеха ги и единствено гъстата тропическа гора можеше да ги скрие и да не позволи да ги заловят. Джейн усещаше как се напруга при мисълта, че трябва да напуснат това

скривалище. Вече не се страхуваше единствено за себе си, а и за Грант. Той рискуваше заради нея. Турего искаше да я залови жива, но от Грант нямаше да има абсолютно никаква полза.

Ако трябваше да избира между живота на Грант и това, което Турего искаше, Джейн знаеше, че няма да издържи. Не би рискувала с Турего, въпреки че щеше да е невъзможно да го свари неподготвен, както бе първия път. Вече знаеше, че не е богата, очарователна флиртаджийка. Беше го направила на глупак и той никога нямаше да забрави и прости.

Грант прескочи огромно повалено дърво и се обърна, за да я прихване през кръста и да я прехвърли без всякакво усилие. Поспря, отметна косата от лицето ѝ, а пръстите му бяха изненадващо нежни. Тя много добре знаеше колко смъртоносни могат да бъдат тези ръце.

— Много си тиха — обади се той. — Имам чувството, че си замислила нещо, а това ме притеснява.

— Просто се бях замислила — обясни тя.

— Тъкмо от това се страхувах.

— Ако Турего ни залови...

— Няма — заяви Грант. Загледа я и откри много повече от привлекателната жена с пленителни очи. Вече я познаваше, бе станал свидетел на смелостта и силата ѝ, на скритите ѝ страхове и слънчевата ѝ усмивка. Освен това познаваше характера ѝ, който можеше да припламне и да угасне за броени секунди. Съветът на Сейбин бе да я убие бързо, вместо да позволи на Турего да я спипа. Тогава, тази възможност се бе сторила на Грант напълно реална, още повече, че бе видял достатъчно смърт през живота си. Но това бе преди да я опознае, преди да я вкуси, преди да докосне копринената ѝ кожа, преди да я усети как полудява под него. Нещата се бяха променили. Той се бе променил и то по начин, който нито желаше, нито му харесваше, но който не можеше да пренебрегне. Джейн бе станала важна за него. Не можеше да го позволи, но за момента се налагаше да го приеме. Докато я изведеше в безопасност, щеше да е негова, но не и след това. В живота му нямаше място за постоянни връзки, за корени, защото все още не бе сигурен дали някога ще живее в света на слънцето и светлината отново. Също като Сейбин, бе навлязъл прекалени дълбоко в света на сенките. В душата му все още имаше тъмни петна, които

личаха в безжизнените му очи. Все още приемаше с ужасяващо спокойствие неща, които бяха прекалено грозни, за да бъдат приети.

Ако нещата бяха преминали, както бе планирано от самото начало, двамата щяха да се качат на хеликоптера и тя трябваше вече да си е у дома, в пълна безопасност. Изобщо нямаше да я опознае, просто щеше да я достави на баща ѝ и да си тръгне. Вместо това се наложи да прекарат дни наред заедно. Бяха спали един до друг, бяха споделяли опасности и смях. Може би смехът бе прекалено интимен, той се бе сблъсквал с опасности, докато бе и с други хора, но хуморът не бе част от живота му. Тя го караше да се смее и така бе запленила част от него.

Дяволите да я вземат, че беше жената, която се оказа, че бе жизнена, с лек характер и привлекателна, а той бе очаквал една разглезена нацупена мърла. Дяволите да я вземат, задето караше мъжете да я желаят, задето бе запалила желанието и в него. За пръв път в живота си усети как дива ревност изпълва сърцето му. Знаеше, че ще се наложи да я остави, но докато този момент настъпеше, тя щеше да е само негова. Спомни си тялото ѝ под своето и разбра, че трябва да я има отново. Златните му очи се присвиха, когато усети желанието да я притежава изцяло. Тъмна сянка премина по лицето му, същата, която хората около него познаваха и се стараеха да не предизвикват. Грант Съливан бе опасен дори когато бе спокоен, а гневът му бе смъртоносен. Сега тя беше негова, а животът ѝ бе в опасност. И без това вече бе загубил много; и младостта, и смяха, и доверието в другите, дори част от собствената си човечност. Не можеше да си позволи да изгуби още нещо. Бе отчаян човек, който се опитваше да достигне до сърцевината на душата си. Трябваше отново да открие дори някое незначително зрънце от онова момче в Джорджия, което бе тичало босо по изораните поля, което се бе научило как да оцелява в тайнствените дебри на огромното блато. Това, което бе започнало във Виетнам, годините в разузнаването и тайните операции бяха почти довели докрай и почти го бяла съсипали като човек.

Джейн и шантавата ѝ смелост, се оказаха единственият източник на топлина от години.

Пресегна се и я докосна по главата, а силните му пръсти я спряха. Тя спря учудено и любопитно се извърна към него, а малката усмивка, която трепкаше по устните ѝ се стопи, когато забележа изкривеното му лице.

— Грант? Какво не е наред?

Без да мисли, той я привлече към себе си и я целуна по устните, все още подпухнали след любенето им в пещерата. Той не бързаше, целуваше я бавно и дълбоко. С тих стон на удоволствие, тя обви врата му с ръце и се надигна на пръсти, за да се притисне в него. Той усети бедрата ѝ и се притисна в нея, а тялото му трепна от желание, когато тя се отри в доказателството на желанието му.

Беше негова, сякаш никога не бе принадлежала на друг мъж.

Безопасността ѝ зависеше от уменията му да я изведе от страната, защото усещаше, че Турего е наблизо и ги дебне. Този тип никога нямаше да се откаже, не и докато микрофилмът липсваше. Господ да му е на помощ, но нямаше да позволи Турего отново да докосне Джейн. Откъсна устни от нейните и измърмори дрезгаво.

— Сега си моя. Аз ще се грижа за теб.

Джейн сведе глава на гърдите му.

— Знам — прошепна тя.

ОСМА ГЛАВА

Тази нощ промени напълно начина, по който Джейн възприемаше тъмнината. Страхът да остане сама в тъмното сигурно винаги щеше да е в нея, но когато Грант я привлече към себе си, тъмнината вече не беше враг, когато да държи на разстояние. Превърна се в топло одеяло, донесло сигурност, обвило ги отвсякъде, изолирало ги от целия свят. Усети ръцете му по тялото си и забрави за нощта.

Целува я, докато тя се притисна към него и започна да моли да я освободи от избуялото желание. Съблече и нея, и себе си нежно и бавно, след това се отпусна по гръб и я сложи отгоре.

— Нараних те тази сутрин — каза той с тих категоричен глас. — Този път ти водиш, вземи колкото искаш.

Да се люби с него ѝ донесе примитивна радост, която нямаше край. Тя загуби контрол, движеше се диво, а необузданата ѝ страст премина границата на контрола, който той се опитваше да запази. Грант издаде гърлен стон и я притисна към себе си, превъртя я така, че да остане под него. След невероятното удоволствие, което изпита, можеше да мисли само за него и за любовта си. Тъмнина нямаше. Със страст и желание той я бе извел от мрака. Когато заспа в прегръдките му, дори не се замисли за непрогледния мрак около тях.

На следващата сутрин, както обикновено, тя се събуди бавно, размърда се, мърмореше нещо, докато се гушеше до прекрасната топлина на мускулестото тяло под нея и знаеше дори в съня си, че това е Грант. Ръцете му се спуснаха по гърба и стиснаха бедрата ѝ, за да я събудят напълно. След това той внимателно се обърна на една страна, задържа я в ръцете си и я положи по гръб. Очите ѝ трепнаха, но наоколо бе все още тъмно, затова тя отново стисна клепачи и притисна лице във врата му.

— Почти се зазори, мила — каза до косата ѝ той, но не можеше да си наложи да спре да я докосва, да се изправи и да се облече. Ръцете му се плъзгаха по копринено гладката кожа, откриваха отново местата, които бе докосвал и целувал през нощта. Ответът ѝ го покори. Тя бе

толкова открита и искрена, желаше го и се предлагаше с простота, която му отне дъха.

Джейн простена и той я изправи да седне, след това дръпна ципа на палатката, за да влезе лъч светлина.

— Будна ли си?

— Не — измърмори тя и се прозя.

— Трябва да вървим.

— Знам. — Измърмори нещо неясно, напипа дреха, която реши, че е блузата ѝ и се опита да я оправи. Не, платът беше прекалено много, затова спря разочарована и му я подаде. — Май е твоята. Прекалено голяма е, за да бъде моя.

Той взе ризата, а Джейн заопипва наоколо, докато намери своята под одеялото, върху което спяха.

— Не можеш ли да откраднеш някой камион, нещо такова? — попита тя, защото не можеше да понесе още един ден да ходят.

Той не се разсмя, но Джейн усети как угълчетата на устата му трепнаха.

— Нали знаеш, че това е забранено от закона?

— Престани да ми се смееш! Нали си минал специално обучение? Не знаеш ли как да скачиш жичките, които трябва?

Той въздъхна.

— Мога да запаля всеки автомобил, на който имаме късмет да попаднем, но ако го открадна, то е все едно да афишираме намеренията си пред Турего.

— На какво ли разстояние сме от Лимон? Можем да стигнем там преди Турего да е претърсил всички селища до там.

— Мила, прекалено рисковано е. Най-сигурният ни път е да минем през крайбрежните блата, а след това да поемем покрай брега. В блатата няма как да ни проследят. — Той замълча за момент. — Трябва да спрем в селото за храна, но ти ще останеш да се криеш в гората.

Джейн се дръпна.

— Как ли пък не!

— Дяволите до го вземат, твърде опасно е да се показваш, не разбираш ли?

— А за теб не е ли опасно да се показваш? Аз поне имам черна коса и очи като местните. Не забравяй, че онзи войник те видя, а

приятелят ти, пилотът сигурно им е разказал за теб, така че са научили, че сме заедно. Тази руса грива, дето я размахваш е доста необичайна за тази част от света.

Той прокара ръка през разбърканата си коса, учуден, че е пораснала толкова дълга.

— С това лесно ще се справим.

Тя скръсти категорично ръце.

— Никъде няма да ходиш без мен.

За момент настъпи мълчание. Започваше да си мисли, че е спечелила удивително лесна победа, когато той заговори, а от тихия му глас по гърба ѝ пробягна ледена тръпка, защото това бе най-страшният глас, който някога бе чувала.

— Ще вършиш каквото ти кажа, иначе ще те завържа, ще ти запуша устата и ще те оставя в палатката.

Бе неин ред да замълчи. Близостта им я бе накарала да забрави, че той първо бе войн, а след това неин любовник. Въпреки нежността и страстта му към нея, той все още бе същият мъж, който я бе ударил и прехвърлил през рамо, за да я отнесе в джунглата. Не му се сърдеше за това, особено след начина, по който го бе посрещнала, но сега ставаше въпрос за нещо съвсем различно. Стори ѝ се, че той нарочно ѝ напомня причините за връзката им и я кара да признае, че физическата им близост не я прави равна на него. Все едно че бе използвал тялото ѝ, след като тя бе готова да му го предложи, но не виждаше причина да допусне тя да му влияе.

Джейн му обърна гръб, опита се да оправи блузата си и най-сетне успя. Нямахте да го остави да види болката в очите ѝ, а и знаеше, че любовта, която изпитва не е споделена.

Той протегна ръка и дръпна блузата.

Тя го погледна стресната.

— Трябва да се облека. Нали каза, че...

— Много добре знам какво съм казал — изръмжа той и я положи на одеялото. Примамливото ѝ меко тяло, мисълта че я е наранил и характерното вирване на брадичката, както и опитът ѝ да не му позволи да разбере, бяха много по-важни, отколкото да продължат. Ледът, натрупан в гърдите му не позволяваше да ѝ признае колко много означава за него. Самотата и навикът да е изолиран, докато живееше на прага на смъртта, все още не бяха преодоленни, а може би

никога нямаше да бъдат. За него бе жизненоважно да запази част от себе си скрита, далечна, студена. Същевременно не можеше да ѝ позволи да се отдръпне от него с това равнодушно изражение. Беше негова и бе дошъл моментът да я накара да приеме този факт.

Постави ръце на бедрата ѝ, разтвори ги и се отпусна върху нея. Джейн си пое рязко въздух, а ръцете ѝ стиснаха гърба му. Навлезе в нея бавно, изпълни я с един тласък, при който тялото ѝ се изви на одеялото.

Навлизаше дълбоко и я държеше здраво. Бе толкова стегната, че му се искаше да изпъшка, докато по гърба му се стрелкаха тръпки на удоволствие. Вплете пръсти в косата ѝ и извъртя главата ѝ така, че устата ѝ да е под неговата, а след това я целуна с настървение, което ясно говореше за ада, който преживява. Тя откликна веднага. Устните ѝ бяха негови, както и тялото, готово да посрещне забързаните тласъци. Искеше му се да се потопи в нея, да навлезе още по-дълбоко, докато останат свързани заедно, докато плътта им се слее. Притискаше я под себе си, телата им вплетени заедно. Не можеше да се насити на вълните задоволство, които ги караха да се притискат един в друг, да се напрягат, за да достигнат върха на страстта. Когато бе в нея, не изпитваше нужда да се изолира. Тя отнемаше част от него, която той не бе готов да ѝ предложи, но не можеше да спре. Сякаш бе на гребена на вълна и не можеше да се отдели от нея, докато не стигнеше брега. Трябваше да я следва до самия край и бе решен да се порадва на всеки миг на опиянение за краткото време, което им оставаше.

Джейн стисна раменете му, подлудяла от мощното въздействие на тялото му. Той изглежда бе изгубил контрол. Беше див, беше неукротим, бе толкова горещ, че кожата чу сякаш прогаряше дланите ѝ. Тя бе обзета от неговата страст, надигаше се към него и молеше за още. След това удоволствието се извиси и той впи устни в нейните, за да заглуши виковете. Екстазът ѝ дойде едновременно с неговия и двамата се отпуснаха тръпнещи, докато ги заливаха вълните на удоволствието. Сега тя го държеше, всичко бе свършило и той се бе отпуснал върху нея, очите му затворени, гърдите му се повдигаха, тялото му лъщеше от пот.

Пръстите ѝ нежно докоснаха обърканите тъмно златисти кичури на косата му и ги пригладиха настрани от челото. Нямаше представа какво бе предизвикало тази неочаквана огнена страст, но и нямаше

значение. Важното бе, че независимо от всичко, той имаше нужда от нея по един първичен начин, който той не одобряваше, но на който не можеше да устои. Не това искаше и тя, но поне бе някакво начало. Бавно го погали по гърба и усети стегнатите мускули под бронзовата кожа. Мускулите му трепнаха, след това се отпуснаха под милувката ѝ и той стана по-тежък, когато напрежението го напусна.

— Сега вече наистина трябва да тръгваме — прошепна до гърдата ѝ той.

— М-м-м. — Не искаше да помръдне. Краката ѝ тежаха, напълно отпуснати. С радост бе готова да лежи тук целия ден, да се отпусне до него, а при всяко събуждане да се любят отново. Знаеше, че това спокойствие няма да продължи дълго. И наистина, след малко той се размърда и се отдели от нея.

Облякоха се мълчаливо. Чуваше се само шумоленето на дрехите им, докато тя започна да връзва ботушите. Той протегна ръка и повдигна брадичката ѝ, а палецът му погали долната устна.

— Обещай ми — настоя той и я накара да го погледне. — Каж ми, че ще правиш каквото ти кажа, без да спориш. Не ме принуждавай да те вържа.

Какво искаше той, покорство, или доверие? Джейн се поколеба и реши да се остави на инстинктите си.

— Добре — прошепна тя. — Обещавам.

Зениците му се разшириха, а палецът се спря в ъгълчето на устата ѝ.

— Аз ще се грижа за теб — каза той и това бе повече от обещание.

Събраха палатката, а след това Джейн извади оскъдните им запаси от храна. Пресипа последното Перие в манерката, скриха бутилките и си поделиха шоколадчето, което тя бе запазила. Шоколадът и кутийка сок от грейпфрут бе цялата им закуска и последната храна.

Утрото минаваше и горещината и влажността ставаха нетърпими, когато Грант спря и се огледа. Избърса чело с ръкава.

— Почти до селото сме. Стой тук. Връщам се след около час.

— А какво ще рече „около“? — попита любезно тя, а стиснатите ѝ зъби го накараха да се усмихне широко.

— Ще рече, докато се върна. — Извади пистолета от кобура и ѝ го подаде. — Предполагам, че знаеш как да го използваш.

Джейн пое оръжието от ръката му, стиснала сърдито устни.

— Да. След отвличането, татко настоя да се науча да се отбранявам. Това включваше и курс по огнестрелни оръжия, както и курс по самозащита. — Слабата ѝ ръка задържа внимателно, но опитно пистолета. — Никога не съм използвала такъв. Каква марка е?

— Десетмилиметров брен — изръмжа той.

Тя повдигна вежди.

— Те не бяха ли експериментални?

Той сви рамене.

— За някои хора може и да са. Използвам го от известно време. Върши ми работата, за която съм го взел. — Наблюдава я за кратко, след това склочи вежди. — Можеш ли да го използваш, ако се налага?

— Не знам. — Колеблива усмивка трепна по устните ѝ. — Да се надяваме, че няма да се стигне до това.

Той докосна косата ѝ с искрената надежда никога да не разбере отговора на този въпрос. Не искаше нищо да замъгли веселата ѝ усмивка. Наведе се, целуна я жарко и без да каже и дума повече се сля с гората по онзи типично негов тих начин. Джейн остана загледана в пистолета в ръката си, след това мина до повалено дърво и внимателно огледа животинския свят, преди да посмее да седне.

Не можеше да се успокои. Беше нервна, притеснена, и въпреки че не трепваше всеки път, когато някоя птица изпискаше, или ревнеше маймуна, или нещо прошумолеше в храстите, сетивата ѝ бяха изострени към всеки шум. Беше свикнала Грант да е до нея и самото му присъствие я караше да се чувства в безопасност. Без него бе уязвима и по-самотна, от когато и да е преди.

Страхът я гризеше, но този страх бе за Грант, не за нея. Беше се забъркала в това с отворени очи и бе приела опасността, защото тя бе цената, която се налагаше да плати, но Грант бе замесен единствено заради нея. Ако нещо му се случеше, тя знаеше, че няма да може да го понесе, затова се страхуваше. Как очакваше да се появи най-спокойно в едно провинциално село и никой да не го забележи? Всичко у него привличаше погледа, от стойката до рошовата руса коса и тези диви златни очи. Знаеше, че Турего е посветил и дните и нощите си да я

търси, а след като вече бяха виждали Грант с нея, животът му висеше на косъм, както и нейният.

Сигурно Турего вече е разбрал, че микрофилмът е в нея. Щеше да изпадне в бяс, защото го бе направила на глупак, щеше да бъде отчаян, защото тя можеше да съсипе кариерата му в правителството. Джейн преплете пръсти, а тъмните ѝ очи гледаха напрегнато. Беше мислила да унищожи микрофилма, за да е сигурна, че няма да попадне в ръцете на Турего, или на някоя друга враждебна групировка, или правителство, но тъй като не знаеше какво има на него, не посмя. Знаеше само, че е много важен и не искаше да лиши страната си от важна информация. Не само това, но можеше да ѝ се наложи да го използва като разменна монета. Джордж я бе обучил добре, бе я запознал с хлъзгавата предпазливост, с тактиката, която му бе позволила да остане в сянка и много малко хора да имат представа за съществуването му. Ако някой я притиснеше в ъгъла, бе готова да използва всяко преимущество, с което разполагаше, да направи каквото се налагаше, но искрено се надяваше да не се налага да взема подобно отчаяно решение. Най-добрият сценарий бе този, в който Грант я измъкваше от страната. Щом се озовеше на сигурно място в Щатите, щеше да се свърже с когото трябва и да го предаде на хората, които щяха да го съхранят. След това можеше да се съсредоточи да преследва Грант, докато той разбере, че не може да живее без нея. Най-лошият сценарий, който можеше да си представи бе нещо да се случи на Грант. Всичко у нея се сви при тази мисъл.

Вече бе наранен прекалено много. Грант бе опитен, закален войн, който носеше белезите на миналото, както невидимите в душата му, така и тези, които личаха по тялото. Беше се оттеглил от служба, беше се опитал да се откъсне от миналото, но пустотата в очите му ѝ казваше, че все още живее в сенките, където слънцето и топлотата не могат да проникнат.

У нея се надигна силно желание да го защити. Беше силна, беше преживяла много, бе преодоляла детския кошмар, който можеше да я съсипе емоционално. Не бе позволила това да прекърши крилете ѝ, напротив, беше се научила да се извисява и да се радва на свободата. Само че не се чувстваше достатъчно силна, за да продължи да живее без Грант. Трябваше да е сигурна, че е жив и здрав, иначе слънцето

нямаше да изгрее никога повече за нея. Ако някой се осмелеше да го нарани...

От потта кичурите покрай слепоочията ѝ се бяха накъдрили, капчици се стичаха между гърдите ѝ. Въздъхна и се зачуди от колко време вече чака. Избърса лице и зави косата си на кок, за да не усеща плътната ѝ топлина на врата си. Толкова беше горещо! Въздухът бе натезал и притискаше кожата ѝ като горещо мокро одеяло, затрудняваше дишането. Сигурно скоро щеше да завали. Наближаваше времето, когато започваше бурята.

Известно време наблюдава колона мравки, след това се опита да се позабавлява като броеше различните птици, които прелитаха и цвърчаха из зеленината над нея. Джунглата бе оживяла и тя вече знаеше, че ако е предпазлива, може да върви през нея, не че ѝ се искаше да опита без Грант. И знанията, и опита бяха негови. Вече не бе сигурна дали смъртта не я дебне зад всеки храст. Животните из гората бяха срамежливи и заобикаляха, когато приближеше човек. Истина бе, че най-опасното животно в джунглата бе човекът.

Бе минал доста повече от час и някакво беспокойство започваше да я притиска. Седеше неподвижна, дрехите ѝ в зелено и черно се сливаха със зеленината наоколо. Всичките ѝ сетива бяха нащрек.

Не забеляза нищо, не чу нищо необичайно, но чувството на притеснение, пролазило по гърба ѝ продължаваше да я измъчва. Джейн остана неподвижна още миг, след това се поддаде на инстинктите си. Опасността беше близо, съвсем близо. Раздвижи се бавно, внимателно, за да не прошумоли нито едно листо и пропълзля зад корените на поваленото дърво. Те бяха обвити в лиани и заслонени от храсти, избуяли високо, възползвали се от смъртта на огромното растение. Тежкият пистолет ѝ напомни, че Грант е имал основание да ѝ го остави.

Някакво движение привлече погледа ѝ и тя измести единствено очи, за да види какво е. След няколко дълги секунди го забеляза отново — загоряла кожа и нещо зелено, което не бе нито животно, нито растение, а шапка. Мъжът се движеше бавно, предпазливо и не издаваше никакъв шум. Носеше пушка и вървеше по посока на селото.

Сърцето на Джейн блъскаше като обезумяло. Грант лесно можеше да се изправи срещу него в ръкопашен бой, но той можеше да изненада Грант, докато мъжът, партизанин вероятно, очакваше да го

открие. Джейн не се съмняваше, че при нормални обстоятелства Грант ще бъде победител, но ако го нападнаха в гръб, можеха да го застрелят преди още да реагира.

Чу се ясно доловимото бучене на хеликоптер, все още сравнително далече, но това означаваше, че издирването на двамата бегълци продължава. Джейн изчака шумът от хеликоптера да заглъхне с надеждата присъствието му да предупреди Грант. Сигурно се бе сетил, той бе достатъчно предпазлив и нямаше да се остави да го изненадат. Поне затова бе доволна, че има хеликоптер.

Трябваше да открие Грант, преди да се сблъска с партизанина и преди партизанинът да открие нея. Този мъж едва ли бе единственият, който я търсеше.

Бе научила много от Грант през последните няколко дни. Бе усвоила тихият му начин на придвижване, инстинктивният подбор на подходящо скривалище. Пъхна се в джунглата, движеше се бавно, снишила се към земята, застанала отстрани и отзад на преследвача. Ужас стисна гърдите ѝ, почти я задуши, но тя си напомни, че няма друг избор.

Бодлива лиана закачи косата ѝ, дръпна я болезнено силно и в очите ѝ бликнаха сълзи, а тя прехапа устни, за да възпре вика. С разтреперани пръсти освободи косата си. Господи, къде беше Грант? Да не би вече да се го заловили?

Коленете ѝ трепереха толкова силно, че вече не можеше да ходи. Отпусна се на ръце и колене и започна да пълзи, както Грант я бе научил. Стараеше се най-гъстият листак да бъде между нея и непознатия, а през всичкото време стискаше неумело пистолета и напредваше.

В далечината проехтя гръм и ѝ напомни за прииждащия дъжд. Той щеше да заглуши всички звуци и да намали видимостта под метър, а така шансовете ѝ да избяга щяха да са много по-големи, но също така за Грант щеше да е невъзможно да я открие.

Тихо пропукване в шубрака зад нея я предупреди, а тя се завъртя частица от секундата по-късно. Преди да успее да насочи пистолета, мъжът скочи върху нея, избяга оръжието от ръката ѝ и изви китката на гърба. Тя изхлипа, дъхът ѝ спря заради натиска на коляното му върху гърба ѝ. Усети влажните гнили листа на земята в устата си. Изви глава на една страна и изплю пръстта и мръсотията. Опита се да освободи

ръката си; той изруга и я изви още по-силно зад гърба ѝ, а тя извика от болка.

Някой се провикна в далечината и мъжът отговори, но ушите на Джейн бучаха и не успя да разбере какво казват. След това той я претърси грубо, потупвайки тялото ѝ със свободната си ръка, а тя поаленя от ярост. Когато се увери, че не носи други оръжия, пусна ръката ѝ и я обърна по гръб.

Понечи да замахне с крака, но той насочи пушката така, че дългата цев почти опря в лицето ѝ. Погледна дулото, след това вдигна очи към мъжа.

— Кой сте вие? — попита тя в доста успешна имитация на разярена, обидена жена и отмахна пушката, сякаш бе досадно насекомо. Отегчените му тъмни очи блеснаха от изненада, след това той стана предпазлив. Джейн скочи на крака и приближи лице до неговото, за да види той добре присвитите ѝ гневни очи. Призова всички знания на испански, за да му каже какво мисли за него. Добави и всички груби думи, научени в колежа, но се зачуди за значението на някои от думите, с които нарече войника. Той не можеше да повярва на чутото.

Тя го бодеше с пръст в гърдите и настъпваше към него, докато той не бе принуден да отстъпи няколко крачки. Другият войник, онзи, когото бе забелязала преди малко пристъпи до тях.

— Тихо! — кресна първият.

— Няма тихо! — кресна в отговор Джейн, но новодошлият сграбчи ръцете ѝ и завърза китките. Вбесена Джейн ритна назад и ботушът ѝ попадна в пищяла му. Той извика приглушено от болка, завъртя се и замахна с юмрук, но в последния момент се спря. Турего сигурно се бе разпоредил да не я нараняват, поне докато не измъкнат необходимата информация.

Джейн тръсна коса и погледна яростно войниците.

— Какво искате? Кой сте вие?

Не ѝ обърнаха никакво внимание и я блъснаха грубо пред тях. С вързани отзад ръце, тя трудно успяваше да запази равновесие и се препъна на никаква преплетена лиана. Не успя да се задържи и полетя напред писък. Един от войниците успя да я хване. Опитвайки се да представи нещата напълно случайни, тя замахна напред с единия си крак и го преплете с неговия, при което мъжът се срути в някакъв

храст. Тя, на свой ред, се озова върху корена и от падането ушите ѝ писнаха и тя се усети замаяна.

Той изскочи от нищото. В първия момент го нямаше, а след това се оказа сред тях. Три бързи последователни саблени удара с ръка повалиха първия войник и той се отпусна на земята като смачкана кукла. Другият, когото Джейн бе успяла да препъне, изкрещя и се опита да свали пушката си от рамото, но Грант го ритна в брадичката. Чу се отвратително хрущене, главата на мъжа отскочи назад и той се отпусна.

Грант дори не се бе задъхал, но лицето му бе сгърчено от студена ярост, докато помагаше на Джейн да се изправи на крака и грубо я завъртя. Ножът му срязва въжено на китките.

— Защо не остана там, където трябваше? — изръмжа той. — Ако не те бях чул, че крещиш...

Дори не ѝ се мислеше какво може да стане.

— Останах — възропта тя. — Докато тези двамата едва не се препънаха в мен. Опитвах се да се скрия, да те намеря, преди да се натъкнеш на тях!

Той я погледна с досада.

— Щях да се справя с тях.

Сграбчи я за китката и я повлече след себе си. Джейн искаше да му обясни, но след това само въздъхна. След като бе очевидно, че се е справил с тях, защо да му говори? Опита се да внимава къде стъпва и да избягва бодливите израстъци, протегнали се към нея.

— Къде отиваме?

— Млъквай.

Чу се пропукване и Грант я блъсна на земята, покривайки я с тялото си. Джейн бе объркана и в първия момент ѝ се стори, че това е гърмеж от приближаващата буря, но в следващия миг сърцето ѝ се сви и тя разбра какъв е бил шумът. Някой стреляше по тях! Двата войници не бяха единствените наоколо. Очите ѝ се разшириха. Та те стреляха по Грант, не по нея! Сигурно заповедите им са били да я опазят жива. Паника стегна гърлото ѝ и тя го стисна здраво.

— Грант! Добре ли си?

— Да — изръмжа той, прегърна я с дясната си ръка и запълзя редом до нея, за да се прикрият зад огромно махагоново дърво.

Влачеше я също като хищник, понесъл жертвата си към някое скривалище. — Къде е брентът?

— Изритаха ми го от ръката... ей там. — Тя замахна с ръка, за да покаже, че пистолетът бе паднал някъде в джунглата.

Грант се огледа, прецени скривалището им и изруга, защото не бяха никак защитени.

— Извинявай — измрънка Джейн, тъмните ѝ очи изпълнени с чувство на вина.

— Няма значение. — Той свали пушката от рамото с бързи уверени движения и бързо я насочи. Джейн се прилепи към земята, докато той опипваше с поглед наоколо. В кехлибарените му очи се появи блясък, който събуди истинско страхопочитание у нея. В този момент той се бе превърнал във воин, великолепно обучен и уверен, готов да прецени ситуацията и да реши кой ще бъде най-удачният вариант.

Нов изстрел бръмна сред дърветата и отнесе кората на дървото на сантиметри от лицето на Грант. Той се дръпна назад, след това избърса кръвта от скулата си, където го беше пернала отлетяла треска.

— Стой ниско долу — нареди той, гласът му беше безизразен и категоричен. — Пълзи по корем през тези храсти зад нас и напредвай, каквото и да става зад теб. Трябва да се измъкнем от това място.

Тя бе пребледняла, когато забеляза как кръвта се стича по лицето му, но не каза и дума. Опита се да овладее треперенето на ръцете и краката си и запълзя по корем към най-близките храсти. Усещаше го зад себе си, докато я напътстваше с ръка на крака ѝ. Умишлено бе застанал между нея и посоката, от коя го идваха изстрелите и сърцето ѝ се сви болезнено.

Разнесе се гръм, толкова близо, че земята потръпна. Грант изви поглед към небето.

— Хайде, дъжд — измърмори той. — Започвай!

Дъждът наистина започна след няколко минути, първите капки се процедиха през листата с капещ звук, а след това бързо се превърнаха в потопа, който тя вече познаваше. Подгизнаха веднага, сякаш бяха паднали в някой водопад. Грант я побутваше пред себе си и не обръщаше внимание дали вдигат шум, или не, защото шумът на дъжда заглушаваше всичко друго. Минаха около сто метра на ръце и колене, след това той я изправи и доближи усти до ухото ѝ.

— Тичай! — ревна той, за да може тя да го чуе през грохота на дъжда.

Джейн нямаше представа как може да тича, но го послуша. Краката ѝ трепереха, тя бе замаяна и нямаше представа къде отива, но краката ѝ затичаха сами, докато Грант я тласкаше напред към гората с бясна скорост. Пред очите ѝ всичко бе замазано, виждаше неясно зелено петно и навсякъде около тях имаше само дъжд. Нямаше представа накъде отиват, но се довери на инстинктите на Грант.

Изведнъж изскочиха от джунглата, където хората бяха окастрили краищата на растенията, за да запазят за цивилизацията малка част от тропическата гора. Клатушкаха се по полята, превърнати в блато от дъжда, а Грант не изпускаше китката ѝ. Тя се подхлъзна и падна на колене, а той я повлече, защото не бе забелязал. Без да каже и дума се наведе, пое я на ръце и я метна на рамо. Понесе я без всякакво усилие, без да показва и следа от изтощението, което я притискаше.

Тя затвори очи и се задържа за него, още по-замаяна, усети, че ѝ се повдига, докато стомахът ѝ се удряше в рамото му. Навсякъде около тях се спускаха сиви дъждовни пелени, обвиваха ги, заглушаваха звуците и им пречеха да виждат. Ужасът образува в стомаха ѝ студена мокра буца, която се надигна, когато видя кръвта по бузата на Грант. Нямаше да го понесе, ако нещо му се случеше, просто нямаше...

Той я повдигна от рамото си, подпря я на нещо твърдо и студено. Пръстите на Джейн потърсиха опора и тя усети, че пипа нещо метално. След това той отвори вратата на стар очукан пикап и я сложи вътре в каросерията. С едно бързо движение скочи зад волана и хлопна вратата.

— Джейн — викна той и сграбчи здраво рамото ѝ и я разтърси. — Добре ли си? Улучиха ли те?

Тя хлипаше, въпреки че очите ѝ бяха сухи. Протегна треперещата си ръка, за да докосне червената резка на мокротото от дъжда лице.

— Ти си ранен — прошепна тя, но той не чу думите, заради бумтенето на дъжда по металния капак на стария пикап, но прочете по устните ѝ, привлече я до себе си, притисна я и целуна мократа коса.

— Това е само драскотина, мила — увери я той. — Ами ти? Добре ли си?

Тя успя да кимне, притисната до него. Усещаше топлината на тялото му, въпреки че и той бе целият мокър. Той я поддържа за малко, след това свали ръцете ѝ от врата си и я премести на другата седалка.

— Стой мирно, докато подкарам това чудо. Трябва да се махнем преди дъждът да е спрял и всички да излязат.

Наведе се и опипа под таблото, а след това издърпа някакви жици.

— Какво правиш? — попита неразбиращо Джейн.

— Опитвам се да подкарам тази стара каруца — отвърна той и бързо ѝ се усмихна. — Гледай внимателно, защото беше много любопитна дали мога да го направя. А някой ден може да ти се прииска да откраднеш камион.

— Нищо не се вижда, как ще караш? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча безпомощно, примирено и нямаше нищо общо с обичайно веселия тон. Той свъси вежди, но не се въздържа и я привлече до себе си, за да ѝ вдъхне увереност, че всичко ще се оправи. Сам той не беше убеден, че е така; нещата се бяха объркали и си бе спомнил колко много мрази да стрелят по него — а сега и Джейн се бе превърнала в мишена. Толкова му бе неприятно, че в очите му се появи жестокост, този поглед бе станал известен в джунглите и блатата на югоизточна Азия.

— Виждам достатъчно добре, за да успеем да се измъкнем.

Той скачи две жици, моторът закашля, но така и не запали. Той изруга тихо и опита отново. Този път моторът заработи. Включи на скорост и отпусна ръчната спирачка. Подкара, а старият пикап пъшкаше и протестираше. Дъждът се изливаше върху предното стъкло толкова силно, че чистачките не смогваха, но Грант изглежда знаеше накъде кара.

Джейн се огледа и забеляза учудващо много сгради, а улицата, по която караха, се разклоняваше. Селото бе богато, което ѝ се стори доста неестествено като знаеше колко близо се намира до джунглата.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На юг, мила. В Лимон, или поне ще пътуваме, докато тази таратайка ни вози.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лимон. Името звучеше божествено, а докато се държеше здраво за продраната седалка на стария пикап, градът ѝ се стори безкрайно далеч. Тъмните ѝ очи бяха широко отворени и тъжни, докато се вираше през стъклото в напразен опит да види пътя. Грант я погледна бързо, защото не можеше да ѝ отдели повече внимание, след това заговори спокойно.

— Джейн, облегни се в ъгъла и си дръж главата настрани от задния прозорец. Разбра ли ме?

— Да. — Послуша го и се сви в ъгъла. Старият автомобил имаше малко прозорче отзад и още по-малки прозорци отстрани, така че в ъглите бе сравнително закътано. Някаква пружина се забиваше отзад в крака ѝ и тя се опита да се намести. От тази страна почти нямаше тапицерия, заменена бе от различни парчета плат, които покриваха някои от щръкналите пружини. Грант седеше на доста мърляво парче зебло. Тя погледна надолу и видя огромна дупка на пода до вратата.

— Това нещо си има характер — отбеляза тя, успяла да си върне поне отчасти обичайното ведро настроение.

— И то лош. — Пикапът се подхлъзна в калта и Грант отново насочи цялото си внимание, за да го изправи на пътя.

— Как успяваш да разбереш къде караш?

— Не успявам. Просто налучквам. — Хитра усмивка плъзна по устните му, знак за адреналина, с който бе наситена кръвта му. Това бе толкова възбуждащо, невероятна чувствителност се бе събудила, когато мобилизира уменията си срещу врага. Ако не беше опасността за Джейн, на него играта на котка и мишка може би щеше да му допадне. Рискува и отново я погледна, но поне се успокои, защото забеляза, че вече е по-спокойна, че се е овладяла и е покорила страха.

— Дано да имаш късмет в налучкването. — Тя изхлипа, когато автомобилът се наклони застрашително на една страна. — Ако ни хвърлиш от някоя скала, кълна се, че никога няма да ти простя!

Той се усмихна отново и се опита да се намести. Наведе се по-близо до волана.

— Ще се опиташ ли да свалиш тези раници? Пречат ми. И не се надигай много!

Тя се плъзна на седалката, разкопча презрамките и ги свали, за да може той да се облегне. Как бе възможно да забрави за своята раница! Ужасена от собственото си нехайство, тя прекара каишката през гайките за колан на панталона и я закопча.

Той не ѝ обръщаше внимание, защото се мръщеше към таблото. Чукна рязко по някакъв циферблат с пръст.

— Мамка му!

Джейн изпъшка.

— Не го казвай! Свършва ни бензинът, нали?

— Не знам. Проклетият датчик не работи. Резервоарът може да е пълен, но може да ни остави на пътя всеки момент.

Тя се огледа. Дъждът вече не бе така проливен, но все още бе силен. Гората притискаше пътя и от двете страни, а селото вече не се виждаше. Пътят не бе павиран и пикапът се тресеше по неравностите, а тя трябваше да се държи здраво, за да не падне, но поне бяха на пътя, а камиончето вървеше. Дори да угаснеше в този момент, пак щяха да са по-добре, отколкото преди малко. Поне не стреляха по тях. Ако имаха късмет, Турего щеше да реши, че все още се придвижват пеша и щеше да продължи търсенето, поне за известно време. Всеки момент беше ценен, защото ги отдалечаваше от преследвачите.

След половин час дъждът спря и температурата веднага се покачи. Джейн свали прозореца, за да стане малко по-хладно.

— Това чудо дали има радио? — попита тя.

Грант изсумтя.

— Да не би да искаш да чуеш музикалната класация? Не, радио няма.

— Няма защо да ми отговаряш толкова дръпнато — изсумтя тя.

Грант се зачуди дали някога преди е бил обвиняван, че е „дръпнат“. Как ли не го бяха наричали, но не и това. Джейн имаше невероятен поглед на нещата. Ако се бяха сблъскали с някой ягуар, тя сигурно щеше да го нарече „мило котенце“! В него се надигна познатото желание и му се прииска иди да я удуши, или да я люби.

Мрачното му изражение се поразведри, когато се сети кое ще му достави повече удоволствие.

Пикапът закачи храст, избуял прекалено близо до тесния път. Джейн успя да се наведе навреме, за да не я пернат през лицето клоните, които се пъгнаха през отворения прозорец и посипаха вътре дъждовните капки по листата.

— Вдигни този прозорец — нареди той, а притеснението направи гласа му остър. Джейн се подчини и отново седна в ъгъла. Усещаше как по челото ѝ избиват капки пот и тя ги избърса с ръкава си. Отметна тежките коси от лицето си, ужасена от оплетените кичури, на които попадна. На какво ли не бе готова за една баня? За истинска баня с гореща вода, сапун и шампоан, а не да се плакне в планински поток. Ами чисти дрехи! Сети се за четката за коса в раницата, но нямаше сили да се пресегне, за да я извади.

Всъщност, какъв беше смисълът да си пожелава нещо, което не можеше да има? Имаше много по-важни неща.

— Ти намери ли някаква храна?

— В моята раница е.

Тя я грабна и я отвори и извади вързоп хляб и сирене. Друго нямаше, но тя не бе в настроение да се оплаква за недостатъчно богатото и разнообразно меню. Храната си бе храна. В този момент щеше да се зарадва дори на войнишките полуфабрикати.

Наведе се, взе ножа от колана му и бързо нарязва хляба и сиренето. За по-малко от минута бе направила два дебели сандвича и му бе върнала ножа.

— Ще можеш ли да държиш сандвич и да караш, или предпочиташ аз да те храня?

— Ще се справя. — Не беше много удобно да се бори с волана и да държи сандвич едновременно, но ако трябваше тя да му подава хапките, щеше да се наложи да се приближи и така главата ѝ щеше да е изложена на задния прозорец. Пътят зад тях беше пуст, но той нямаше никакво намерение да рискува.

— Мога да легна с глава на скута ти и да те нахраня — предложи тихо тя, тъмните ѝ очи сънени и нежни.

Той трепна и целият се напрегна.

— Мила, ако сложиш глава на скута ми, може да забия тази каруца в първото дърво. Стой си на мястото.

Вчера ли беше, когато се люби с нея в онази пещера? Беше негова, беше я прегръщал, беше я променил, дотолкова, че ѝ се струваше невъзможно да си спомни какво е било преди да го познава. Всичко важно в живота ѝ се бе променило и той се бе превърнал в центъра на всичко.

Чувствата ѝ личаха в очите, по изразителното лице. Погледна я бързо и преглътна, за да облекчи пресъхналото си гърло, а ръцете му стиснаха волана. Желаше я още сега, прииска му се да спре камиончето и да я качи върху себе си, след това да се потопи в топлината ѝ. Вкусът и мирисът ѝ бяха в ума му, тялото му все още усещаше копринената ѝ кожа. Може би просто не успяваше да ѝ се насити, но за краткото време, което им оставаше, поне щеше да опита, а докато опитваше, сигурно щеше да полудее от удоволствие.

Изядоха лакомо сандвичите, след това Джейн му подаде манерката. Водата Перие бе загубила приятния си вкус, но си беше вода и той отпи на едри глътки. Когато ѝ подаде манерката, тя също пи жадно, за да възстанови влагата, която тялото ѝ бе загубило, докато се потеше. Толкова бе горещо в пикапа! Докато вървяха през джунглата не ѝ се бе сторило толкова задушно, въпреки че под листака не полъхваше вятър. Металният мирис в пикапа я караше да се чувства като в консерва, като варена скарида. Насили се да спре да пие, преди да изпразни манерката и отново зави капачката.

Десет минути по-късно, пикапът започна да се дави и да кашля; след това моторът спря, а Грант го отби встрани от пътя.

— Изкара почти два часа — каза той, отвори вратата и слезе.

Джейн се премести на неговото място и слезе, защото бе паркирал толкова близо до гората, че тя не можеше да отвори вратата.

— Според теб колко сме изминали?

— Около шейсет километра. — Нави кичур коса на пръста си и ѝ се усмихна. — Какво ще кажеш да се поразходим?

— Малка следобедна разходка? С удоволствие.

Той наведе глава и я целуна настойчиво. Преди да ѝ остане време да отвърне, той я дръпна настрани към края на гората, където отново щяха да са невидими. Направи крачка назад към пикапа и тя забеляза, че той заличава стъпките им, след това скочи към нея.

— Има друго село малко по-надолу по пътя. Надянах се да стигнем до него, за да купим бензин, но... — Той не довърши мисълта

си и сви рамене. — Ще вървим покрай пътя, за да стигнем до довечера, освен ако не се доближат прекалено много до нас. Тогава ще трябва отново да останем в джунглата.

— Няма ли да ходим при блатата?

— Не можем — обясни спокойно той. — Прекалено много открити места трябва да пресечем, а те вече знаят, че сме в района.

Някаква тъга се мерна в погледа ѝ, но изчезна толкова бързо, че той дори не бе сигурен дали я е видял.

— Вината е моя. Ако се бях скрила от тях, вместо да се опитвам да те открия...

— Станалото станало. Не се тревожи повече. Просто трябва да приспособим плановете си, а планът е да се доберем до Лимон колкото е възможно по-бързо.

— Друг камион ли ще крадем сега?

— Ще направя каквото трябва.

Естествено. Тъкмо затова се чувстваше в безопасност с него. Той бе невероятно способен и то в много отношения. Беше ѝ приятно дори да го следва през избуялата зеленина, защото бе с него. Не посмя да се замисли над факта, че скоро ще се разделят, че той сигурно ще я целуне за сбогом и ще си тръгне, сякаш бе просто още една приключила задача. Щеше да се занимава с това, когато му дойдеше времето. Нямахше още отсега да мисли за неприятните моменти, които предстояха. Трябваше да посвети енергията си на измъкването от Коста Рика, или поне на властите, на които можеше да се има доверие, така че Грант нямаше да е в опасност и нямаше да го застрелят, докато се опитва да я защити. Когато бе видяла кръвта по лицето му, сърцето ѝ се бе вледенило, защото знаеше, че няма да преживее, ако нещо му се случи. Въпреки че сама се увери, че не е лошо ранен, самата мисъл за уязвимостта му я уплаши. Колкото и да беше силен, жизнен и опасен, той бе човек, следователно, смъртен.

Чуха само един автомобил да минава по пътя, а той се движеше към селото, от което бяха откраднали камиона. Слънцето залязваше и светлината в джунглата започваше да намалява. Точно преди да настъпи непрогледен мрак, те стигнаха до самия край на поле, а на около километър от тях бе друго село. По-скоро приличаше на малко градче. Имаше електрически лампи, по улиците бяха паркирани коли и

камиони. След дни, прекарани в джунглата, това им се стори като столицата на цивилизацията.

— Ще останем тук, докато се стъмни напълно, след това ще отидем в града — реши Грант, отпусна се на земята и се протегна по гръб. Джейн се загледа в трепкащите светлини пред тях, разкъсвана между неудобство и страстно желание да се възползва от глезотиите на града. Искаше да се изкъпе, да спи в легло, но след като бе прекарала толкова много време сама с Грант, мисълта, че отново ще бъде заобиколена от хора, я накара да остане нащрек. Не можеше да се отпусне като Грант, затова остана права, лицето ѝ бе изопнато, пръстите свити.

— Почини си, вместо да потръпваш като нервна котка.

— Нервна съм. Тази вечер ли ще продължим за Лимон?

— Зависи какво ще открием, когато влезем в града.

Тя го погледна, обзета от внезапно раздражение. Как само умееше да избягва отговорите на всичките ѝ въпроси. Беше толкова тъмно, че не успяваше да различи чертите му. Той бе само едно тъмно очертание на земята, но бе сигурна, че е усетил гнева ѝ, че ъгълчето на устата му се изкривява нагоре в типичното за него подобие на усмивка. Беше прекалено изморена, за да се опитва да открие смешното, затова направи няколко крачки и седна, подпря чело на присвитите си колена и затвори очи.

Не долови никакви стъпки, но ето че той беше зад нея, а силните му ръце започнаха да масажират стегнатите мускули на раменете и врата.

— Искаш ли тази вечер да спиш в истинско легло? — прошепна до ухото ѝ той.

— Искам и истинска баня. И истинска храна. Да, с удоволствие — отвърна тя, без дори да обръща внимание колко тъжно и замечтано звучи гласът ѝ.

— В град като този сигурно има някакъв хотел, но не можем да рискуваме и да отидем, особено както изглеждаме. Ще се опитам да намеря някой, който приема наематели и не задава прекалено много въпроси.

Пое ръцете ѝ, помогна ѝ да се изправи и я прегърна през раменете.

— Да вървим, тогава. И на мен ми се иска да се отпусна в истинско легло.

Докато минаваха през полето и приближаваха примамливите светлини, Джейн усети колко неугледен вид има и прокара пръсти през оплетената си коса. Знаеше, че дрехите ѝ са мръсни, че лицето ѝ е изцапано.

— Никой няма да ни пусне в дома си — предположи тя.

— Парите карат хората да не обръщат внимание на мръсотията.

Тя го погледна учудена.

— Ти носиш пари?

— Добрите бой скаути са винаги подготвени.

В далечината се разнесе жален вой на влакова сирена и ги увери, че дивата дъждовна гора е останала зад тях. Странното бе, че Джейн се почувства така уязвима, сякаш беше гола и пристъпи по-близо до Грант.

— Може да ти се стори глупаво, но ме е страх — прошепна тя.

— Това е вид културен шок. Ще се почувстваш по-добре, когато се накуснеш във вана с гореща вода.

Придържаха се към покрайнините на града, в сенките. Тук изглежда бе доста заможен край. Някои от улиците бяха павирани, по главната улица се виждаха лъскави магазини. Хората вървяха и се смееха, бърбяха, а отнякъде се носеше музика, още една част от цивилизацията, която опъна нервите ѝ. Познатият по цял свят знак в червено и бяло на безалкохолна напитка, бе закачен над тротоара и тя се почувства така, сякаш се връщаше от пътешествие назад във времето. Да, това определено бе културен шок.

Грант я побутна зад себе си и поведе тих разговор с възрастен мъж с подпухнали очи, на който никак не му се искаше да го притесняват. Най-сетне Грант му благодари и се отдалечи, без да пуска ръката на Джейн.

— Дъщерята на първата братовчедка на снаха му приема пътници — каза ѝ той и Джейн преглътна смеха си.

— А ти знаеш ли къде живее дъщерята на първата братовчедка на снаха му?

— Естествено. Надолу по тази улица се завива наляво, после надясно, върви се по алеята, докато се стигне до един двор и задънена улица.

— Щом казваш.

Той, разбира се откри къщата лесно, а Джейн се облегна на бялата стена около двора, докато той чакаше някой да отговори на звъненето му и разговаряше с дребната закръглена жена, която отвори. Като че ли никак не ѝ се искаше да приеме толкова мърляви гости. Грант ѝ подаде няколко банкноти и обясни, че двамата с жена му правили проучване за американска фармацевтична компания, но колата им се счупила и трябвало да вървят пеша от лагера. Дали парите, или най-обикновено състрадание размеква госпожа Трехос, тя отвори решетъчната врата и ги пусна да влязат. Щом забеляза изпитото лице на Джейн, омекна още повече.

— Горкичката — загука тя и без да обръща внимание колко е мръсна Джейн, прегърна с налятата си ръка отпуснатите рамене на младата жена. — Изтощена си, нали? Имам хубава хладна баня и меко легло за теб и господина. Сега ще ви донеса нещо за ядене. Ще се почувстваш по-добре.

Джейн се усмихна на топлите тъмни очи на жената.

— Чудесно — успя да каже тя на доста позабравения си испански. — Най-вече ми се иска баня. Ще може ли?

— Ама, разбира се! — Госпожа Трехос се усмихна гордо. — Двамата със Сантос топлим вода. Той донася горивото за пощата, от Сан Хосе.

Докато бърбеше, тя ги поведе към удобната къща с хладни плочи на пода и чисто бели стени.

— Стаите на горния етаж са заети — извини си тя. — Остана само една стая под стълбите, но тя е приятна и хладна, а и е най-близо до всички удобства.

— Благодаря, госпожо Трехос — каза Грант. — Стаята долу много ще ни хареса.

Наистина им хареса. Беше малка, с гол под и бели стени, мебели нямаше, освен двойно легло с дървена рамка и малка дървена мивка, в която бяха поставени кана и купа. Джейн погледна леглото с нескрит копнеж. Изглеждаше хладно и удобно с плътни пухкави възглавници.

Грант благодари на госпожа Трехос отново и тя отиде да им приготви нещо за ядене. Останаха сами. Джейн вдигна поглед към него и забеляза, че той не откъсва очи от нея. Беше различно да е сама с него в спалнята, много по-различно, отколкото в джунглата. Там

усамотението им беше нещо обикновено. Тук имаше чувството, че изолират останалата част от света и интимността им ще бъде много по-голяма.

— Влез първо ти в банята — каза най-сетне той. — Само не заспивай във ваната.

Джейн се съгласи веднага. Огледа долния етаж, ръководейки се по миризмата, докато най-сетне откри госпожа Трехос да трополи в кухнята.

— Извинете ме — обади се колебливо тя. Не знаеше всички думи, за да обясни, че няма какво да облече, след като се изкъпе, но госпожата я разбра веднага. След няколко минути Джейн получи семпла бяла нощница и я въведеха в банята, гордостта на Трехос.

Плочките бяха напукани, но имаше стара дълбока вана с извити крачета като лапи и когато пусна водата, тя потече приятна и гореща. Джейн бързо свали раницата от колана и я остави настрана, след това се съблече и влезе в банята, защото нямаше търпение да я изчака да се напълни. Горещината пропи в напрегнатите ѝ мускули и от устата ѝ се откъсна стон на удоволствие. Можеше да се кисне часове, но Грант също чакаше затова тя не си позволи да се облекне и да се отпусне. Изми наслоилата се мръсотия и не можеше да повярва колко чиста се чувства. След това си изми косата и въздъхна облекчено, когато сплъстените кичури се плъзнаха между пръстите ѝ като мокра коприна.

Бързо уви косата си в хавлия и извади самообръсначка от раницата. Седна на ръба на ваната и си обръсна краката и подмишниците, а сетне се намаза с овлажнител. Не можеше да спре да се усмихва, докато си представяше, че отново ще прекара нощта с Грант. Щеше да е чиста и да мирише приятно, а кожата ѝ да блести. Все пак нямаше да е лесно да спечели обичта на война, затова смяташе да използва всички налични оръжия.

Изми си зъбите, среса мократа коса и облече бялата нощница през главата с надеждата да не срещне някой от наемателите на госпожа Трехос, докато се връща към стаята. Госпожата ѝ бе казала да си остави дрехите на пода в банята, за да се погрижи за прането, затова Джейн взе раницата и тръгна към стаята, където чакаше Грант.

Той бе затворил кепенците на арковидния прозорец и се подпираше с едното си рамо на стената. Така и не бе седнал на

единствения стол. Вдигна поглед, когато тя влезе и черните му ириси са разшириха толкова много, че остана само един тънък златен кръг. Джейн спря и пушна раницата до леглото, внезапно почувствала се неудобно, въпреки че се бе любила страстно с този мъж. Гледаше я така, сякаш всеки момент щеше да ѝ се нахвърли и тя скръсти ръце пред гърдите, сигурна, че голотата ѝ под нощницата ясно личи. Прочисти гърлото си и усети, че устата ѝ е пресъхнала.

— Банята е свободна.

Той се изправи бавно без да откъсва очи от нея.

— Защо не си легнеш?

— Предпочитам да те изчакам — прошепна тя.

— Ще те събудя, когато се върна. — Напрегнатият му поглед ѝ подсказа, че тази нощ няма да спи сама.

— Косата ми... трябва да си изсуша косата.

Той кимна и излезе, а Джейн се отпусна бавно на стола, разтреперана, заради начина, по който я бе погледнал. Наведе се и започна да трие бързо косата си, а след това да я реши, за да се изсуши по-бързо. Беше гъста и дълга и когато Грант се върна в стаята, бе все още мокра. Той застана тихо и я загледа как се навежда, докато се грижи за тъмната грива. Тя се изправи и отметна глава, за да прехвърли косата си на раменете. В този момент го видя.

И преди се бяха любили, но сега чувствеността преминаваше между тях като електричество. Без да се докосват те бяха възбудени, сърцата им биеха бързо, а кожата им се сгорещяваше.

Той се бе обръснал, вероятно със самобръсначката, която тя бе оставила в банята. За пръв път го виждаше без неколкодневна брада и чистите линии на лицето му спряха дъха ѝ. Беше гол, освен кърпата, вързана на тесния му кръст и тя го загледа докато я отпускаше на пода. Пресегна се зад него и заключи вратата.

— Готова ли си да си лягаме?

— Косата ми... още не е изсъхнала.

— Остави я — каза той и се приближи зад нея.

Четката падна на пода, когато той хвана ръката ѝ и я издърпа да стане. Прегърна я веднага и устните им се срещнаха жадно, а пръстите ѝ се вплетоха в потъмнялата от водата коса. Устните му бяха влажни и горещи, езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, а целувката я накара да изхлипа, докато желанието я завладяваше.

Усети колко е твърд, докато мъжествеността му се притискаше в мекото ѝ тяло, ръцете му стискаха бедрата ѝ в опит да я притиснат по-близо. Джейн откъсна устни, въздъхна и отпусна глава на широките му рамене. Не можеше да понесе дивото удоволствие, което той събуждаше, ако не владееше тялото си, но вече с нетърпение очакваше върха на възбудата си. Години наред бе живяла сама и не бе познавала страстта, докато не срещна Грант. Той бе див и много красив и свободен като изключителните ягуари, които се промъкваха неусетно в зелената джунгла. Тази дива жилка у него искаше отклик, а тя не можеше да се въздържа. Не бе нужно бавно да подклажда страстта ѝ, само след една целувка тя тръпнеше, празна и нетърпелива и готова за него, гърдите ѝ набъбваха болезнено, тялото ѝ бе овлажняло и меко.

— Нека да сваля всичко от теб — прошепна той, вдигна нощницата и я съблече. Тя го пусна, пое нощницата и я остави на стола, а след това отново се отпусна в ръцете му и той я отнесе до леглото.

Голите им тела се движеха заедно и нямаше нужда да чака повече. Навлезе в нея и тя извика приглушено от удоволствие. Той улови тихия вик с устни, повдигна краката ѝ и ги склучи около кръста си, а след това потъна още по-дълбоко в нея.

Бе също като предишната нощ. Тя не мислеше за нищо друго, освен за мъжа с широки рамене, които скриваха светлината. Леглото бе меко, чаршафите хладни и изпънати, а ритмичното проскърцване на пружините пригласяше на насекомите отвън. Времето не означаваше нищо. Устата му бе върху нейната, ръцете му пълзяха по тялото ѝ, бавните тласъци дълбоко в нея я разпалваха, докато двамата достигнаха удоволствието. Чаршафите вече не бяха хладни, а затоплени от влажната им сгорещена плът.

След това отново стана тихо и той се отпусна тежко върху нея, пое си дълбоко дъх, докато ръцете ѝ галеха мускулестия му гръб. По устните ѝ трептяха любовни думи, но тя ги преглътна. Инстинктът ѝ подсказваше, че той не би искал да знае, затова Джейн не направи нищо, за да помрачи времето, останало им заедно.

Може пък той да я бе дарил ако не с любов, то с нещо също толкова безценно. Чувствителните ѝ пръсти описваха гръбнака му, докато тя се чудеше дали не я е дарил с детето си. Тръпка на

удоволствие я прониза и тя се сгуши до него с надеждата тялото ѝ да е приело семето му.

Той се размърда, посегна да запали лампата и се отпусна до нея. Джейн се сгуши до него, отпусна глава на рамото му, а той се засмя.

— Защо не си спестиш време и не се настаниш отгоре ми още сега? — предложи той, грабна я и я постави върху гърдите си.

Джейн въздъхна доволно, протегна се отгоре му и го прегърна през врата. Притисна лице до гърлото му, сякаш бе намерила сигурно пристанище.

— Обичам те — каза безмълвно тя само с устни, притиснати до него.

Събудиха се на ярката утринна светлина, нахлула през кепенците. Грант остави Джейн да се протяга в леглото, стана, отвори кепенците и остави розовата светлина да нахлуе в стаята. Когато се обърна, видя, че тя блести по топлата ѝ кожа, че е превърнала зърната ѝ в прасковено розово и хвърля искри по черната коса. Лицето ѝ бе поруменяло, а очите ѝ бяха натежали от сън.

Изведнъж тялото му потръпна и той не можеше повече да понесе разстоянието, което ги делеше. Върна се в леглото, привлече я под себе си, а след това забеляза как лицето ѝ се променя, докато бавно навлизаше в нея. Нещо се надигна в гърдите му и му стана трудно да диша, точно преди да се загуби в меките дълбини на тялото ѝ го прониза мисълта, че тя се бе доближила прекалено много до него, че ако трябва да я остави да си тръгне, за него ще бъде непосилно трудно.

Той се облече, сложи си праните дрехи, донесени от една от дъщерите на госпожа Трехос, заедно с поднос плодове, хляб и сирене. Джейн се изчерви, когато се сети, че госпожа Трехос сигурно им е донесла поднос предишната вечер и си бе тръгнала дискретно, след като е чула звуците отвътре. Погледна скришом Грант и разбра, че той мисли за същото, защото ъгълчето на устата му се бе извило.

Госпожата ѝ бе изпратила и мека бяла блуза, която се носеше със смъкнати рамене, а Джейн я облече с удоволствие, доволна да се отърве от черната. След като си избра портокал от подноса, тя ухапа

сочния плод и загледа как Грант облича зеления си потник през главата.

— Всички ще те забележат в тези камуфлажни дрехи — каза тя и пъкна парче портокал в устата му.

— Знам. — Целуна я бързо по устните с вкус на портокал. — Прибери ризата в раницата и бъди готова да тръгнем, щом се върна.

— Откъде да се върнеш? Къде ще ходиш?

— Ще се опитам да уредя някакъв превоз. Този път няма да е лесно.

— Можем да се качим на влака — изтъкна тя.

— Пушката ще бъде малко подозрителна, мила.

— Защо да не дойда с теб?

— Защото тук си на сигурно място.

— Последния път, когато ме остави, се забърках в неприятности — напомни му тя.

Не му стана приятно от това напомняне, докато се протягаше за резен пъпеш.

— Ако си държиш малкото дупе там, където съм ти казал, всичко ще бъде наред.

— Всичко е наред, когато съм с теб.

— По дяволите, престани да спориш с мен.

— Не споря. Изтъквам очевидните факти. Ти си този, който спори.

Очите му припламнаха като жълти огньове. Той се наведе, докато почти докосна носа ѝ, едва успяващ да се овладее. Зъбите му бяха здраво стиснати, докато изговаряше внимателно думите.

— Ако се добереш до вас, без да съм те напляскал, това ще бъде истинско чудо.

— Никога не са ме пляскали — оплака се тя.

— Личи си!

Тя се тръшна на стола и се нацупи. Ръцете на Грант се свиха, след това посегна към нея и я издърпа от стола, за да я целуне дълбоко и силно.

— Поне веднъж бъди добра — каза той и усети, че гласът му звучи умолително. — Ще се върна след...

— Около час! — довършиха двамата заедно. — Добре, ще те чакам! Но това не значи, че ми е приятно.

Тръгна, преди да е избухнал и Джейн изяде още един плод, доволна, че има нещо прясно за ядене. Прецени, че той е искал тя да остане в къщата, не в стаята, затова първо приготви багажа им, след това потърси госпожата и си побъбри приятелски с нея. Жената се суетеше из кухнята, за да приготви храна за наемателите, докато двете ѝ дъщери прилежно почистваха и перяха огромните купове. Джейн бе напъхала ръце в огромна купа с тесто, когато Грант се върна.

Първо бе отишъл в стаята, а когато я откри в кухнята, в очите му проблесна облекчение, но той побърза да го прикрие. Джейн усети присъствието му и се усмихна.

— Готово ли е всичко?

— Да, а ти готова ли си?

— Само да си измия ръцете.

Прегърна госпожата и ѝ благодари, а Грант се облегна на вратата и я загледа. Всички ли успяваше да очарова толкова лесно? Госпожата грееше, пожела ѝ успешно пътуване и я покани отново да се върне. Винаги щеше да има място в къщата на семейство Трехос за прелестната млада госпожа и нейният съпруг.

Взеха си раниците, а Грант нарами и пушката. Заради нея рискуваха да привлекат вниманието, но той не искаше да я остави. Ако имаха късмет, до довечера щяха да са на самолет далече от Коста Рика, но докато не тръгнеха, той нямаше право да се отпуска. Предишния ден им се бе разминало на косъм. Турего нямаше да се откаже, защото можеше да загуби прекалено много.

Вън на алеята, Джейн вдигна поглед към него.

— Какво точно уреди?

— Някакъв фермер заминава за Лимон и ще ни закара.

След приключенията през последните няколко дни, това ѝ се стори прекалено лесно, но тя бе доволна, че пътят им ще премине досадно и скучно. Колко щеше да е хубаво, ако не ги преследваха.

Към края на алеята, някакъв мъж неочаквано се появи пред тях. Грант реагира веднага, блъсна Джейн настрана, но преди да успее да свали пушката от рамото, в лицето му бе насочен пистолет и още неколцина мъже се появиха, всички въоръжени, всички насочили оръжията си към Грант. Джейн спря да диша, очите ѝ се ококориха от ужас. След това позна мъжа в средата и сърцето ѝ спря. Щеше ли Грант да умре заради нея?

Нямаше да го понесе. Трябваше да направи нещо, каквото и да е.
— Мануел! — извика тя, гласът и радостен и доволен. Затича
към него и го прегърна. — Толкова се радвам, че ме откри!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Това бе някакъв кошмар. Грант не откъсна присвития си поглед от нея, а омразата, която блестеше в очите му, накара стомаха ѝ да се свие на възел, но тя нямаше как да го успокои. Държеше се като първокласна артистка, притискаше се до Турего и бърбеше, без да спира, разказваше му колко е била уплашена и как този лудият я е отмъкнал от плантацията. През всичкото време се притискаше до ризата на Турего, сякаш никога нямаше да го пусне. Нямаше ясна представа какво да прави, само че трябваше да бъде свободна, за да помогне на Грант и да спечели доверието на Турего и да въздейства на суетата му.

Движеше се по ръба на бръснача и можеше да падне всеки момент. В тъмните очи на Турего забеляза предпазливост, както и жестоко задоволство, че е притиснал плячката си в ъгъла. Искаше да я накара да страда, задето му бе изчезнала, знаеше, че е така, но за момента не я грозеше нищо, защото той все още искаше да се добере до микрофилма. Сега животът на Грант беше застрашен и само след една дума на Турего, хората му можеха да го убият на място. Грант сигурно бе преценил обстановката, но в очите му нямаше и проблясък, само студена омраза всеки път, когато поседнеше Джейн. Може би тъкмо това разсея подозренията на Турего. Той никога нямаше да се чувства спокоен до нея, но Джейн не можеше да се притеснява за всичко наведнъж. Точно сега трябваше за защити Грант.

Турего я прегърна през кръста и я притисна до себе си. Наведе глава и я целуна, една безкрайно интимна целувка, заради която Джейн трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се отдръпне, въпреки че потръпна, когато се наложи да изтърпи докосването и вкуса му. Много добре разбираше какво прави той — демонстрираше властта и контрола си и я използваше като оръжие срещу Грант. Когато найсетне вдигна глава, по красивите му устни трепкаше доволна усмивка.

— Ето че те намерих, *chiquita* — увери я той с тих глас. — Отново си в безопасност. Този... луд, както ти сама го нарече, повече

няма да те притеснява. Впечатлен съм — продължи подигравателно той и наклони глава към Грант. — Чувал съм за вас, господине. Не може да има втори с жълти очи и белязано лице, който да се слива с джунглата като безшумна котка. Вие сте легенда, но се говореше, че сте мъртъв. Отдавна никой не бе чувал за вас.

Грант мълчеше, насочил цялото си внимание към Турего, пренебрегнал Джейн, сякаш тя вече не съществуваше. Нито един мускул не трепваше, сякаш се бе превърнал в камък. Дори не дишаше. Бе застанал напълно неподвижен, но от него лъхаше усещане за огромна сила, сякаш диво животно изчакваше подходящия момент, за да нападне. Въпреки че бе съвсем сам срещу всички, те приличаха на чакали, заобиколили тигър и стискаха нервно оръжията.

— Ще ми бъде интересно да разбера кой плаща за услугите ти. А има и други, които горят от желание да ти зададат някой и друг въпрос. Вържете го и го качете в камиона — нареди Турего, все още прегърнал Джейн. Тя се насили да не гледа към Грант, докато го връзваха грубо и го блъскаха към двутонния военен камион, задната му част покрита със зебло. Вместо това тя дари най-ослепителната си усмивка на Турего и склони глава на рамото му.

— Толкова ме беше страх — прошепна тя.

— Знам, *chiquita*. Затова ли си се съпротивлявала на моите хора, когато са те открили в гората вчера?

Трябваше да се сети, че той е прекалено умен, за да ѝ повярва! Опули се удивена.

— Твои хора ли са били? Ами защо не казаха нищо? Те ме подмятаха насам-натам, аз ужасно се уплаших, че искат да... да ме нападнат. Тъкмо бях успяла да се измъкна от онзи лудия, и щях да се махна, ако твоите хора не вдигнаха такъв шум! Доведоха го право при мен! — Гласът ѝ трепереше от възмущение.

— Всичко свърши. Сега аз ще се грижа за теб. — Повече я към камиона и ѝ помогна да се качи отпред, след това се настани до нея и даде нареждания на шофьора.

Точно от това се бе страхувала, че Турего ще се грижи за нея, но поне за момента трябваше да се преструва пред него и да успее някак да го убеди, че е напълно невинна и е просто една случайност, че се е изплъзнала на охраната му. Той не бе постигнал всичко като се бе

правил на доверчив глупак. Въпреки че веднъж вече бе успяла да го заблуди доста успешно, вторият път щеше да се окаже по-трудно.

— Къде отиваме? — попита невинно тя и се облегна на него. — В плантацията ли се връщаме? Донесе ли ми дрехи? Той ми даде тази блуза сутринта — каза тя и подръпна недоволно меката бяла тъкан. — Но аз си предпочитам моите дрехи.

— Толкова се притеснявах за теб, че дори не се сетих да ти взема дрехи. Признавам честно — излъга веднага Турего. Яката му ръка бе обвила раменете ѝ и Джейн му се усмихна. Той бе невероятен красавец със съвършени черти, които биха отивали повече на статуя, отколкото на жив човек, въпреки че Турего трудно можеше да бъде наречен човек. Възрастта не му личеше. Приличаше на двадесет годишен, но Джейн знаеше, че е в началото на четирийсетте. Лицето му не бе променено, той нямаше бръчки, нито дори дребната паяжина в краищата на очите, която издава възрастта, сякаш времето и животът не го бяха докоснали. Единствената му слабост бе собствената му суета. Знаеше, че може да насили Джейн, когато пожелае, но му се искаше да я прелъсти така, че тя сама да го пожелае. Тя щеше да бъде просто поредното украшение. След като се добереше до микрофилма, можеше да се отърве от нея без съжаление.

Единствено микрофилмът я защитаваше, а тя бе единствената, която можеше да защити Грант. Умът ѝ препускаше, докато се опитваше как би могла да го развърже и да му осигури някакво оръжие. На него му трябваше много малко преднина.

— Кой е той? Стори ми се, че го познаваш.

— Той не се ли представи? Че вие сте прекарвали няколко дни сами, съкровище. Не може да не му знаеш името.

Отново се наложи да реши на момента. Дали познаваха Грант с истинското му име? А дали Грант бе истинското му име? Не смееше да рискува.

— Представи се като Джо Тайсън. Не е ли това истинското му име? — попита тя удивена и обърна очи към него, след което мигна недоумяващо.

Странното бе, че Турего се колебаеше.

— Може и това да му е името сега. Ако е този, за когото мисля, едно време е бил известен като Тигъра.

Чувстваше се притеснен! Грант бе завързан, десет огнестрелни оръжия бяха насочени към него, но въпреки това Турего се притесняваше от него! Това леко колебание май означаваше, че Турего не е сигурен какво е истинското име на Грант и не искаше да разкрие този факт, или просто за притесненията му имаше и друга причина? Не беше ли сигурен, че Грант е Тигъра? Турего не би искал да излезе глупак като разтръби, че пипнал Тигъра, а в последствие да се окаже, че е пленил някой по-маловажен.

Тигъра. Разбираше защо са му дали това име и защо е толкова прославен. С кехлибарените си очи и смъртоносна грация, сравнението бе неизбежно. Но освен това той бе мъж и тя бе спала в прегръдките му. Той я бе притискал до себе си през дългите часове на нощта, бе отблъсквал нощните демони и ѝ бе показал частица от нея самата, за която тя дори не подозираше, че съществува. Благодарение на Грант се чувстваше пълноценен човек, способна на любов и страст, топла, всеотдайна жена. Въпреки че сега разбираше какъв е бил, новата ѝ представа бе подвластна на любовта. Той бе човек, не някое свръхестествено създание, което се стопяваше в мрачните непроучени джунгли някъде по света. Той кървеше, него също го болеше. Смееше се с онзи дълбок, позабравен смях, който докосваше сърцето ѝ. След Грант се чувстваше омърсена само като седеше до Турего.

Засмя се звънко.

— Много тайнствено ми звучи. Да не би да искаш да ми кажеш, че е шпионин?

— Не, разбира се, че не. Нищо толкова романтично. Той е просто един наемник, който върши мръсната работа.

— Като например да ме отвлече ли? Че защо му е да го прави? Искам да кажа, че за мен няма кой да плати откуп! Баща ми дори не ми говори, а аз не разполагам с никакви пари!

— Може да е искал нещо друго от теб — предположи той.

— Но аз нямам нищичко! — По лицето и в гласа ѝ личеше удивление и Турего ѝ се усмихна.

— Може пък да го имаш и да не си разбрала.

— Какво е то? Ти знаеш ли?

— С течение на времето, съкровище, ще разберем.

— Никой не ми казва нищо! — замрънка тя и се нацупи. Стоя нацупена цели тридесет секунди, след това пак се сети за нещо, също

като разглезено дете. — Къде отиваме?

— Малко по-надолу по улицата, съкровище.

Бяха в покрайнините на града при разнебитен ламаринен склад в самия край на улицата. Сградата бе в ужасно състояние, ламариненият покрив извит на няколко места, на други липсваше. Набраздена синя врата висеше на една страна. Целта им бе складът, така че щом камионът спря пред синята врата, Турего помогна на Джейн да слезе. Едва сега разбра защо той бе избрал това място. Наоколо нямаше хора, а тези, които се мяркаха наблизко, извъръщаха очи и бързаха да се отдалечат.

Измъкнаха Грант от задната част на камиона и го блъснаха към вратата. Той се препъна и едва успя да запази равновесие, преди да се удари в стената на склада. Някой се изкиска и когато Грант се изправи и извърна поглед към уплашените си похитители, Джейн забеляза, че в ъгъла на устата му е засъхнала тънка струйка кръв. Устата му бе разцепена и подута. Сърцето ѝ се сви и тя притаи дъх. Някой го бе ритал, докато ръцете му са били вързани отзад! След ужаса, който изпита, я обхвана гняв, заслепяваща ярост, мощна като приливна вълна. Положи огромно усилие, за да не покаже нищо и се обърна отново към Турего.

— Какво ще правим тук?

— Просто исках да задам някой и друг въпрос на нашия приятел. Нищо важно.

Въведоха я в сградата и тя изхълца, когато жегата вътре я блъсна в лицето. Ламаринената сграда бе като пещ, а въздухът бе така нагрят, че бе почти невъзможно да се диша. По кожата ѝ незабавно избиха капчици пот, усети как ѝ прималява, защото нямаше достатъчно кислород.

Очевидно Турего използваше склада за база, защото наоколо бе пръсната екипировка. Остави Грант при стражите и поведе Джейн към задната част, където няколко малки стаи, свързани една с друга, някога са били използвани за офиси. И тук бе ужасно горещо, но един малък прозорец бе отворен и влизаше свеж въздух. Стаята, в която я настани беше мръсна, с натрупани вонящи вестници и бе пълно с паяжини. Старо дървено бюро без един крак бе подпряно на едната стена, а наоколо ясно се усещаше миризма от изпражнения на гризачи. Джейн гнусливо сбърчи нос.

— Гадост! — каза тя съвсем искрено.

— Извинявам се за стаята — отвърна спокойно Турего и я дари с една от белозъбите си усмивки. — Надявам се да не останем дълго тук. Алфонсо ще остане с теб, докато аз разпитам нашия приятел за дейността му и кой го е наел да те отвлече.

Това означаваше, че ще бъде оставена под стража. Джейн не реагира, защото не искаше да събужда съмненията му, но цялата настръхна. Много се страхуваше от методите му за разпит. Трябваше бързо да измисли нещо. Само че нищо не ѝ идваше наум, а Турего я хвана за брадичката и отново я целуна.

— Няма да се бавя — измърмори той. — Алфонсо, пази я добре. Ще ми бъде много неприятно, ако някой ми я открадне отново.

На Джейн ѝ се стори, че Алфонсо е един от стражите в плантацията. Когато Турего излезе и затвори вратата, Джейн погледна Алфонсо изпод спуснати клепки и се усмихна прелъстително. Той бе сравнително млад и хубав. Сигурно бе предупреден за нея, но не се съдържа и отвърна на усмивката ѝ.

— Ти беше охрана в плантацията, нали? — попита тя на испански.

Той кимна с нежелание.

— Стори ми се, че те познах. Никога не забравям хубавите мъже — каза тя с огромен ентузиазъм, произношението ѝ малко изкривено, колкото да извика усмивка на лицето на Алфонсо. Зачуди се дали той знае какво е намислил Турего, или проста е измислена някоя лъжа, за да я пази.

Каквото и да му бяха казали, той не бе склонен да води разговори. Джейн обиколи стаята, за да види дали не би могла да използва нещо за оръжие, а в същото време се стараяше да не проличи какво прави. Напрягаше се да чуе някой звук от склада. Какво правеше Турего? Ако наранеше Грант...

Колко ли време мина? Пет минути? Десет? Или по-малко? Нямахше представа, но изведнъж разбра, че повече не може да търпи и се приближи до вратата. Алфонсо протегна ръка пред нея и ѝ препречи пътя.

— Искам да видя Турего — каза нетърпеливо тя. — Прекалено горещо е тук, за да чакам.

— Трябва да останете тук.

— Няма! Не бъди толкова строг, Алфонсо, той няма да има нищо против. Можеш и ти да дойдеш с мен, ако не ти е позволено да ме изпускаш от очи.

Промъкна се под ръката му и отвори вратата, преди той да успее да я спре. С приглушена ругатня я последва, но Джейн хукна през съседните офиси. Тъкмо когато влезе в огромния склад, чу ужасния удар на юмрук в нечия плът и кръвта се оттече от лицето ѝ.

Двама мъже държаха Грант, стиснали го за голите ръце, а трети стоеше пред него и потриваше юмука си. Турего стоеше настрани, по лицето му плъзнала лека нечовешка усмивка. Главата на Грант висеше на гърдите, а по пода пред него капеше кръв.

— Това мълчание ще ти донесе само болка, приятелю — каза любезно Турего. — Кажи ми кой те нае. За момента искам да знам само това.

Грант не отвърна, а единият от мъжете го сграбчи за косата и дръпна рязко главата му назад. Тъкмо преди Алфонсо да я стисне за ръката. Джейн видя лицето на Грант и хукна напред, подтиквана от бяс.

— Турего! — писна тя и привлече вниманието на всички към себе си.

Турего склочи вежди.

— Какво правиш тук? Алфонсо, заведи я обратно!

— Няма! — кресна тя и отблъсна Алфонсо. — Там е прекалено горещо и не искам да стоя! Това наистина е прекалено! В джунглата беше отвратително и си мислех, че след като ме спасиш ще се почувствам отново удобно, ама не, влачиш ме в тази отвратителна дупка и ме натика в онази смрадлива стая. Настоявам да ме заведеш на хотел.

— Джейн, Джейн, ти не ги разбираш тези неща — започна Турего, приближи се до нея и я хвана за ръката. — Само още няколко минутки и той ще ми каже каквото искам да знам. Не те ли интересува кой го е наел? — Обърна я и я поведе отново към офисите. — Моля те, любима, още малко търпение.

Джейн притихна и се остави да я отведаат. Погледна за последно към Грант и забеляза, че хората му чакат да се върне, преди да продължат с побоя. Той висеше отпуснат и дори не можеше да се държи на крака.

— Ще останеш тук — нареди строго Турего, когато отново влязоха в офиса. — Обещай ми!

— Обещавам — каза Джейн и се обърна към него с усмивка. Той така и не разбра кога тя замахна. Кокалчетата на свития ѝ юмрук попаднаха точно под носа му, главата му отхвъркна назад и рукна кръв. Преди да успее да изреве от болка, или учудване, тя заби лакът в слънчевия сплит и той се преви от болка. Както във внимателно репетиран балет, тя тласна с коляно незащитената му брадичка и Турего се срина на земята като кукла. Джейн мислено благодари на баща си, че бе настоял да се запише в курса по самоотбрана, наведе се и все пистолета от кобура на Турего.

Точно когато бе до вратата, в ламаринената постройка отекна изстрел и тя замръзна от ужас.

— Не — изпъшка тя и се хвърли напред.

Когато Джейн се хвърли в ръцете на Турего, Грант бе обзет от заслепяващ гняв и пред очите му падна червена пелена. Той бе обучен да се контролира и успя да се овладее, въпреки че бе на ръба на лудостта. В следващия момент червената пелена се вдигна и на нейно място усети студено презрение. Какво, по дяволите, беше очаквал? Джейн умееше да оцелява и знаеше как да се държи на крака. Първо бе омаяла Турего, след това Грант я бе отмъкнал от Турего и тя го бе омаяла толкова лесно, колкото и врага му. Сега Турего се бе върнал, и тъй като той държеше печелившите карти, нямаше проблем да прати по дяволите Съливън. Усети горчиво възхищение към начина, по който тя толкова бързо и точно се ориентираше и анализираше положението, а след това със заповеднически тон продължи да върти Турего на малкия си пръст.

Усещането, че е предаден щеше да отmine и нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие, от това отново да му падне в ръцете. Проклетата да е, защото беше лъжлива и шавлива малка мръсница! Трябваше да се сети, трябваше да заподозре заради онзи по детски ококорен невинен поглед, че е свършена актриса.

Старите инстинкти, забравени само отчасти, се върнаха внезапно. Забрави за кучката. Първо трябваше да се погрижи, за себе си, а след това щеше да я спипа и нея. Виеше се като котка в ръцете на

Турего, а Грант знаеше, че за него бъдеще няма, освен ако не си събереше ума в главата, при това бързо.

Започна да мисли още когато Турего събра две и две и позна кой точно е Грант. Една година съвсем не бе достатъчна, за да го забравят хората от бизнеса. След като изчезна, славата му сигурно бе станала почти легендарна. Нека Турего да си мисли, че е по следите на изчезналия микрофилм. Грант нямаше никакви скрупули да използва Джейн както му е угодно. Тя не само че го бе използвала, но го бе въртяла на пръста си като кукла на конците. Ако не се бе съгласил да я изведе от Коста Рика, щеше да ѝ пожелае щастие с Турего и да се махне. Само че бе поел работата, затова беше длъжен да я довърши, стига да се измъкнеше жив. Щом я пипнеше отново, щеше да разбере, че повече няма да се отнася мило и любезно с нея.

Турего беше любопитен. С ръце завързани на гърба, подпрян от двама биячи, Грант лично разбра колко силно е любопитството чу.

— Кой те нае? Или сега вече си независим?

— Не-е-е, все още съм протестант — каза Грант и се усмихна вбесяващо.

Турего кимна и един юмрук се заби в лицето му, разцепи устната му и напълни устата му с кръв. Следващият удар бе в корема и той щеше да се прикрие и стегне достатъчно, ако ръцете му не бяха вързани отзад.

— Виж, нямам време за подобни глупости — измърмори Турего. — Ти си така нареченият Тигър и не си човек, който работи за нищо.

— Напротив, аз съм истинско благотворително дружество.

Юмрукът се стовари върху скулата му и главата му се отметна назад. Този тип беше истински боксьор, ударите му бяха тежки и точни. Няколко пъти по лицето, след това ребрата и бъбреците. Болката порази Грант и стомахът му се надигна. Той изпъшка, погледът му се замъгли, въпреки че умът му остана бистър и нарочно остави цялата си тежест върху двамата отстрани като подгъна колене.

Тогава чу гласа на Джейн, изпълнен с досада, раздразнен, какъвто не го бе чувал никога преди, последван от тихото увещаване на Турего. Вниманието на хората му не беше вече насочено към него. Той усети промяната като диво животно. Отпусна се още повече и опъна с всички сили въжетото на китките. Усети яростно задоволство, когато дясната му ръка започна да се изплъзва.

В ръцете му имаше много сила, ръце на разрушител. Съсредоточи цялата тази сила във въжето, след това отново се отпусна и то се смъкна още по-надолу. Повтори това два пъти и въжето се отпусна хлабаво по пръстите му.

Огледа се през присвити очи и забеляза, че никой не му обръща внимание, дори и боксьорът, който разсеяно потриваше кокалчетата си и чакаше завръщането на Турего, за да му каже какво да прави. Джейн не се мяркаше. Моментът бе настъпил.

Двамата, които го държаха не внимаваха и той ги отметна настрана като играчки. За част от секундата всички застанаха неподвижни, а тъкмо тази частица от секундата му бе необходима. Грабна пушка и стовари приклада ѝ под брадичката на войника, от когото я бе отнел. Завъртя се и ритна с крак. Войниците нямаха голям шанс, защото не бяха преминали и частица от обучението му, нямаха дългогодишния му опит. Нямаха представа какво да направят, когато атакуващият напада, преди другите да са помръднали. Само един успя да вдигне пушката и стреля, но куршумът бръмна далече от главата на Грант. Този войник беше последният останал прав. Грант го погледна презрително. Изчака част от секундата, но никой не помръдваше. Погледът му плъзна към далечния край на склада и студена крива усмивка размести наранените му устни. Беше време да се заеме с Джейн.

Никога не бе изпитвала подобен ужас; дори тъмнината не я плашеше толкова. Не успяваше да се движи достатъчно бързо, краката ѝ сякаш шляпаха през гъст сироп. Господи, ами ако са го убили? Мисълта бе толкова страховита и тя усети, че не успява да диша. Не, мислеше си тя, не може.

Втурна се през вратата, стиснала пистолета в ръка, полудяла от страх и готова да се бие за своя любим до смърт. Видя проснати на пода мъже и не можа да повярва на очите си откъде са се взели. Нали проехтя един-единствен изстрел?

След това нечия ръка обви врата ѝ, дръпна главата ѝ назад и се заклеши под брадичката ѝ. Друга ръка се протегна и дълги пръсти измъкнаха пистолета.

— Колкото и да е странно, мила, чувствам се по-спокоен, когато не си въоръжена — изсъска тих глас до ухото ѝ.

При звука на гласа му, Джейн затвори очи и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Грант — прошепна тя.

— Страхувам се, че позна. Можеш по-късно да ми покажеш колко много се радваш да ме видиш, сега тръгваме.

Отпусна врата ѝ, но когато тя понечи да се обърне към него, той стисна дясната ѝ ръка и я изви зад гърба, не прекалено високо, за да не я боли, но достатъчно, за да не може да се измъкне.

— Мърдай! — изръмжа той и Джейн залитна от тласъка му, изви ръка и без да иска извика.

— Боли ме — изплака тя, все още замаяна, без да разбира какво става. — Грант, почакай!

— Престани с тези дивотии — посъветва я той, отвори вратата с ритник и я изблъска навън. Камионът все още беше на мястото си и той не се поколеба. — Влизай. Ще се повозим.

Отвори вратата, надигна се и почти хвърли Джейн вътре, а тя се стовари по корем на седалката. Извика и тихият вик го проряза, но той си повтори да не става глупав, защото тя не се нуждаеше от човек, който да я пази и наглежда. Също като котка, винаги успяваше да се приземи на четири крака.

Джейн седна, тъмните ѝ очи пълни със сълзи, докато оглеждаше подпухналото кърваво лице. Искеше ѝ се да го увери и да му признае, че всичко е било преструвка, отчаяна постъпка, с която да им спаси живота, но той нямаше никакво намерение да я изслуша. Не бе възможно толкова бързо да е забравил всичко, което са споделяли, всичко, което са означавали един за друг! Тя не можеше да се предаде. Вдигна ръка и посегна към него, когато някакво движение от вратата зад тях привлече погледа ѝ и тя изписка, за да го предупреди.

— Грант!

Той се извърна и в същия момент Турего вдигна пушката и стреля. Гърмът проряза въздуха, но Джейн чу, по-скоро усети, долови ръмженето от болка, когато Грант се присви на коляно и вдигна пистолета. Турего се изви настрана, за да се скрие зад най-близкия ъгъл, но пистолетът избълва огън и малко червено цвете се появи на дясното рамо на Турего, пращайки го към вратата.

Джейн чу, че някой пици, но гласът идваше отдалече. Тя скочи през отворената врата и се приземи на ръце и колене на горещата камениста земя. Грант се бе отпуснал на едно коляно, облегнат на стъпенката на камиона, дясната му ръка стиснала високо лявата, а през пръстите му се процеждаше кръв. Той я погледна, златните му очи разгорели се решително, а изражението му бе яростно дори по подпухналото обезобразено лице.

В този момент я обхвана гняв. Грабна го за потника, изтегли го на крака със сила, която дори не подозираше, че притежава.

— Качвай се в камиона! — кресна тя и го бутна към вратата. — По дяволите, качвай се! Да не би да се искаш да се оставиш да те убият?

Той се сви, когато седалката се блъсна в наранените му ребра, а Джейн не преставаше да го блъска и да крещи като бандит, докато по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Ти няма ли да млъкнеш! — кресна той и с болезнена гримаса са изтегли вътре.

— Да не си посмял да ми кажеш да мълча! — изкрещя в отговор тя и го блъсна, за да се качи. С яростен замах избърса сълзите от бузите си и се качи след него. — Дръпни се, за да запаля това чудовище! Ключове няма ли? Къде са ключовете? По дяволите! — Тя се наведе като обезумяла под волана, попила под таблото и изтегли всички жици, до които успя да се добере.

— Какви ги вършиш? — изпъшка Грант, едва сдържайки болката.

— Опитвам се да запаля камиона! — изхлипа тя.

— Така само ще изтръгнеш проклетите жици! — Ако тя се опитваше да съсипе единственият им превоз, значи се справяше отлично. Понечи да я блъсне изпод волана, когато тя се изправи сама, натисна амбреажа и докосна две жици заедно. Моторът изрева, Джейн хлопна вратата от своята страна, включи на скорост и отпусна амбреажа. Камионът подскочи и отхвърли Грант към вратата.

— Включи на ниска скорост! — кресна той, седна отново и хвана здраво седалката.

— Изобщо не знам коя е тази ниска скорост! Само това можах да направя.

Той изруга и посегна към скоростния лост, а болката в ранената ръка бе като нажежен нож, докато стискаше. Не можеше да направи нищо за болката, затова предпочете да не ѝ обръща внимание.

— Съединител — нареди той. — Аз ще сменям скоростите. Джейн, натисни проклетия съединител!

— Престани да ми крециш! — писна тя и натисна съединителя.

Грант включи на подходящата скорост и този път камионът потегли гладко. Тя настъпи газта до дъно и зави толкова рязко, че задните гуми поднесоха на чакъла.

— Десен завой — упъти я Грант и тя зави.

Камионът се тресеше заради неумелото ѝ каране, всичко вътре пукаше, но тя продължи да натиска педала на газта.

— Смени скоростта!

— Смени я сам!

— Натисни амбреажа!

Тя го натисна и той смени скоростта.

— Когато ти кажа натискай амбреажа, аз ще сменям скоростите, ясно ли ти е?

Тя все още плачеше и бършеше лицето си.

Грант отново нареди:

— Ляво! — Тя зави рязко и някакъв пикап отби настрани, за да не се ударят.

Пътят ги отведе извън града, но не бяха изминали дори два километра, когато Грант заповяда троснато.

— Спри.

Джейн не попита нищо, просто отби отстрани на пътя и спря.

— Добре, слизай. — Тя отново се подчини без да задава въпроси, скочи навън и застана неловко до автомобила, докато той слизаше. Лявата му ръка бе покрита с кръв, но по изражението му младата жена разбра, че той няма намерение да спре. Пъхна пистолета в колана си и прехвърли пушката през рамо. — Да вървим.

— Къде отиваме?

— Връщаме се в града. Гаджето ти няма да предположи, че сами ще се наврем в ръцете му. Можеш да престанеш да плачеш — добави през зъби той. — Не съм го убил.

— Той не ми е гадже! — изсъска Джейн и се въртна към него.

— На мен пък точно така ми се стори.

— Опитвах се да му приспя вниманието! Поне единият от нас трябваше да бъде свободен!

— Спести си празните приказки — посъветва я отегчен той. — Един път вече ти се вързах, втори път няма да има. Ще тръгваш ли?

Тя прецени, че в момента няма нужда да се опитва да му обясни. Когато се успокоеше и беше готов да я изслуша, щяха да се разберат. Обърна му гръб, надникна в празната кабина и мерна нещо на пода. Раницата! Промъкна се в камиона и се наведе да я измъкне изпод седалката. Заради всички вълнения съвсем я бе забравила.

— Остави проклетото нещо! — сопна се Грант.

— Трябва ми — сопна се в отговор тя. Отново я завърза на кръста.

Той извади пистолета от колана си и Джейн преглътна, а очите ѝ станаха огромни. Той спокойно простреля едната предна гума на камиона, а след това прибра пистолета на колана.

— Защо го направи — прошепна тя и преглътна.

— За да изглежда така, сякаш сме били принудени да изоставим камиона.

Стисна я над лакътя и я потегли по пътя. Когато чуеха някоя кола, той я блъсваше на земята и оставаха да лежат, докато звукът замлъкнеше. Блузата ѝ, бяла и толкова красива преди час, бе цялата в кал, разкъсана на местата, където я бяха закачвали тръни. Тя я погледна и бързо забрави.

— Кога Турего ще тръгне пак след нас? — задъхано попита тя.

— Скоро. Вече ставаш нетърпелива ли?

Стисна зъби и се направи, че не го е чула. След двадесет минути бяха отново на края на града и той направи огромен кръг. Искаше ѝ се да го попита какво търси, но след начина, по който я бе срязал, предпочете да замълчи. Искаше ѝ се да седне и да измие насиненото му лице, да превърже ръката му, но не можеше да направи нито едното, нито другото. В момента той не искаше нищо от нея.

Но какво друго можеше да направи? Откъде да знае, че той ще избяга сам? Трябваше да използва най-добрия план, който ѝ бе хрумнал.

Най-сетне се пъкнаха в полусруттен навес зад полусрутена къща и се отпуснаха на пода. Грант се намръщи, когато напрегна лявата си

ръка, но когато Джейн направи крачка към него, той я погледна толкова студено, че тя се спря. Седна на земята и подпря чело на коленете си.

— Какво ще правим сега?

— Ще излезем от страната, независимо по какъв начин — отвърна той. — Баща ти ме е наел да те отведа вкъщи и точно това смятам да направя. Колкото по-скоро те предам в ръцете му, толкова по-добре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След тези думи Джейн остана притихнала, подпряла чело на коленете си, затворила очи. Мрачно отчаяние се надигаше в нея, изпълваше я, изместваше безпокойството и страха. Ами ако не успее да го убеди, че не го е предала? Като знаеше какъв живот е водил, той сигурно винаги бе нащрек, затова едва ли би се изненадал от предателство. Тя, разбира се, отново ще опита да му обясни, докато не я напусне, нямаше да престане да опитва. Ами ако той откаже да я изслуша? Какво да прави тогава? Не можеше да си представи бъдещето без Грант. Пропастта между тях в този момент бе огромна, но тя можеше да вдигне глава и да го види, да се утеши с физическата им близост. А какво щеше да прави, когато той си отидеше завинаги?

Горещината и влажността започваха да се покачват и прогониха хладината от навеса. Далечен гръм я подсети, че скоро ще завали. Някаква врата изскърца и скоро прегърбена старица бавно приближи от страни на къщата към свинарника, където прасетата грухтяха от време на време, докато се търкаляха в калта, за да се спасят от жегата. Грант я наблюдаваше, очите му бяха нащрек, нито един мускул не трепваше по лицето му. Нямаше опасност тя да ги види; бурени и храсти бяха избуяли чак до кръста между къщата и навеса, сред тях бе прокарана тясна пътека до навеса. Прасетата заквичаха доволни, когато старицата им сипа храна и след като им поприказва с обич, се върна към къщата.

Джейн не бе трепнала, не бе отворила очи дори когато прасетата бяха започнали приветствената песен при вида на храната. Грант я погледна и в студените му очи се прокрадна леко учудване. Не беше характерно за нея да седи толкова тихо и да не обърне внимание на шума. Тя, разбира се, знаеше, че това са прасета, но дори не бе надигнала глава, за да види кой ги кара да грухтят толкова шумно, не любопитства дори когато възрастната жена им заговори. Обикновено тя бе като котка и си вреше носа във всичко, независимо

дали я засягаше, или не. Не бе съвсем сигурен, защото бе навела глава, но му се стори бледа, а луничките ѝ бяха изпъкнали.

В главата му нахлу неканен образ как Турего навежда глава, за да притисне устните на Джейн, а Джейн застава на едно място и приема целувката. В него се надигна ярост и той сви юмруци. Да върви по дяволите! Как бе възможно да позволява на това влечуго да я докосва?

Гръмотевиците приближаваха и въздухът замириса на дъжд. Издигна се вятър, премина през навеса и донесе очакваната хладина. Въздухът бе като жив, почти искреше от електричеството, което носеше. Дребните създания започнаха да си търсят подслон и да прелитат трескаво, за да открият най-подходящото място за кацане, където да изчакат отминаването на бурята.

По време на дъжда щеше да е най-подходящото време да тръгнат, защото всички щяха да са се скрили, но тялото му бе изтръпнало от побоя, а от лявата ръка все още течеше кръв. В момента не ги дебнеше непосредствена опасност, затова той бе доволен да останат и да си починат. Ноцта също бе подходящо за придвижване време.

Дъждът започнал като роса за по-малко от минута се превърна в потоп. Земята не успяваше да поеме огромното количество вода и под навеса започна да се процежда малък поток. Грант се изправи и изпъшка, когато схванатото му тяло започна да протестира и си намери ново място на изгнила щайга. Тя поддаде, но издържа.

Джейн все още не се бе поместила. Не вдигна поглед, докато водата не започна да се просмуква през панталона; тогава вдигна глава и разбра, че около нея тече река. Не погледна Грант, въпреки че се премести. Седна с гръб към него и зае същата поза, обгърнала свитите си колене с ръце, положила чело на краката.

Грант знаеше как да чака; търпението му бе втора природа. Можеше да не мръдне от това място цял ден, ако се налагаше и нямаше да обърне внимание на неудобствата. Само че мълчанието и неподвижността под навеса започна да му лази по нервите. Истината бе, че не очакваше подобно нещо от Джейн. Тя дали не замисляше нещо?

Най-сетне дъждът спря и горещината вдигна облаци от изпарения.

— Цял ден ли ще седим тук? — попита раздразнено Джейн и най-сетне наруши тежкото дълго мълчание.

— Защо не. Нямам по-добра работа. А ти?

Тя нито отговори, нито зададе друг въпрос, защото разбра, че той не е в настроение да ѝ каже каквото и да е. Беше толкова гладна, че ѝ прилошаваше, но в раницата нямаше никаква храна, затова нямаше смисъл да се оплаква. Отново отпусна глава на коленете си и се опита да задреме. Така поне щеше да забрави колко е нещастна.

Успя да заспи, а той я раздруса за рамото на здрач.

— Да вървим — каза той и я изправи на крака.

Сърцето на Джейн замря, защото в този момент докосването му беше нежно и я обзе надеждата, че той се е успокоил и е дошъл на себе си, докато е спала. Но след това той отпусна ръка и се дръпна от нея, лицето му беше строго и надеждата ѝ угасна.

Последва го като кукла на конци, следваше стъпките му, спираше, когато той спираше, все на едно и също разстояние от него. Той навлезе дръзко в центъра на града и мина по улиците толкова спокойно, сякаш никой не го виждаше, да не говорим, че го дебнеше една малка армия. Няколко човека ги погледнаха доста странно, но никой не ги спря. Джейн предположи, че изглеждат необичайно: високият рус мъж с насинено подпухнало лице, стиснал пушка в едната ръка, следван от жена с буйна рошава коса, мръсни дрехи и раница, вързана на кръста, която се удряше в краката ѝ, докато вървеше. Всичко ѝ се стори странно. Имаше чувството, че са се загубили в някоя видео игра, а около тях проблясваха неоновите светлини. След малко разбра, че неоновите надписи са истински. Един от знаците рекламираше заведение в неоново розово и синьо.

Какво правеше той? Привличаха толкова много погледи, че Турего със сигурност щеше да разбере. Грант много добре знаеше, че Турего може да пусне цял отряд след тях, та той имаше правото да мобилизира колкото хора иска. Като че ли Грант искаше Турего да ги намери.

Тръгна по тясна уличка и спря пред малко сумрачно заведение.

— Стой близо до мен и да не си посмяла да си отваряш устата — нареди троснато той и двамата влязоха.

Беше горещо и задимено в малкия бар и миришеше силно на алкохол и пот. Освен сервитьорката, мъжко момиче, и две проститутки, други жени нямаше. Някои от мъжете огледаха Джейн и в тъмните им

очи проблесна интерес, но след това прецениха Грант и отново се заеха с напитките си, очевидно решили, че неприятностите не си струват.

Грант намери свободна маса в дъното на заведението, където бе доста тъмно. След известно време сервитьорката се приближи и Грант поръча два пъти текила без дори да се интересува от мнението на Джейн.

Джейн спря сервитьорката.

— Чакайте, имате ли лимонов сок? — Младата жена кимна и тя въздъхна облекчено. — Чаша лимонов сок вместо текилата, ако обичате.

Грант си запали цигара и обви пламъка с шепи.

— Фасони ли ще правиш?

— Не пия на гладен стомах.

— Ще ядем по-късно. Тук не сервират храна.

Тя изчака да им донесат напитките и едва тогава заговори отново.

— Не е ли опасно да сме тук? Всеки от хората на Турего може да ни е видял, докато вървахме по улицата.

Той присви очи и я загледа през дима на цигарата.

— Ти пък защо се притесняваш? Да не би да се съмняваш, че ще те посрещне с отворени обятия?

Джейн се приведе напред и също присви очи.

— Слушай ме, сега. Трябваше да спечеля време и това бе единственото, което успях да измисля. Съжалявам, че нямах време да ти обясня предварително, но едва ли Турего щеше да ми даде възможност да обявя „почивка“ и да се гушна до теб! Ако ме беше завързал, нямаше да има как да ти помогна.

— Благодаря, съкровище, но мога да мина и без тази помощ — отвърна провлачено той и докосна лявото си око — надутото и червено.

В нея се надигна гняв, защото ѝ бе омръзнало той де се отнася към нея като към мръсница. Прииска ѝ се да излее лимоновия сок в скута му, но стомахът ѝ изръмжа и тя реши да отложи отмъщението за времето след като има нещо в стомаха си, макар и това де бе само сок. Облегна се на стола и отпи малка глътка с надеждата да го запази колкото може по-дълго.

Минутите се изнизваха и Джейн усети напрежение между плешките. Всяка секунда тук увеличаваше опасността и даваше на

Турего повече възможност да ги открие. Изоставеният камион нямаше да го заблуди за дълго.

Някакъв мъж се настани на стола до нея и Джейн подскочи, изплашена до смърт. Той я погледна бегло и насочи цялото си внимание към Грант. Беше съвсем обикновен и напълно незабележим човечец, от лицето му, небръснато от няколко дни, лъхаше на алкохол толкова силно, че Джейн сбърчи нос. След това каза няколко думи на Грант, но толкова тихо, че тя не успя да чуе нищо и най-сетне нещата си дойдоха на място.

Грант бе разкрил, че са тук не защото искаше Турего да ги открие, а за да може някой друг да ги открие. Това бе игра на котка и мишка, но си струваше. Той вече не бе в бизнеса, но си оставаше известен и бе разчитал на репутацията си, за да привлече съюзник. Този мъж сигурно рядко участваше в техните игри, но се намираще кога да го използват.

— Трябва ми превоз — каза Грант. — До час. Ще успееш ли?

— Si — потвърди мъжът и кимна с глава.

— Добре. Да бъде пред „Синия пеликан“ точно след час. Остави ключовете под дясната седалка и се разкарай.

Мъжът кимна.

— Успех, amigo.

Крива усмивка изви устните на Грант.

— Благодаря. Ще ми трябва.

Мъжът се смеси с тълпата, след това изчезна нанякъде.

Джейн завъртя сока в чашата, без да откъсва очи от масата.

— След като се свърза с когото трябва, не е ли време да се махаме?

Грант вдигна текилата и я гаврътна на един дъх.

— Ще почакаме още малко.

Не, не бе много умно да тръгнат толкова скоро след непознатия. Джордж винаги й бе казвал, че е много важно да установи контакт, без това да е очевидно. Мъжът бе рискувал като се бе доближил открито до тях, но Грант също бе рискувал като се бе появил. Сигурно бе очевидно, че са в безизходица, въпреки че Грант изглеждаше така, сякаш най-важната му задача сега бе да се наспи. Беше се отпуснал на стола, очите му притворени и ако Джейн не бе видяла, че лявата му ръка стиска пушката, щеше да реши, че наистина си почива.

— Тук дали има тоалетна? — попита небрежно тя.

— Тук? Съмнявам се.

— Където и да е.

— Добре. Свърши ли с това?

Джейн допи сока си. Кожата ѝ отново настръхна, усети как нещо пълзи по врата ѝ и усещането се засили, когато стана.

Провираха се през протегнати крака, маси и столове към вратата, а щом излязоха, Джейн се обади.

— Мисля, че ни наблюдават.

— Знам. Затова отиваме в обратна посока на „Синия пеликан“.

— Какво, за бога е това „Синия пеликан“? Как така знаеш толкова много за града? Идвал ли си тук преди?

— Не, но си държа очите отворени. „Синия пеликан“ е първото заведение, което подминахме.

Сега вече тя си спомни. Това бе заведението с неоновия надпис, което създаде у нея впечатление на нереалност.

Вървяха по тясна странична улица към тъмата пред тях. Улицата не бе павирана, нямаше тротоар, нито лампи, нито един неонов надпис, който да разпръсне мрака. Земята бе неравна, а навсякъде вонеше на боклук. Джейн дори не помисли, когато ръката ѝ се стрелна напред и сграбчи колана на Грант.

Той се поколеба, след това продължи напред, без да каже и дума. Джейн преглътна и със закъснение разбра, че за малко не я бе метнал на земята, както и първия път, когато го хвана. Ами какво щеше да прави ако него го нямаше повече, за да прогонва мрака? Ще кърши ръце ли? Бе изминала много път от детето, което седеше дни наред в унес и сега реши, че е дошъл моментът да направи още една крачка напред. Бавно пусна колана му и отдръпна ръка.

Той спря и се завъртя към нея с мрачно изражение.

— Нямам нищо против да ме държиш за колана.

Тя не каза нищо, но вече бе усетила любопитството му и не бе готова да му даде обяснение. Стореното ѝ бе коствало много усилие и не можеше да говори за него, дори и пред неприлично скъпия детски психолог, при когото я заведоха родителите ѝ след отвличането. Всички знаеха за кошмарите ѝ и за непреодолимият ѝ страх от тъмното, но тя така и не разказа подробности за преживяното. Нито родителите ѝ, нито Крис, а той бе най-добрият ѝ приятел много преди

да се оженят. През всичките години след отвличането, тя бе разказала само на един човек, беше се доверила един-единствен път. А ето че сега между тях зееше пропаст, която тя се опитваше да премахне, но той продължаваше да я отблъсква. Колкото и да искаше да му се хвърли на врата, трябваше да остане сама, защото скоро може би нямаше да има никакъв избор.

Страхът да остане сама в тъмното бе нищо в сравнение със страха ѝ да остане сама до края на живота си.

Той криволичеше из целия град, въртеше се в кръг, връщаше се назад, променя пътя толкова много пъти, че Джейн напълно загуби представа къде се намират. Вървеше упорито след него. Той спря веднъж и остана да пази, докато Джейн се вмъкна в местния вариант на обществена тоалетна. Канализацията сигурно беше останала още отпреди Втората световна, светеше една-единствена крушка, огромна умряла хлебарка лежеше по гръб в един ъгъл, но тя не бе настроение да обръща внимание. Добре че поне мивката работеше и когато пушна чешмата, потече тънка струя топла вода. Тя си изми ръцете, наведе се и си напписка лицето. Кърпи нямаше, затова избърса ръце на панталоните и остави лицето си да съхне само.

Когато излезе, Грант се показва от сенките, където се бе скрил и я стисна за ръката. Не бяха далече от „Синия пеликан“, когато завиха зад ъгъла, тя забеляза розово-синия неонов надпис. Грант не тръгна право натам, той заобиколи, понякога спираше и оставаше неподвижен минути наред и наблюдаваше.

Най-сетне доближиха стар форд комби, паркиран зад заведението, но дори и тогава той подходи много внимателно. Вдигна капака и използва запалката си, за да огледа мотора. Джейн не го попита какво търси, защото имаше неприятното чувство, че знае. Той затвори капака колкото бе възможно по-тихо, очевидно спокоен.

— Качвай се и дай ключовете. Измъкни ги изпод седалката.

Тя отвори вратата. Лампата в купето не светна, но това се очакваше. Провери навсякъде, дори надзърна зад седалката и притаи дъх от страх някой да не се е скрил там. На пода нямаше нищо и тя изпусна въздуха си със съскане.

Наведе се и потърси ключовете. Другата врата се отвори и колата се залюля под тежестта на Грант.

— Бързо — сопна се той.

— Не мога да намеря ключовете! — По пръстите ѝ полепна кал, напипа гайки, лист хартия, но ключове нямаше. — Може това да не е колата.

— Ще трябва да ни свърши работа! Провери отново!

Тя пролази на пода и опипа докъдето стигаше ръката ѝ.

— Нищо. Пробвай под твоята седалка.

Той се наведе и протегна ръка под другата седалка. Изруга тихо и измъкна ключ, вързан към парче дърво. Измърмори нещо под носа си за проклетите хора, дето не могат да изпълнят и най-простото нещо, което се иска от тях, пхна ключа в стартера и запали.

Въпреки че бе стар, моторът забръмча тихо и гладко. Грант включи на скорост и излезе на заден от алеята. Не пусна фаровете, докато се отдалечиха от „Синия пеликан“ и не излязоха на осветената главна улица.

Джейн се отпусна на прашната миризлива седалка, неспособна да повярва, че най-сетне са тръгнали. Толкова много неща се бяха случили от сутринта, че тя бе загубила представа за времето. Едва ли беше късно, най-много десет, ако имаше изобщо десет. Известно време гледа пътя пред тях, осветен от фаровете, опита се да заспи, но напразно.

— В Лимон ли отиваме?

— Защо? Искаш да кажеш на любовника си ли?

Джейн седеше притихнала, стиснала зъби от гняв. Добре, щеше да опита още веднъж.

— Не ми е любовник и не съм му казала нищо. Не исках да ме завържат, за да изненадам някой от тях и да взема оръжието. — Изрече думите бавно, въпреки че гърдите ѝ се повдигаха бързо от яд. — И как, според теб, се сдобих с онзи пистолет, който ти ми взе?

Това бе въпрос, който той не можеше да пренебрегне, но се оказа, че греши. Грант просто сви рамене.

— Виж, не е нужно да се опитваш да ми обясняваш — отвърна отегчен той. — Не ме интересу...

— Спри колата! — кресна вбесена тя.

— Не ми се слушат истериите ти — предупреди я той и погледна накриво.

Джейн се пресегна към волана, прекалено ядосана, за да я е грижа дали няма да катастрофират. Той се опита да я отмести с една

ръка, но Джейн се наведе, стисна волана и го изви към себе си. Грант натисна спирачката и се опита да овладее колата с една ръка, а с другата да държи Джейн на разстояние. Тя стисна волана отново и отново го завъртя, а колата подскочи рязко, когато излезе от пътя.

Грант я пусна и се опита да изправи автомобила на пътя. Натисна рязко спирачка и най-сетне спря, за да обърне внимание на Джейн, но още преди колата да бе спряла, тя отвори вратата и изскочи.

— И сама мога да се махна от Коста Рика! — кресна тя и затръшна вратата.

Той също слезе.

— Джейн, върни се — предупреди я той, когато тя пое нанякъде.

— Никъде не отивам с теб, нито километър, нито сантиметър повече!

— Ще вървиш, ако трябва ще те вържа — каза той и тръгна след нея с отмерена крачка.

Тя не спря.

— Точно това е лекарството ти за всичко, нали? — подигра му се тя.

Без предупреждение, той се затича. Движеше се толкова бързо, че на Джейн не й остана време да затича. Изписка стреснато и се изви, когато той я настигна. Протегнатата му ръка сграбчи блузата и Джейн се отметна назад, когато той спря. Беше ужасно вбесяващо, че я хвана толкова лесно, затова, обхваната от бяс, тя му се нахвърли, извивайки се, дърпайки се в опити да се измъкне.

Той хвана размаханите й ръце и я притисна до себе си.

— По дяволите, жено, всичко ли трябва да го правиш по трудния начин? — попита задъхан той.

— Пусни ме! — кресна тя, но той я обви с ръце и задържа нейните неподвижни. Тя риташе и пищеше, но той бе прекалено силен и тя не можа да направи нищо, докато я носеше към колата.

Трябваше да пусне едната си ръка, за да отвори вратата на колата и в този момент тя се изви рязко и вдигна крака. Изметнатото й тяло и промяната на тежестта го накараха да я пусне и тя успя да се пъкне под ръката му. Той отново я стисна и пръстите му се свиха на деколтето на блузата. Тъканта се раздра от раменете й.

В очите й бликнаха сълзи и тя посегна да прикрие гърдите си като задържа съдрания плат отпред.

— Виж какво направи! — Обърна се с гръб към него и избухна в плач, а раменете ѝ се разтърсваха.

Сърцераздиращите ридания бяха толкова силни, че той отдръпна протегнатите си ръце. Уморено потри лице. Защо не плачеше тихо и не подсмърчаше жално, вместо да звучи като пребита. Въпреки всичко, което се бе случило, му се прииска да я поеме на ръце, да я гушне, а тя да отпусне глава на рамото му и да прошепне, че всичко ще бъде наред.

Тя се завъртя към него, изтри лице с една ръка, а с другата притисна скъсаната блуза към гърдите си.

— Я вземи да помислиш! — каза тя прегракнало. — Я си помисли как се сдобих с пистолета. И си помисли за Турего. Не помниш ли, че когато беше зад теб с пушката аз те предупредих? Не забеляза ли, че носят му кървеше? Да не мислиш, че му е потекла кръв от надморската височина? Ти си просто един тъп, смотан идиот! — крещеше тя, толкова побесняла, че размахваше юмрук под носа му. — Майна ти, дето още не си разбрал, че те обичам!

Грант не помръдваше, по лицето му не трепваше и мускул, но усети, че едва се държи на крака, сякаш някой го бе ударил в гърдите. Всичко му проблесна изведнъж и той се олюля. Тя беше права. Лицето на Турего беше в кръв, но той не се бе замислил. Бе толкова ядосан и така разяждан от ревност, че наистина не можеше да мисли, а реагира спонтанно на това, което му бе заприличало на предателство. Не само че тя бе мислила бързо какво да направи, за да не позволи и нея да завържат, но му се бе притекла на помощ в първия възможен миг, а когато си спомни как се бе появила от онази врата, пребледняла и подивяла — биячите на Турего бяха извадили късмет, че той се бе добрал пръв до тях. Тя го обичаше! Остана загледан в нея и в малкия юмрук опасно размахан под носа му. Бе невероятна, бе прелестна, косата ѝ падаше на сплъстени кичури по раменете, лицето ѝ разкривено от ярост, която вече не можеше да контролира и му крещеше като банши. Стискаше абсурдното парче плат към гърдите си с ръката, която не се опитваше да му промени лицето. Удивителна. Смела. Вбесяваща. И толкова невероятно привлекателна, че той изведнъж усети неутолима жажда.

Стисна юмука ѝ и я дръпна към себе си, притисна я толкова силно, че тя изхлипа, а той зарови лице в косата ѝ.

Тя все още се опитваше да се бори с него, блъскаше го с юмруци и продължаваше да плаче.

— Пусни ме! Моля те, просто ме пусни.

— Не мога — прошепна той и хвана брадичката ѝ, за да вдигне лицето ѝ към своето. Жадно притисна устни към нейните и също като котка, озовала се в ъгъл, тя се опита да го ухапе. Той дръпна глава назад, разсмя се, обзет от дива радост, която изпълни сърцето му. Съдраната блуза падна на земята, а голите ѝ гърди се притиснаха до него, за да му напомнят колко бе хубаво, когато не се караха. Целуна я отново, този път грубо, пое гърдата ѝ в длан и потри с палец кадифеното зърно, а то веднага се втвърди.

Джейн измърка под нашествието на устните му, но вече се чувстваше изчерпана и омекна, усетила, че думите ѝ са стигнали до него. Искаше ѝ се да продължи да му се сърди, но не бе от хората, които дълго се цупят. Единственото, което можеше да направи, бе да отвърне на целувката му и да обгърне врата му с ръце. Дланта му прогаряше гърдата ѝ, палецът му възбуждаше чувствителната кожа и образуваше спирала чак до корема. Вече нямаше нужда да я държи, за да я целува, сложи другата ръка на дупето и я притегли към себе си, за да ѝ докаже, че не само тя е възбудена.

Вдигна устни от нейните и ги притисна към челото.

— Честна дума, този твой характер е страшна работа — прошепна той. — Прощаваш ли ми?

Що за глупав въпрос, какво трябваше да отговори, след като висеше на врата му като коледно украшение за елха.

— Не — отвърна тя и потри лице във врата му, за да усети наситената мъжка миризма. — Ще го запомня до следващия път, когато се скараме, за да ти натяквам. — Искаше ѝ се да каже „до края на живота ни“, но въпреки че ръцете му я обгръщаха, той все още не ѝ бе казал, че я обича. Нямаше да го притиска за тези думи, защото той може и да не искаше да ги каже, може би не чувстваше същото.

— Сигурен съм — разсмя се той. Ръцете му се отпуснаха с нежелание, за да свалят ръцете ѝ от. — Много ми се иска да останем така, но трябва да вървим в Лимон. — Погледна към гърдите ѝ и обезобразеното му лице се напрегна. — Когато това свърши, ще те заведа на хотел и ще те държа в леглото, докато никой от нас не може да говори.

Върнаха се в колата и Джейн свали остатъците от блузата, за да ги натъпче в раницата, а след това извади камуфлажната риза на Грант, прибрана сутринта. Тя щеше да я побере два пъти, а шевовете на раменете ѝ стигаха до лактите. Нави ръкавите, докъдето можа, след това я прихвана отпред и я завърза на кръста. Не беше по последна мода, каза си тя, но поне не беше гола.

Влязоха в Лимон в ранните часове на утрото, и въпреки че улиците бяха почти пуси, беше очевидно, че пристанището е с голямо население. Джейн стисна седалката. Дали бяха в безопасност? Дали Турего се бе подвел по изоставения камион?

— Сега какво?

— Сега ще се опитам да се свържа с човек, който довечера ще ни изведе от това място. Не ми се иска да чакаме до сутринта.

Значи смяташе, че хората на Турего са по следите им. Никога ли нямаше да свърши всичко това? Искаше ѝ се да бяха останали в джунглата, скрити толкова дълбоко в дъждовната гора, че никой да не може да ги намери.

Очевидно Грант бе идвал в Лимон и преди, защото се оправяше с лекота по улиците. Стигна до железопътната гара и Джейн го погледна учудено.

— С влак ли ще пътуваме?

— Не, но тук има телефони. Ела.

Лимон не бе изолирано село сред джунглата, не бе и малко градче в края на дъждовната гора; беше голям град. Наложиха се Грант да остави пушката в багажника на комбито, но прибра пистолета в ботуша си. Въпреки че не личеше да е въоръжен, Джейн си каза, че откъдето и да минат, всички ще ги забележат. И двамата изглеждаха така, сякаш току-що бяха приключили битка, което бе самата истина. Продавачът на билети ги погледна с открито любопитство, по Грант не му обърна никакво внимание и се отправи към телефоните. Обади се на някой си Ейнджъл и с остър настоятелен глас поиска някакъв номер. Затвори, пусна нова монета и набра номера.

— На кого се обаждаш? — прошепна Джейн.

— На стар приятел. — Старият приятел се казваше Винсенте и когато Грант затвори, по лицето му се бе изписало огромно задоволство. — Ще ни изтеглят. След час ще сме свободни.

— Кой са „те“? — попита Джейн.

— Започваш да задаваш прекалено много въпроси.

Тя се намръщи, но се сети за нещо друго.

— Докато сме тук, може ли да се приведем в по-приличен вид? Изглеждаш ужасно.

Имаше обществена тоалетна — добре че се оказа празна — и Грант си изми лицето, а Джейн се среса и бързо сплете косата си на плитка. След това намокри една кърпа и внимателно почисти раната на Грант. Куршумът не бе заседнал, но раната бе дълбока и грозна. Промия с някакъв смрадлив сапун и извади аптечка за първа помощ от раницата.

— Някой ден ще проверя какво толкова мъкнеш в това чудо — изръмжа Грант.

Джейн отвори малко шишенце, което миришеше на алкохол и сипа от него върху раната. Той си пое рязко дъх и изруга.

— Не се прави на дете — скара му се Джейн. — Не вдигаше толкова врява дори когато те раниха.

Намаза промитата рана с антибиотична паста, след това лепна марля и превърза ръката му. След като прибра аптечката в раницата, тя отново я завърза на кръста си.

Грант отвори вратата, след това бързо я хлопна. Джейн бе точно зад него, той я блъсна и младата жена се олюля. Хвана я за ръката, за да не падне.

— Турего и неколцина от хората му тъкмо влизаха на гарата. Огледа се, присвил очи и много предпазлив. — Ще излезем през прозореца.

Сърцето на Джейн биеше до пръсване, докато гледаше ужасена редицата малки прозорци, монтирани високо на стената. Бяха доста над главата ѝ.

— Не можем да ги достигнем.

— Можеш и още как. — Грант се наведе, прихвана я през коленете и я повдигна, за да се добере до прозореца. Отвори единия и се измъквай. Бързо! Имаме не повече от минута.

— Ами ти как ще се покачиш?

— Все някак ще се справя! Джейн, излизай през проклетия прозорец!

Тя завъртя дръжката и отвори прозореца. Без дори да се замисля колко високо над земята се намира, тя стисна долния край, промъкна

се и скочи в тъмното с надеждата да не се удари на някоя железопътна релса, или нещо, поставено отдолу. Падна на длани и колене върху чакъл и едва сдържа вика си от болка, когато дребните остри камъчета разрязаха дланите ѝ. Отдръпна се бързо и само след миг Грант бе до нея.

— Добре ли си? — попита той и я изправи.

— Май да. Нищо счупено — отвърна задъхана тя.

Той хукна покрай сградата и я повлече след себе си. Зад тях се чу изстрел, но те не забавиха, за да се оглеждат.

Джейн се препъна, но той успя да я задържи.

— Не можем ли да се върнем за форда? — проплака тя.

— Не, ще трябва да стигнем пеша.

— Къде да стигнем?

— На определеното място.

— Колко е далеч?

— Не много.

— Кажи ми в метри и километри! — настоя тя.

Той сви по някаква улица и я дръпна в сенките. Беше усмихнат.

— Около километър и половина — обясни той, целуна я, устните му бяха твърди и жадни, когато езикът му се плъзна в устата ѝ. Прегърна я силно.

— Каквото и да си направила на Турего, мила, изглежда ужасно.

— Май му счупих носа — призна тя.

Той се засмя отново.

— Май точно това си направила. Беше добре подут. Дълго няма да те забрави.

— Никога, ако зависи от мен. Ще разкажем на властите за този тип — зарече се тя.

— По-късно, мила. Точно сега трябва да се измъкнем.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хеликоптерът се приближи ниско и бързо като огромен комар. Грант и Джейн затичаха през малкото поле, наведени ниско, за да се предпазят от завихрянето на перките, които пилотът не можеше да спре. Зад тях хората бяха започнали да излизат от къщите, за да разберат какъв е целият този шум. Джейн избухна в кикот, въодушевена от постигнатия успех. Когато Грант я бутна в хеликоптера, тя се смееше толкова силно, че от очите ѝ се стичаха сълзи. Бяха успели! Турего вече не можеше да ги хване. Щяха да се измъкнат от страната преди той да успее да мобилизира собствените си хеликоптери да ги търсят и нямаше да посмее да ги преследва зад границата.

Грант ѝ се усмихна, показвайки, че разбира ненормалният ѝ смях.

— Сложи си колана! — извика той и се настани до пилота, след което вдигна палци към него. Пилотът кимна, усмихна се широко и хеликоптерът се издигна. Грант си сложи слушалки, за да може да разговаря с пилота, но отзад слушалки нямаше. Джейн се отказа от опитите да чуе какво казват и стисна здраво седалката, загледана през отворените страни на хеликоптера. Повяваше нощен хлад, а отдолу се простираше притихналият свят. За пръв път се качваше на хеликоптер и се оказа, че е съвсем различно от реактивен самолет. Имаше чувството, че плава в кадифения въздух. Прииска ѝ се да не е нощ, за да види всичко отдолу.

Полетът не беше дълъг, но когато кацнаха, Джейн позна летището и сграбчи рамото на Грант.

— Но ние сме в Сан Хосе! — кресна тя, гласът ѝ наситен с безпокойство. Нали тук започна всичко. Навсякъде в столицата имаше хора на Турего!

Грант свали слушалките. Пилотът спря мотора и шумът започна да намалява. Стиснаха си ръцете и пилотът каза:

— Беше ми приятно да се видим отново! Чу се, че си в района, да ти оказваме каквато помощ поискаш. Успех. Тичайте. Имате време колкото да стигнете за полета.

Скочиха на асфалта и хукнаха към терминала.

— Кой полет? — попита задъхана Джейн.

— Полетът за Мексико Сити. Излита след около пет минути.

Мексико Сити! Така бе по-добре! Затича с нови сили.

На терминала не се мяркаха хора по това време, защото всички за Мексико Сити вече бяха на борда. Чиновникът на гишето ги загледа, когато приближиха и Джейн отново се сети как изглеждат.

— Грант Съливън и Джейн Гриър. Билетите ни са оставени при вас — каза рязко той.

Чиновникът си възвърна самообладанието.

— Да, господине, задържахме и самолета — обясни той на отличен английски и им подаде двата билета. — Ернесто ще ви заведе направо на борда.

Ернесто бе охраната на летището и ги поведе тичешком. Грант държеше ръката на Джейн, за да е сигурен, че не изостава. За момент се сети за пистолета, пъхнат в ботуша му, но вече бяха минали мястото за проверки. Грант имаше доста връзки, каза си впечатлена тя.

Самолетът наистина ги чакаше, а усмихнатата стюардеса ги поздрави спокойно, сякаш изглеждаха съвсем нормално. На Джейн отново ѝ се прииска да се изкиска. Може и да не изглеждаха толкова дивашки, колкото на нея ѝ се струваше. Все пак камуфлажното облекло бе хит в Щатите. Какво от това, че на Грант окото му бе синьо, устната сцепена, а ръката — превързана? Може пък да е журналист, който е срещнал някакви трудности.

Щом седнаха, самолетът пое по пистата. Докато си закопчаваха коланите, Грант и Джейн се спогледаха. Сега вече наистина всичко бе свършило, но им оставаше много малко време заедно. Следващата спирка бе Мексико Сити, огромен международен град с магазини, ресторанти... и хотели. Тялото ѝ копнееше за легло, но най-хубавото бе, че Грант ще споделя това легло с нея. Той вдигна облегалката за ръце между тях и я привлече до себе си така, че главата ѝ се отпусна на рамото му.

— Скоро — прошепна до слепоочието ѝ той. — След два часа ще сме в Мексико. Напълно свободни.

— Ще се обадя на татко веднага щом пристигнем, за да не се притесняват повече с мама. — Джейн въздъхна. — Ти има ли на кого да се обадиш? Семейството ти знае ли къде си?

В очите му се появи отнесено изражение.

— Изобщо не знаят какво правя. Не съм близък със семейството си, вече не.

Това бе много тъжно, но Джейн предположи, че когато човек е в този бизнес, е много по-добре да не е близък със семейството си. Завъртя лице към врата му, затвори очи и се притисна до него, за да знае, че вече не е сам. Дали и неговите ноци са били като нейните, дали е лежал буден, толкова самотен, че всяка клетка в тялото му е искала да изкрещи.

Тя заспа, Грант след нея, изтощението най-сетне го притисна, когато позволи на израненото си тяло да се отпусне. Докато тя беше в прегръдките му, беше наистина лесно да си почива. Тя се бе сгушила доверчива като дете, но той не можеше да забрави, че е жена, дива и първична като вятъра и огъня. Можеше да бъде глезената фръцла, която очакваше. Тя трябваше да бъде такава, след като бе живяла във висшето общество и никой нямаше да я обвини, както и никой не би очаквал друго. Само че тя бе над това, бе преживяла травмата от детството и се бе превърнала в жена със страст, хумор и силна воля.

Това бе жена, в чиито ръце един уморен, изтощен и пребит войн можеше да си позволи да заспи.

Небето се превръщаше в перлено розово, когато кацнаха с изгрева в Мексико Сити. Наоколо гъмжеше от хора, които бързаха да хванат ранните полети, чуваха се най-различни езици и акценти. Грант викна такси, което ги прекара с ужасяваща скорост по улиците, може би щеше да е ужасно, ако Джейн имаше сили да се вълнува. След всичко преживяно, уличното движение в Мексико сити ѝ се стори съвсем естествено.

Градът бе красив на разсъмване с широките улици и уханни дървета, а белите сгради проблясваха в розов оттенък на утринното слънце. Небето бе наситено синьо над тях, а въздухът бе кадифено топъл, както е в топлите страни. Въпреки че миришеше на изгорели газове, тя усети аромата на портокалов цвят, а Грант бе до нея, мускулестият му крак притиснат до нейния.

На рецепциониста в чистия скъп хотел никак не му се искаше да им даде стая без резервация. Черните му очи непрекъснато оглеждаха насиненото лице на Грант, докато редеше извинения на бърз испански. Грант сви рамене, бръкна в джоба си и отдели две банкноти от една пачка. Младият мъж на рецепцията веднага се усмихна. Това променяше всичко. Грант регистрира двамата и получи ключ. След като направиха няколко крачки. Грант се извърна.

— Между другото — каза небрежно той. — Не искам никакво безпокойство. Ако някой звъни, или пита за нас, не сме тук. Comprendre? Уморен съм като куче, раздразнителен съм и имам нужда от сън.

Бавният му глас излъчваше тиха заплаха и младежът кимна бързо.

Грант я бе прегърнал през раменете, когато се отправиха към асансьорите. Той натисна девети етаж и вратите се затвориха безшумно. Джейн бе като замаяна.

— В безопасност сме.

— Не можеш още да повярваш ли?

— Ще го пипна аз онзи тип. Няма да му се размине така!

— Няма — потвърди спокойно Грант. — За него ще се погрижат по съответните канали.

— Не искам по никакви канали да се погрижат за него! Искам аз да се справя с него!

Той ѝ се усмихна.

— Ти си една кръвожадна малка вещица. Вече си мисля, че цялата тази работа ти харесва.

— Само някои неща — отвърна тя и му се усмихна бавно.

Стаята им бе просторна, с тераса на която можеха да полежат на слънце, с нещо като хол и удивително модерна баня. Джейн надникна вътре и се отдръпна с щастлива усмивка.

— Всички съвременни удобства — обясни тя.

Грант разглеждаше менюто за обслужване по стаите. Взе телефона и поръча две огромни закуски, а Джейн едва сдържаше нетърпението си да похапне. Бяха минали почти двадесет и четири часа, откакто ядоха за последен път. Докато чакаха храната, тя се обади в Кънектикът. Трябваша ѝ цели пет минути, за да се свърже, но тя

стоеше, стиснала здраво слушалката, напрегната в очакване да чуе гласовете на родителите си.

— Мамо? Мамо, аз съм Джейн! Добре съм... не плачи. Не мога да говоря с теб, ако плачеш — каза Джейн, докато бършеше сълзите. — Прехвърли татко, за да му кажа какво стана. Ще се наприказваме, когато се прибера, обещавам. — Изчака за момент и се усмихна на Грант, очите ѝ плувнали в сълзи.

— Джейн? Наистина ли си ти? — прогърмя гласът на баща ѝ.

— Да, аз съм. В момента съм в Мексико Сити. Грант ме измъкна, пристигнахме преди няколко минути.

Баща ѝ издаде някакъв задавен звук и Джейн разбра, че той също плаче, но успяваше да се контролира.

— И сега какво? — попита той. — Кога ще си дойдеш? Кога тръгвате?

— Не знам — отвърна тя и вдигна вежди към Грант, и отмести слушалката от ухото си. — Къде отиваме сега?

Той пое телефона.

— Обажда се Съливън. Сигурно ще останем тук два дни, за да оправим документите. Влязохме в страната без паспортна проверка, но ще трябва да звънна тук-там, преди да се върнем в Щатите. Да, добре сме. Ще ви съобщя веднага щом разбера.

След това той затвори и забеляза, че Джейн е стиснала устни.

— Как стана така, че влязохме в страната без да ни проверяват паспортите?

— Наложил се някои хора да си затворят очите, това е. Бяха уведомени, че ще бъдем тук. Ще съобщя, че паспортите ни са били откраднати и американското посолство ще ни издадат нови. Няма страшно.

— А как успя да уредиш всичко това толкова бързо? Знаем, че това не е било предвидено.

— Не, но ни помогнаха. — Сейбин си бе свършил работата, помисли си Грант. Всички стари познати се бяха намесили, след като бяха предупредени, че той ще има нужда от помощ.

— Твоите... Бившите ти колеги — налучка Джейн.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Прекалено бързо се ориентираш. Като например онзи камион. Правила ли го беше преди?

— Не, но те наблюдавах как го направи първия път — обясни тя със свършено невинен поглед.

Той изсумтя.

— Не ми го пробутвай този ококорен поглед.

На вратата се почука и дискретен глас обяви, че поръчката е пристигнала. Грант надникна през шпионката, отключи и пусна младото момче. Ароматът на прясно кафе изпълни стаята и Джейн преглътна. Тя се суетеше около момчето, докато той слагаше масата.

— Само погледни — обади се тя. — Пресни портокали и пъпеш. Препечени филийки. Рула със сладко от кайсии. Яйца. Масло. Истинско кафе.

— Май ти потекоха лигите — пошегува се Грант, даде на момчето щедър бакшиш, но той също бе прегладнял и двамата бързо изядоха всичко донесено. Не остана нито троха, нито капка кафе и едва тогава се спогледаха и се усмигнаха.

— Чувствам се почти като човек — въздъхна Джейн. — Време е за горещ душ!

Започна да развързва ботушите и ги свали с въздишка на облекчение, а след това размърда пръсти. Погледна го и видя, че той я наблюдава с кривата усмивка, която тя толкова много обичаше. Сърцето ѝ замря.

— Ти няма ли да вземеш душ с мен? — попита невинно тя и влезе в банята.

Беше се пъхнала под чудесните струи на топлия душ, навела глава назад, така че струите да попадат право в лицето ѝ, когато вратата се отвори и той влезе при нея. Джейн се обърна, избърса капките вода от очите си, усмихната, но усмивката ѝ се стопи, когато забеляза синините по ребрата и корема му.

— Грант! — прошепна тя и протегна пръсти, за да докосне тъмните грозни петна. — Толкова съжалявам.

Той я погледна учуден. Болеше го, мускулите му се бяха схванати, но поне нямаше нищо счупено, а пък синините щяха да избледнеят. Случвало се бе да е в много по-лошо състояние. Ако Турего бе оставен да го бие спокойно, той сигурно щеше да умре от вътрешни кръвоизливи. Само че това не се случи, затова нямаше смисъл да се притеснява. Хвана брадичката на Джейн и вдигна лицето ѝ към себе си.

— И двамата сме покрити със синини, мила, ако не си забелязала. Аз съм добре. — Покри устните ѝ със своите и усети сладостта на езика ѝ и я привлече към себе си.

Мокрите им голи тела се притиснаха и възбудата настъпи мигновено. Досадното сапунисвани и плакнене се превърна в бавна поредица от ласки, ръцете ѝ се плъзнаха по мускулите му, възхитени от стегнатото тяло, а то откриваше меките ѝ извивки, непознатите дълбини. Изви я назад и зацелува гърдите ѝ, засмука зърната, докато станаха твърди и червени, вкуси свежестта на измитата кожа, която сапунът не бе скрил. Джейн се извиваше, краката и се преплетоха с неговите, топлината, която се излъчваше от него замъгли ума ѝ и той се притисна в нея.

Младата жена го желаше, толкова силно го желаше. Тялото ѝ се извиваше от огън. Краката ѝ се разтвориха, за да обхванат кръста му и с приглушен вик той я подпря на стената. Тя потръпна, а той навлезе в нея дълбоко, сякаш разстоянието между тях бе истинско мъчение. Вплете пръсти в косата ѝ, дръпна главата ѝ назад и я целуна, устните му бяха нетърпеливи, целувката — дълбока, а водата не спираше да пада върху тях. Мощните му тласъци замъглиха разсъдъка ѝ, но тя се притискаше в него и го молеше да не спира. Той не би могъл да спре, нито дори да забави, защото тялото му търсеше освобождение вътре в нея. Червената пелена, която обви ума му измести всичко, но не и горещия екстаз, разпален от тялото ѝ.

Тя извика отново и отново, когато я заляха вълните на удоволствието. Стисна силно раменете му, разтреперана и слаба, а кадифеното докосване го подлуди. Отново навлезе в нея, повдигна я и усети малката смърт, която му носеше живот и бе истински неповторима.

Едва се добраха до леглото. Докато се изсушат останаха без сили, а Джейн бе толкова слаба, че едва ходеше. Всеки мускул в тялото на Грант трепереше. Отпуснаха се тежко на леглото, без да се интересуват, че мокрите им коси оставят следи по възглавниците.

Грант посегна към нея.

— Ела тук — прошепна той и я привлече върху себе си.

Тя затвори очи от удоволствие, почувствала се удобно на широките му гърди. Той нагласи краката ѝ, разтвори ги и я нагласи

върху себе си. Младата жена измърка от удоволствие, но бе толкова съннена, толкова изморена...

— Сега можем да спим — каза той и зарови устни в косата ѝ.

Стаята бе гореща, когато се събудиха, а Мексиканското слънце нахлуваше през спуснатите пердета. И двамата бяха покрити с пот, когато Грант се надигна. Стана и пусна климатика и се остави за момент студеният въздух да погали голото му тяло. След това се върна в леглото и я обърна по гръб.

Този ден почти не станаха от леглото. Любиха се, спаха и се събуждаха, за да се любят отново. Тя не можеше да му се насити, както и той на нея. Не бързаха, изпитваха единствено силно нежелание да се откъснат един от друг. Той ѝ показва безкрайността на чувствеността, вкусваше я навсякъде, любеше я с устни, докато тя започваше да тръпне цялата, не можеше повече да мисли и оставаше безпомощна. Каза му, че го обича. Не можеше да съдържа думите неизказани, а и вече му го беше казала, освен това знаеше, че истинският свят скоро ще ги раздели.

Настъпи нощта и те най-сетне излязоха от стаята. Вървяха хванати за ръце в топлата мексиканска нощ и разглеждаха магазините, отворени до късно. Джейн си купи цикламена лятна рокля, която караше загорялата ѝ кожа да блести като медна, чифт сандали и ново бельо. Грант не обичаше много пазаруването, затова тя му избра дънки, гуменки и бяла блуза с яка и три копчета на врата.

— Трябва да се преоблечеш — настоя тя и го побутна към пробната. — Тази вечер ще ядем навън.

Нямаше начин да я разубеди. Едва когато се настани срещу нея на меката светлина в ресторанта с бутилка вино между тях, той разбра, че за пръв път от години излиза с жена на приятна и напълно неангажираща вечеря. Можеха да седят спокойно и да си говорят, да отпиват от виното и да обсъждат какво ще правят, когато се върнат в хотела. Дори след като се бе оттеглил и бе останал във фермата, понякога прекарваше седмици наред, без да види друго човешко същество. Когато нуждата да напазарува го принуждаваше да отиде до града, той отиваше направо там и се връщаше, много пъти без да проговори с друг човек. Сега, обаче, се чувстваше спокоен, дори не се

замисляше за непознатите наоколо и приемаше присъствието им, без да ги забелязва, защото и умът, и сетивата му бяха насочени към Джейн.

Тя блестеше, от нея бликаше енергия. Тъмните ѝ очи искряха, загорялата ѝ кожа бе гладка като коприна, а смехът ѝ звънтеше. Гърдите ѝ се очертаваха под роклята, зърната набъбваха от хладния въздух в ресторанта, а той отново бе обзет от желание. Не им оставаше много време заедно, скоро щяха да се върнат в Щатите и ангажиментът му щеше да приключи. Това предстоеше скоро, прекалено скоро. Все още не ѝ се бе наситил, нито на невероятната сладост на тялото ѝ под своето, нито на смеха ѝ, който кой знае как успяваше да отпусне всички възли на напрежение в него. Върнаха се в хотела и отново си легнаха. Люби я диво, опитвайки се да се засити, да натрупа достатъчно спомени, които да са с него през дългите празни години, които предстояха. Да бъде сам се бе превърнало в навик, в негова втора природа; желаше я, но не можеше да я отведе със себе си във фермата, а той самият нямаше да може да се вмести в нейния свят. Тя обичаше около нея да има хора, докато той се чувстваше най-добре, когато знаеше, че гърбът му е защитен. Тя бе искрена и открита, а той — потаен и затворен.

Тя също съзнаваше, че нещата скоро ще приключат. Докато лежеше на гърдите му, и двамата бяха обвити от тъмнината, тя заговори. Бе като дар за него, защото говореше за детството си, къде е ходила на училище, каква храна и музика е предпочита. След като тя му разказа тези неща, за него бе по-лесно да сподели същото с нея. С приглушен глас ѝ разказа за момчето с бяло руса коса, със загоряла кожа от палещото слънце на Джорджия, което обикаляше на воля из блатата. Беше се научил да ловува и да ходи за риба още откакто проходи. Разказа ѝ как играел футбол в гимназията, как преследвал мажоретките, как се напивал и вдигал страхотни скандали, а след това се опитвал да се промъкне незабелязан в къщи, за да не го спипа майка му.

Пръстите ѝ си играеха с косъмчетата на гърдите му, разбрала, че той мълчи, защото е дошъл моментът, когато животът му се е променил. Нито един разказ за израстването не беше лесен.

— А после какво се случи? — прошепна тя.

Гърдите му се надигнаха.

— Случи се Виетнам. Взеха ме в армията, когато бях на осемнадесет. Прекалено много ме биваше да се промъквам в джунглата, затова ме изпратиха там. Веднъж се прибрах у дома в отпуска и родителите ми си бяха същите, докато аз бях вече съвсем различен човек. Не можехме да разговаряме. Затова се върнах.

— И остана там ли?

— Да. Останах. — Гласът му не издаваше нищо.

— А как се озова сред тайните агенти, или както им казваш?

— Тайни операции. Високорискови мисии. Войната приключи и аз се върнах у дома, но нямаше какво да правя. Можех ли да постъпя на работа като продавач в бакалията, след като бях обучен да спасявам хора, а те щяха да идват и да ме питат за цената на яйцата. Сигурно щях да се установя, но няхах желание да остана и да разбера дали е възможно. Хората се чувстваха неловко около мен, бях им чужд. Когато с мен се свърза един стар колега, веднага приех предложението му.

— Но нали сега си се оттеглил? Върна ли се в Джорджия?

— Само за няколко дни, за да им кажа къде ще бъда. Не можех да се установя там; прекалено много хора ме познаваха и искаха всички да ме оставят намира. Затова купих фермата близо до планините на Тенеси и оттогава съм се заврял там. Поне докато баща ти не се свърза с мен, за да те доведе у дома.

— Някога женил ли си се? Бил ли си сгоден?

— Не — отвърна той и я целуна. — Стига толкова въпроси. Заспивай.

— Грант?

— М-м-м?

— Мислиш ли, че той се е отказал?

— Кой?

— Турего.

В гласа му се прокрадна веселост.

— Мила, гарантирам ти, че за него ще се погрижат. Не се притеснявай. Сега вече си на сигурно място и могат да се предприемат мерки, за да бъде неутрализиран.

— Използваш толкова зловещи изрази. Какво означава „предприемам мерки“ и „неутрализирам“.

— Означава, че му предстои да прекара известно време в небезизвестните централни американски затвори, за които толкова много сме слушали. Заспивай сега.

Тя го послуша, с устни извити в доволна усмивка отпуснала се в прегръдките му.

Някой отново бе задействал връзките. Можеше да е баща ѝ, или пък тайнственият „приятел“ на Грант, който непрекъснато уреждаше по нещо, или може би дори Грант бе заплашил някой в посолството.

Незнайно как, следващия следобед те си получиха паспортите. Можеха да се качат на следващия полет за Далас, но решиха да прекарат още една нощ заедно и се любиха в огромното легло, след като внимателно заключиха вратата. На нея никак не ѝ се искаше да си тръгват. Докато бяха в Мексико Сити, тя можеше да се преструва, че нищо не е приключило, че той все още я закриля. Само че родителите ѝ я чакаха, Грант трябваше отново да се върне към своя живот, а и тя беше време да се погрижи за причината, която я бе забъркала в тази каша. Не можеха да останат в Мексико.

Въпреки това, когато се качиха на самолета за Далас, очите ѝ плузнаха в сълзи. Знаеше, че Грант е направил резервация за отделни полети от Далас. Тя се прибираще в Ню Йорк, а той щеше да пътува за Ноксвил. Щяха да се сбогуват на международното летище в Далас. Нямаше да може да понесе раздялата. Ако не се овладееше, щеше да ревне като някое бебе, а на него нямаше да му е приятно. Ако искаше повече от това, което вече бе получил, щеше сам да го каже, а тя бе показала ясно, че е готова да му даде всичко, което той пожелае.

Само че той не каза нищо, значи не я искаше. Знаеше, че този момент ще настъпи, беше приела неизбежното, риска и се бе възползвала от всичкото щастие, което можеше да получи. Времето за разплата приближаваше.

Преглътна сълзите. Чете списанието, оставено на седалката и дори вникна в това, което четеше. Известно време стиска ръката му, но я пусна, когато сервираха. Поръча си джин и тоник и го изпи бързо, а след това помоли за втори.

Грант я погледна с присвити очи, но тя му се усмихна ослепително, решена да не му признава, че сърцето ѝ се къса.

Скоро, прекалено скоро кацнаха в Далас и слязоха от самолета. Джейн стисна мръсната продрана раница и за пръв път се сети, че ботушите му и ризата са в нейния багаж.

— Трябва да ми дадеш адреса си — заяви весело тя, макар и доста нервно. — За да ти изпратя дрехите. Освен ако не искаш да си купиш нов сак от летището и да ги прехвърлим още сега. Имаме достатъчно време между полетите.

Той си погледна часовника.

— Ти имаш двадесет и осем минути, затова нека отидем да намерим откъде летиш. В теб ли е билетът?

— Да, ето го. Ами дрехите ти?

— Ще се свържа с баща ти. Не се притеснявай.

Да, разбира се, трябваше да се уреди плащането, задето я бе измъкнал от Коста Рика. Лицето му бе станало строго, а очите хладни. Тя протегна ръка, без да забележи колко силно трепери.

— Е, тогава сбогом... — Тя замълча. Какво да каже? „Беше ми приятно, че се запознахме?“ Преглътна. — Беше весело.

Той погледна протегнатата ръка, след това нея и зад хладния му поглед се появи истинско недоверие. След това заговори бавно.

— Я стига глупости.

Дръпна я за ръката и я привлече до себе си. Устата му беше гореща, когато покри нейната, езикът му бавно навлезе, сякаш не бяха заобиколени от десетки любопитни. Тя се притисна разтреперана до него.

Отдръпна я от себе си. Зъбите му бяха стиснати.

— Върви. Родителите ти те чакат. След няколко дни ще се свържа с теб. — Последните думи му се изплъзнаха неволно; смяташе това да бъде краят между тях, но тъмните ѝ очи бяха пълни с болка и отчаяние, целуна го толкова жадно, че не успя да задържи думите. Още веднъж тогава. Щеше да се наслади на още една целувка с нея.

Тя кимна и се изправи на пръсти. Нямаше да се остави да избухне в сълзи пред него. Въпреки това ѝ се прииска да заплаче, защото така щеше да му даде извинение да я притисне до себе си. Само че тя бе по-силна.

— Сбогом — каза тя, обърна се и пое напред.

Почти не виждаше къде върви; хората бяха размазани през погледа ѝ, а тя мигаше упорито, за да спре сълзите. Сега вече наистина

беше сама. Бе казал, че ще се обади, но тя знаеше, че няма да го направи. Всичко бе свършило. Трябваше да го приеме и да е доволна, че е имала известно време с него. Бе очевидно още от самото начало, че Грант Съливън ле е човек, който би си обвързал.

Някой я докосна по ръката, топла, силна ръка на мъж. Тя спря и отчаяна надежди се надигна в гърдите ѝ, но когато се обърна разбра, че това не е Грант. Мъжът имаше тъмна коса и кафяви очи, беше мургав, очевидно от латиноамерикански произход.

— Джейн Гриър? — попита любезно той.

Тя кимна и се зачуди откъде знае името ѝ и как я е познал. Пръстите му стиснаха ръката ѝ.

— Ще ви помоля да дойдете с мен — каза той все така учтиво, но думите бяха изречени като заповед.

В този момент я обзе паника и тя забрави колко е нещастна. Усмихна се на мъжа и замахна с раницата, която попадна отстрани на главата му и той се олюля. От тъпия звук разбра, че го е ударила с ботушите на Грант.

— Грант! — изпищя тя и гласът ѝ проряза гълчавата наоколо. — Грант!

Мъжът се овладя и се хвърли към нея. Джейн затича в посоката, от която бе дошла, като се опитваше да избягва хората. Някъде напред мерна Грант, който тичаше през тълпата и разблъскваше хората. Мъжът я настигна и я стисна за ръката, но Грант вече бе до нея. Хората пищяха и се отдръпваха, а охраната на летището хукна към тях. Грант просна мъжа на земята, след това стисна ръката на Джейн и двамата се гмурнаха в тълпата и се устремиха към най-близкия изход без да обръщат внимание на виковете да спрат.

— Какво, по дяволите, става? — кресна той, когато се озоваха на жаркото тексаско слънце. Обгърна ги влажна горещина.

— Не знам! Той се приближи и попита дали се казвам Джейн Гриър, след това ме хвана за ръката и ми каза да тръгна с него, затова го ударих по главата с раницата и се разкресях.

— Всичко е ясно — измърмори той, махна на едно такси, бутна я вътре и се настави до нея.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Центъра.

— Някое конкретно място.

— Ще ви кажа кога да спрете.

Шофьорът сви рамене. Когато потеглиха, отвътре излизаха много хора, но Джейн не се обърна назад. Цялата трепереше.

— Не е възможно отново да е Турего, нали?

Грант сви рамене.

— Може, ако разполага с достатъчно пари. Ще звънна един телефон.

Беше си мислила, че е в безопасност, че и двамата са в безопасност. След спокойните дни, прекарани в Мексико, внезапно нахлуият страх ѝ се стори вледеняващ. Не можеше да спре да трепери.

Не отидоха до центъра на Далас. Грант нареди на шофьора да ги остави в търговския център.

— Защо пък в търговския център? — попита Джейн и се огледа.

— Там има телефони и е много по-безопасно, отколкото да звъним от будка на улицата. — Прегърна я и за момент я притисна до себе си. — Не се притеснявай чак толкова, мила.

Вътре имаше цяла редица телефони, но бе делник и всички бяха заети. Изчакаха някаква тийнейджърка да се разбере с майка си до колко може да закъснее, но тя затвори бързо, очевидно загубила спора. Грант пристъпи преди някой друг да е грабнал слушалката. Застанала близо до него, Джейн го наблюдаваше как пуска монети, набира номера, след това пуска още монети. Приведе се напред и заслуша звъненето от другата страна.

— Съливън — изрече бавно той, когато някой най-сетне отговори. — За малко не я отвлякоха отново в Далас. — Заслуша се и погледна Джейн. — Добре, разбрах. Идваме. Това, между другото, беше много тъпо. Тя можеше да убие момчето. — Затвори и стисна устни.

— Кажи — настоя Джейн.

— Току-що нападна агент.

— Агент? Искаш да кажеш, че е бил от хората на приятеля ти?

— Да. Ще направим малко отклонение. Ще се срещнат с теб. Трябвало е други хора да те вземат, но те преценили да изчакат да се разделим, защото аз вече не съм им колега и това не ме засяга официално. Сейбин ще им дърпа ушите.

— Сейбин ли? Той ли ти е приятел?

Той ѝ се усмихна.

— Да. — Погали скулата ѝ много нежно с пръсти. — Забрави това име, мила. Защо не звънеш на родителите си и не им кажеш да не те чакат тази вечер. Ще им се обадиш отново утре, когато знаеш със сигурност кога ще пристигнеш.

— Ти ще дойдеш ли с мен?

— Не бих пропуснал сцената за нищо на света. — Той се усмихна кръвожадно, защото вече знаеше как ще реагира Кел, когато види Джейн.

— А ние къде отиваме?

— Вирджиния, само че не казвай на родителите си. Кажи им, че си пропуснала полета.

Тя посегна към телефона, но след миг спря.

— Сигурно приятелят ти е важна клечка.

— Просто има власт — измъкна се Грант.

Значи знаеха за микрофилма. Джейн набра номера на кредитната си карта. Щеше да се радва всичко това да свърши, но така поне Грант щеше да е с нея още един ден. Само още ден! Това бе дар божи, а тя не знаеше дали ще намери сили за ново сбогуване.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Около мястото във Вирджиния беше тихо и спокойно, дърветата бяха зелени, а цветята и храстите грижливо поддържани. Тук приличаше на имението на баща ѝ в Кънектикът. Всички бяха любезни, някои дори поздравиха Грант, но Джейн забеляза, че малцината, които разговаряха с него, се държаха смутено, колебливо, сякаш се страхуваха.

Кабинетът на Кел си бе на старото място, а вратата все още нямаше име. Агентът, който ги придружаваше, почука тихо.

— Съливън е тук, господине.

— Да влязат.

Първото, което Джейн забеляза бе старовремското очарование в стаята. Таванът беше висок, камината сигурно бе оригиналната, строена с къщата преди сто години. Стъклените врати зад бюрото бяха отворени, за да влиза следобедното слънце. По този начин мъжът седнал на бюрото оставаше в сянка, просто един силует, така че всеки, който влезеше, щеше да бъде заслепен от светлината, нещо, за което Джордж ѝ бе разказал. Когато влязоха, той се изправи, висок мъж, може би колкото Грант, но слаб и жилав, което показваше, че не е свикнал да седи само зад бюрото си.

Пристъпи към тях.

— Изглеждаш ужасно, Съливън — каза той, когато двамата се здрависаха, след това обърна очи към нея и Джейн за пръв път усети силата му. Очите му бяха толкова черни, че дори не отразяваха светлината, напротив, поглъщаха я. Косата му бе гъста, също черна, той бе мургав и тя усети бликащата от него енергия.

— Госпожице Гриър. — Той ѝ подаде ръка.

— Господин Сейбин — отвърна тя и стисна ръката му.

— В Далас сте оставили един силно смутен агент.

— Не бива да се притеснява — отвърна Грант. — Леко му се е разминало.

— Ботушите на Грант бяха в раницата — обясни Джейн. — Затова го е заболяло и се е почувствал замаян, когато го праснах по главата.

В очите на Сейбин се появи някакъв отблясък, но Джейн не бе сигурна, че го е видяла. Грант стоеше зад нея със скръстени ръце и чакаше.

Сейбин оглеждаше откритото ѝ лице, котешките тъмни очи и бледите лунички по скулите. След това вдигна поглед към Грант, застанал непохватим като скалата на Гибралтар зад нея. Можеше да я разпита, но бе уверен, че Грант едва ли ще му позволи да я тормози. За Съливан не беше естествено да се намесва, но той бе напуснал, така че старите правила не важаха за него. Тя не бе красавица, но от нея лъхаше чар, който накара Сейбин да се усмихне. Може да се е сближила със Съливън. Сейбин нямаше доверие на откритите излияния, защото сега знаеше за нея повече, отколкото в началото.

— Госпожице Гриър — започна бавно той, — вие знаете ли, че Джордж Пърсол...

— Да, знаех — прекъсна го весело Джейн. — Понякога му помагах, не много често, защото той обичаше всеки път да използва различен метод. Предполагам, че искате това. — Тя отвори раницата и започна да рови в нея. — Тук е някъде. А, ето го! — Извади малка ролка филм и я постави на бюрото.

И двамата мъже бяха като поразени от гръм.

— И вие го разнасяхте със себе си? — попита Сейбин, неспособен да повярва.

— Нямаше къде да го скрия. Понякога си го слагах в джоба. Така Турего можеше да претърси стаята ми ако иска, но нямаше да го намери. Шпионите толкова усложняват нещата. А Джордж винаги настояваше да е много по-просто.

Грант се разсмя. Не можа да се сдържи. Наистина беше смешно.

— Джейн, защо не ми каза, че микрофилмът е в теб?

— Мислех, че ще си в безопасност, ако не знаеш нищо за него.

Сейбин отново не можеше да повярва, защото не бе възможно някой да се опитва да защити Грант Съливън. Кел бе най-непроницаемият човек, когото познаваше, но Грант забеляза, че Джейн е успяла да го извади от равновесие, както ставаше и с всички останали. Сейбин се закашля, за да прикрие реакцията си.

— Госпожице Гриър — попита предпазливо той. — Вие знаете ли какво има на филма?

— Не. Джордж също не знаеше.

Грант се разсмя отново.

— Хайде — подкани той Сейбин. — Разкажи ѝ за филма. По-скоро покажи ѝ. На нея ще ѝ хареса.

Сейбин поклати глава, след това извади филма и започна да го развива. Грант извади запалка, приведе се и запали лентата. Тримата наблюдаваха как пламъците изяждат целулоида близо до пръстите на Сейбин. Той най-сетне го пусна в огромен пепелник.

— Микрофилмът беше копие на нещо, за което не искахме никой да знае. Той трябваше да бъде унищожен, преди някой да го види.

Когато миризмата на изгоряло я лъхна, Джейн продължи да гледа как догаря последната част от лентата. Единственото, което са искали е филмът да бъде унищожен, а тя го бе влачила през джунглата и после през половин континент, за да го предаде и да гледа как гори. Сви устни. Страхуваше се да се развика, но и бе уморена да се контролира. Не можа да се сдържи. Избухна в кикот. Обърна се към Грант и двамата се сетиха за всичко преживяно. Джейн стисна ризата му, защото се смееше толкова силно, че коленете ѝ омекнаха.

— Паднах по онзи скалист склон — хълцаше тя. — Откраднахме камион... застреля гумите на друг... счупих носа на Турего... за да го гледам това как гори?

Грант също се заливаше от смях, държеше се за ребрата и се превиваше. Сейбин ги наблюдаваше, обзет от любопитство.

— Защо сте застреляли гумите? — попита той, но в следващия момент и той избухна в смях.

Агентът пред вратата се заслуша, привел глава напред. Не бе възможно. Сейбин никога не се смееше.

Лежаха в леглото в хотел в центъра на Вашингтон, окръг Колумбия, приятно изтощени. Щом затвори вратата, се строполиха на леглото, махнаха дрехите и се любиха. Това бе преди часове, а сега бяха съвсем голи и се унасяха.

Грант я галеше лениво по гърба.

— Ти доколко беше навътре в дейността на Пърсол?

— Не много — измърмори тя. — А, знаех какво прави. Трябваше, за да го покривам, когато се налагаше. Понякога ме използваше като куриер, но рядко. Често разговаряше с мен, разказваше ми най-различни неща. Той беше странен и много самотен.

— Бяхте ли любовници?

Тя вдигна учудена глава от гърдите му.

— С Джордж? Не, разбира се.

— Защо „разбира се“? Той също беше мъж. Да не говорим, че е починал в стаята ти.

Тя се поколеба.

— Джордж имаше проблем. Здравословен. Не можеше да бъде любовник на когото и да е.

— Значи част от доклада е била погрешна.

— Нарочно. Това му бе прикритието.

Той стисна косата ѝ и я дръпна, за да я целуне.

— Радвам се. Беше прекалено стар за теб.

Джейн го наблюдаваше с умните си тъмни очи.

— Дори и да не беше така, за мен той не представляваше интерес. Ти си единственият ми любовник. Преди да те срещна, не бях пожелавала друг.

— А когато ме срещна? — измърмори той.

— Пожелах те. — Наведе глава и го целуна, прегърна го и се настани върху него, за да усети възбудата му.

— И аз те желяех — призна с шепот той.

— Обичам те. — Думите ѝ бяха като болезнен вик, подтикнати от отчаяние, защото това бе последният им път заедно, ако тя не рискуваше. — Ожени се за мен.

— Джейн, недей.

— Недей какво? Да ти казвам, че те обичам ли? Или да те моля да се ожениш за мен? — Тя седна върху него и тръсна черните си коси назад.

— Не можем да живеем заедно — обясни той и очите му станаха тъмно златисти. — Не мога да ти дам това, което искаш и ще бъдеш нещастна.

— Аз така и така ще бъда нещастна — отвърна тя, като се стараеше да говори небрежно. — Предпочитам да съм нещастна с теб, отколкото без теб.

— Аз съм самотник. Бракът е обвързване, а аз предпочитам да остана сам. Погледни реално, мила. Добре ни е заедно в леглото, но това е всичко.

— За теб може и да е. Обичам те. — Въпреки че не й се искаше, тя не успя да скрие болката от гласа си.

— Наистина ли? Бяхме подложени на огромен стрес. Естествено беше да сме заедно. Щях да се учудя, ако не се бяхме любили.

— Моля те, спести ми психологическия анализ! Нито съм дете, нито някоя глупачка! Знаем кога обичам някого. Дяволите да те вземат, обичам те! Не е нужно да ти харесва, но не се опитвай да ме разубеждаваш!

— Добре. — Той се отпусна и погледна гневните й очи. — Искаш ли да се преместя в друга стая?

— Не. Това ни е последната вечер заедно и ще я прекараме двамата.

— Въпреки че се караме ли?

— Защо не? — предизвика го тя.

— Не искам да се караме — отвърна той и се изви. Джейн се озова по гръб и го погледна учудено. Той навлезе бавно в нея и вдигна високо краката й. Тя затвори очи, обхваната от възбуда. Той беше прав. По-добре да прекарат времето си заедно като се любят.

Тя не се опита да го убеждава отново, че имат бъдеще заедно. Знаеше от опит какъв е инат. Щеше и сам да стигне до същия извод. Затова му се отдаде с толкова жар, че да е сигурна, че той няма да я забрави, че нито една друга жена няма да му даде удоволствието, с което тя го даряваше. Това щеше да бъде нейното сбогуване.

Късно през нощта се наведе над него.

— Страх те е — обвини го тихо тя. — Преживял си толкова много, че се страхуваш да обичаш, защото знаеш колко лесно може да бъде унищожено всичко.

Гласът му прозвуча уморено.

— Джейн, престани!

— Добре. Повече нищо няма да кажа, освен, че ако решиш, че ме искаш, ела и ме вземи.

Рано сутринта се измъкна от леглото и го остави да спи. Знаеше колко леко спи и не бе възможно да не се е събудил, докато тя се къпеше, докато се обличаше, но той не трепна и не показа, че е буден,

затова тя прие преструвката. Излезе, без дори да го целуне. А и вече се бяха сбогували.

Когато чу, че врата се затваря, Грант се претърколи; очите му бяха празни, докато оглеждаше пустата стая.

Джейн прегърна майка си и баща си през сълзи. Празнуваха завръщането ѝ часове наред, затова стана късно преди двамата с баща си да останат сами. Джейн нямаше почти никакви тайни от него, защото той беше прекалено проникателен и здраво стъпил на земята. Не се бяха договаряли, да не споделят с майка и нещата, които щяха да я разстроят, но Джейн приличаше повече на баща си с невероятната си воля.

Тя му разказа как точно е преминало всичко в Коста Рика, дори му разказа приключенията в джунглата. Той веднага долови нюансите в гласа ѝ, когато споменаваше Грант.

— Влюбена си в Съливън, нали?

Тя кимна и отпи от виното.

— Срещал си се с него. Какво ти е мнението? — Отговорът беше важен за нея, защото се доверяваше на преценката на баща си.

— Намирам, че е необичаен. Има нещо в очите му, което плаши. Доверих му живота на дъщеря си, ако това е достатъчен отговор и съм готов да го сторя отново.

— А ще имаш ли нищо против да стане част от семейството ни?

— Ще го посрещна с отворени обятия. Мисля че с него най-сетне ще се установиш — заяви мрачно Джеймс.

— Предложих му да се ожени за мен. Сега съм го оставила да се посвари на собствен огън, а след това ще започна с подлите номера.

Баща ѝ се усмихна широко, със същата усмивка, наследена от дъщерята.

— Какво си намислила?

— Ще го преследвам, както никой мъж не е бил преследван досега. Ще остана тук седмица-две, след това заминавам за Европа.

— Ама той не е в Европа!

— Знам. Ще го преследвам от разстояние. Искам сам да разбере колко много му липсвам, а той ще разбере колко му липсвам, когато чуе колко далеч съм заминала.

— А как ще разбере.

— Все ще уредя нещо. А ако не стане, едно пътуване до Европа никога не е излишно.

Бе невероятно колко много му липсваше тя. Никога не бе идвала във фермата, но понякога сякаш духът ѝ витаеше наоколо. Имаше чувството, че е казала нещо и когато се обръщаше, откриваше, че е сам. Нощем... Господи, нощите бяха просто ужасни! Не можеше да спи, липсваше му лекото тяло, което спеше върху него.

Опита се да се изтощи с тежък физически труд. Беше се натрупала ежедневна работа, а не го бе имало едва две седмици.

С парите, които му платиха, за да открие Джейн, щеше да изчисти натрупаните дългове и да му останат, затова можеше да наеме човек, който да работи с него. Само че работата му действаше като терапия, когато дойде тук за пръв път и все още бе слаб и немощен от раните си и така напрегнат, че дори когато нощем някоя шишарка паднеше, той скачаше от леглото и посягаше към ножа.

Затова работеше на слънцето, съсипваше се от работа, копаеше дупки за коловете на новата ограда, кърпеше старата и боядисваше обора. Смени покрива на къщата, поправяше стария трактор, който бе получил заедно с фермата и се чудеше какво да насади следващата пролет. Засега единственото, което бе насадил, бяха зеленчуци, но след като притежаваше ферма, бе най-добре да я обработва. Човек не можеше да забогатее, не и с ферма с тези размери, но поне знаеше какво трябва да прави. Когато работеше, го обземаше спокойствие, сякаш се докосваше до момчето, което бе едно време, преди войната да промени живота му.

В далечината се издигаха планините, величествените мъгливи планини, където все още бродеха призраците на чероките. Сега склоновете не бяха населени и малцина смелчаци смееха да нарекат планината свой дом. На Джейн планините щяха да ѝ допаднат. Бяха стари, обвити в сребърно мъгливо було и съществуваха от повече години, отколкото човек можеше да си представи. В тези планини имаше места, където времето не течеше.

И планините, и земята, бяха успели да го излекуват, а процесът бе толкова бавен, че той усещаше резултата едва сега. Може би

окончателното му излекуване бе настъпило с появата на Джейн, която го накара отново да се смее.

Беше ѝ казал да престане, да се откаже и тя го бе послушала. Беше си тръгнала рано на сутринта, без да каже и дума, защото той я бе отпратил. Обичаше го, беше сигурен. Опита се да се престори, че става въпрос за нещо друго, че това е чувство породено от стреса, но знаеше не по-зле от нея, че това не е вярно.

По дяволите! Тя му липсваше толкова много, че усещаше физическа болка, а ако това не беше любов то тогава той се надяваше никога да не се влюбва, защото нямаше да може да издържи. Нямаше начин да я изтръгне от мислите си, а чувстваше болезнена празнина, която нямаше как да изпълни и облекчи.

Тя бе права. Той се страхуваше да рискува, страхуваше се да се остави да не би да бъде наранен. Въпреки това го болеше. Щеше да е пълен глупак, ако я оставеше да си отиде от живота му.

Само че преди това трябваше да изглади старите проблеми.

Обичаше родителите си, знаеше, че и те го обичат, но бяха обикновени хора, които живееха близо до земята, а той се бе превърнал в нещо, което те не разбираха и не познаваха. Сестра му бе русокоса красавица, доволна от работата си в местната библиотека, съпругът ѝ бе тих човек и имаха три деца. Вече две години не бе виждал племенника си и двете си племеннички. Когато се отби преди година, за да каже на родителите си, че се е оттеглил и си е купил ферма в Тенеси, те се чувстваха неловко, затова той остана само няколко часа и си тръгна, без да се види с Рей и децата.

И така реши и се отправи към Джорджия, застана на старата веранда и почука на вратата на къщата, в която бе израснал. Майка му бършеше ръце в престилката си, когато дойде да отвори. Наближаваше обяд и както винаги, тя готвеше обяд на баща му. В тази част на страната не се наричаше обяд. По обед беше лека закуска, а вечерята бе същинското ядене.

Медно кафявите ѝ очи се разшириха от изненада, същите очи като неговите, малко по-тъмни.

— Синко, каква изненада. Защо чукаш, за бога? Защо не влезе направо?

— За да не ме застрелят — отвърна честно той.

— Много добре знаеш, че не позволявам на баща ти да държи огнестрелно оръжие в къщата. Единствената пушка е в обора. Как можа да го кажеш? — Обърна се и влезе в кухнята, а той я последва. Всичко в старата къща бе до болка познато.

Отпусна се на един от столовете, подредени около кухненската маса. На същата тази маса се бяха хранили още от времето, когато бе момче.

— Мамо — каза внимателно той. — Толкова много са стреляли по мен, че сигурно това ми се струва нормално.

Тя застина за момент с наведена глава, след това отново се зае със сладките.

— Знам сине. Винаги съм знаела. Само че не знаехме как да се свържем с теб, как отново да те върнем при нас. Ти беше момче, когато замина, а се върна мъж и не знаехме как да говорим с теб.

— Нямаше начин да се говори с мен. Все още бях прекалено ядосан на света, прекалено див. Само че фермата, която си купих в Тенеси... много ми помогна.

Не бе нужно да обяснява и го знаеше. Грейс Съливън притежаваше мъдростта на хората, които живееха близо до земята. Тя бе фермерско момиче и никога не се бе преструвала, че е друга и той я обичаше тъкмо затова.

— Ще останеш ли за вечеря?

— Бих искал да остана ден-два, ако нямате планове и няма да преча.

— Грант Съливън, много добре знаеш, че двамата с баща ти нямаме никакви планове.

Звучеше по същия начин, както когато той беше пет годишен и се бе нацапал веднага след като си бе сложил чисти дрехи. Спомни си как изглеждаше тогава, косата ѝ беше тъмна, лицето гладко и младо, златните очи искрящи.

Засмя се, защото усети, че всичко става по-хубаво и майка му вдига учудена очи. От двадесет години не бе чувала сина си да се смее.

— Чудесно — каза весело той. — Защото ще ми отнеме поне толкова, за да ти разкажа за жената, за която ще се оженя.

— Какво? — Тя се изви към него и също се засмя. — Ти се майтапиш! Наистина ли ще се жениш? Разкажи ми за нея!

— Мамо, много ще ти хареса — каза той. — Много е шантава.

Не бе и предполагал, че ще се окаже толкова трудно да я открие. Беше си въобразявал, че просто ще звънне на баща ѝ ще вземе от него адреса. Трябваше да се сети преди това. При Джейн нищо не бе лесно.

Първо му отне дни да се свърже с баща ѝ. Очевидно родителите ѝ бяха заминали и икономката не знаеше къде е Джейн, или ѝ бе казано да не споменава нищо.

Като знаеше какво е станало в миналото, сигурно бе второто. Затова чака цели три дни, преди да успее да поговори с баща ѝ, но това не го успокои много.

— В Европа е — обясни без притеснение Джеймс. — Беше тук около седмица и тогава замина.

На Грант му се прииска да изругае.

— Къде в Европа?

— Честно казано не знам. Не каза точно. Нали познаваш Джейн.

Страхуваше се, че я познава.

— Обаждала ли се е?

— Да, два пъти.

— Господин Хамилтън, трябва да говоря с нея. Когато се обади отново, бихте ли разбрали къде се намира и да остане там, докато се свържа с нея?

— Това ще стане чак след две седмици. Джейн не се обажда често. Ако е нещо спешно, може би познаваш човека, който знае къде се намира. Спомена, че е разговаряла с твой приятел... момент само да си спомня името...

— Сейбин — предположи Грант и стисна зъби от яд.

— Точно така. Сейбин. Защо не му се обадиш? Така ще си спестиш време.

Грант нямаше никакво желание да звъни на Кел, искаше да го види очи в очи, за да го удуши. Да върви по дяволите! Ако беше вербувал Джейн за сивите си мрежи...

Той губеше и време и пари, докато я преследваше из страната и настроението му беше ужасно, когато стигна във Вирджиния. Нямаше разрешително да влезе, затова се обади на Кел.

— Съливън. Кажи да ме пуснат. Ще пристигна след пет минути.

— Грант...

Грант затвори, защото не искаше да чуе и дума по телефона.

Десет минути по-късно се бе надвесил над бюрото на Кен.

— Тя къде е?

— В Монте Карло.

— По дяволите! — кресна той и удари с юмрук по бюрото. — Как можа да я въвлечеш в това?

— Не съм я въвлечал — заяви студено Кел, а тъмните му очи издаваха, че е нащрек. — Тя беше тази, която ми се обади. Каза, че забелязала нещо странно и си помислили, че може да ме интересува. Оказа се права. Заинтересувах се.

— Как те е намерила? Номерът ти е поверителен.

— И аз я попитах същото. Май е стояла до теб, когато си ми звънял от Далас.

Грант изруга и потри очи.

— Трябваше да се сетя. Трябваше да предположа, след като запали онзи камион без ключ. Беше ме гледала как го правя само веднъж, а следващия път го направи съвсем сама.

— Ако ще те успокои, не е запомнила номера точно. Помнела цифрите, но не и реда. Каза ми, че ме открила на петото позвъняване.

— Дяволите да го вземат! В какво се е забъркала?

— Във взривоопасна работа. Натъкнала се на страхотен фалшификатор. Имал съвършени матрици на лирата, на франка и на някои наши банкноти. В момента той се опитва да направи сделка. Някои от приятелите ни са доста заинтригувани.

— Сигурно. И тя какво си въобразява, че може да направи?

— Ще открадне матриците.

Грант пребледня.

— И ти си й позволил?

— По дяволите, Грант! — избухна Кел. — Много добре знаеш, че тук изобщо не става въпрос да й се разреши! Проблемът е да я спреш, без да подплаши онзи тип и той да се покрие толкова дълбоко, че да не можем да го открием повече. Около нея е пълно с агенти, но онзи тип си е въобразил, че е влюбен в нея, а купувачът е пуснал хрътките си да душат, затова не можем просто да я изтеглим, без да взривим цялата операция.

— Добре, добре. Аз ще я измъкна.

— Как? — попита Кен.

— Сам ще открадна матриците, след това ще я изтегля и ще се уверя, че няма повече да те притеснява.

— Много ще съм ти задължен — каза Кел. — Какво ще направиш с нея?

— Ще се ожения за нея.

Нещо просветна на мрачното лице на Кел, той се отпусна на стола и сложи длани зад врата си.

— Да му се не види. Ти наясно ли си в какво се забъркваш? Тази жена не мисли като повечето хора.

Това бе твърде любезно казано, по Кел не му съобщаваше нищо ново. Само момент, след като я бе срещнал, Грант бе разбрал, че Джейн е различна. Само че той я обичаше, а във фермата нямаше да се забърка в неприятности.

— Да, знам. Между другото, поканен си на сватбата.

Джейн се усмихна на Феликс и очите ѝ блеснаха. Той бе толкова симпатичен дребосък. Наистина го харесваше, въпреки че беше фалшификатор и се опитваше да направи нещо, което щеше да навреди на страната ѝ. Беше слаб, със срамежливи очи и леко заекваше. Обичаше да залага и откакто Джейн бе до него, имаше невероятен късмет. Затова тя редовно седеше до него и той вече бе много привързан към нея.

Независимо от всичко тя много се забавляваше в Монте Карло. Грант се забави, но тя не бе отегчена. Имаше проблеми със съня и трябваше да приеме факта, че от време на време се събуждаше обляна в сълзи. Той ѝ липсваше. Сякаш част от нея си бе отишла. На друг не можеше да се довери, не можеше да се отпусне в чужди ръце.

Движеше се по острието на бръснача, но възбудата не ѝ позволяваше да се остави на депресията. Единственият ѝ проблем бе, колко дълго ще издържи. Ако разбере на кого Феликс е решил да продава, щеше да е принудена да действа бързо, преди матриците да се озоват в чужди ръце.

Феликс отново печелеше, както и всяка нощ, откакто се бе запознал с Джейн. Елегантното казино бе пълно с народ, тежките

полилеи разпръсваха отблясъци от диамантите по вратовете и ушите на жените. Мъжете, облечени във фракове, а жените с дълги рокли и скъпи бижута пръскаха състояния на зарове и карти и създаваха неповторима атмосфера. Джейн лесно се вмести в този свят, беше слаба и много грациозна в черната копринена рокля с гол гръб и рамене. Обещите ѝ висяха до раменете, косата ѝ бе вдигната в хлабав кок. Не носеше нито колие, нито гривни, само обещите, които подчертаваха златистите отблясъци на кожата ѝ.

От другата страна на масата Бруно ги наблюдаваше внимателно. Той ставаше нетърпелив от подозрителната нерешителност на Феликс и нетърпението му щеше скоро да я принуди да действа.

А и защо не? Наистина чака, докато може. Ако Грант се интересуваше, щеше вече да се е появил.

Тя стана, наведе се и целуна Феликс по челото.

— Връщам се в хотела — усмихна му се тя. — Боли ме главата.

Той я погледна ужасен.

— Болна ли си?

— Не, просто ме боли глава. Останах по-дълго на плажа. Не си тръгвай с мен, остани и се наслади на играта.

Той я погледна уплашено и тя му намигна.

— Тъкмо ще провериш дали можеш да спечелиш без мен. Кой знае, може би не съм аз причината.

Той се усмихна, горкият дребосък, и се върна към играта с нов устрем. Джейн си тръгна от казиното и забърза към хотела. Искаше да се качи право в стаята си. Винаги имаше подозрения, че я следят, защото усещаше, че е така. Бруно бе изключително подозрителен човек. Бързо съблече роклята и отвори гардероба, за да си извади тъмни панталони, когато нечия длан покри устата ѝ и мускулеста ръка я обгърна през кръста.

— Не пици — каза тих леко дрезгав глас и сърцето ѝ подскочи. Дланта се дръпна от устата ѝ, Джейн се завъртя в ръцете му и зарови лице във врата му, за да вдъхне чудесния познат мъжки мирис.

— Какво правиш тук — прошепна тя.

— Според теб какво правя? — попита раздражен той, но ръцете му плъзнаха по полуголото ѝ тяло, за да се порадва отново на кожата ѝ. — Когато те прибера вкъщи, може и наистина да те напляскам, както

те бях предупредил. Измъкнах те от ръцете на Турего и щом си обърнах гърба, ти пак си се навряла в неприятности.

— Не съм се навряла в неприятности — сопна се тя.

— И как ще го докажеш? Обличай се. Махаме се.

— Не мога. Има едни фалшиви матрици, които трябва да взема. Наблюдават стаята ми, затова ще се кача през прозореца и така ще стигна до стаята на Феликс. Имам страхотна идея къде ги е скрил.

— И твърдиш, че не се навираш в неприятности.

— Не съм! Виж Грант трябва да вземем тези матрици.

— Вече съм ги взел.

Тя мигна като бухал.

— Взел си ги? Ами... как? Искам да кажа... откъде знаеш...

Няма значение. Е къде ги беше скрил Феникс?

Тя се забавляваше.

Той въздъхна.

— Къде, според теб, ги беше скрил?

— В окачения таван. Сигурно е извадил някой от квадратните панели и ги е сложил там. Това е единственото скришно място в стаята, а й той не е от хората, които ще ги сложат в сейф, както бих направила аз.

— Не, не би — тросна се той раздражен. — Щеше да ги скриеш в окачения таван, точно как го е направил той.

Тя се ухили.

— Права бях!

— Да, права беше. — Май не трябваше да й казва. Обърна я и я плесна по дупето. — Започвай да си събираш багажа. Малкият ти приятел сигурно всяка вечер проверява скривалището си, преди да си легне, а ние трябва да сме се махнали много преди това.

Тя отвори куфарите и започна да хвърля в тях дрехите. Той я наблюдаваше и по челото му избиха капки пот. Изглеждаше още по-добре от преди, гърдите й налети и кръгли, краката дълги и грациозни. Дори не я бе целунал. Стисна я за ръката, обърна я към себе си и я притисна.

— Липсваше ми — каза той и сведе устни.

Тя откликна веднага. Вдигна се на пръсти, притисна се към него и го прегърна през врата, за да зарови пръсти в косата му. Беше се

подстригал и тъмно русите кичури се плъзгаха между пръстите ѝ, за да се върнат на мястото си.

— И ти ми липсваше — прошепна тя, когато той откъсна устни.

Той дишаше накъсано и я пусна с нежелание.

— Ще довършим, когато имаме време. Джейн, би ли се облякла?

Тя се подчини, без да задава въпроси и сложи зелени копринени панталони и свободна зелена блуза.

— Къде отиваме?

— Сега ли? На плажа, за да предадем матриците на агент. Ще се качим на полета за Париж, след това за Лондон и накрая за Ню Йорк.

— Освен ако Бруно не ни чака пред вратата и не ни пусне да поплуваме в Средиземно море.

— Бруно не чака пред вратата. Би ли побързала?

— Готова съм.

Той грабна куфарите и двамата слязоха долу, където той съобщи, че тя напуска. Всичко вървеше като по часовник. От Бруно нямаше и следа, нито пък от хората, които бяха разкарали биячите на Бруно. Предадоха матриците на агента и потеглиха към летището. Сърцето на Джейн биеше бавно и равномерно, когато Грант се настани до нея и закопча предпазния колан.

— Така и не ми каза какво правиш тук. Не помниш ли, че си се оттеглил? Не би трябвало да вършиш подобни неща.

— Не се прави на невинна — посъветва я той и я погледна със златните си очи. — Забелязах пръста ти в тази работа. Получи се. Тръгнах след теб. Обичам те. Ще те отведе в Тенеси и ще се оженим. Но не забравяй, че съм наясно с номерата ти и знам, че си прекалено хлъзгава. Нещо да съм изпуснал?

— Не — отвърна Джейн и се настани удобно. — Мисля, че каза всичко, което трябваше.

ЕПИЛОГ

Лежеше по гръб, прегърнал Джейн. Тъмната ѝ коса се бе разпиляла по рамото му и той погали гръба и закръгленият ханш.

— Не можех да спя без теб — прошепна той. — Свикнах да си до мен.

Младата жена мълчеше, но той знаеше, че не спи. Бяха уморени, но прекалено развълнувани, за да заспят. Щом стигнаха в Париж, вече не бе чак толкова важно да се прехвърлят на полета за Лондон и после за Ню Йорк. Вместо това се настаниха в хотел и се любиха още по-хубаво от преди, желанието им бе изострено от раздялата.

— Какво щях да правя, ако не бе дошъл след мен? — прошепна тя и в гласа ѝ прозвуча самота.

— Знаеше, че ще дойда.

— Надявах се, но не бях сигурна.

— Сега вече можеш да си сигурна — каза той и я притисна под себе си. — Обичам те. Надявам се да си щастлива в Тенеси, защото не бих могъл да живея в някой голям град, вече не. Точно това ме притесняваше.

Бавна усмивка затрепка по лицето ѝ.

— Не си ли забелязал, че не съм луда по големите градове? Мога да съм щастлива където и да е, стига ти да си до мен. Освен това мисля, че провинцията е чудесно място за деца.

— Все още не сме обсъждали този въпрос, нали? Искан ми се да имаме деца, но предпочитам да изчакаме известно време.

Тя проследи очертаанията на устните му с пръст.

— Малко си закъснял. Щом си искал да чакаш, трябваше да стоиш на страни от мен и в джунглата, и в Мексико, и в окръг Колумбия.

Той преглътна и я загледа.

— Да не би на ми казваш това, което си мисля, че ми казваш?

— Май да. Осще не съм сигурна, но всички признаци са налице. Имаш ли нещо против?

— Да имам нещо против? Господи, не разбира се!
Вълнението в гласа му я стопли и тя го прегърна, затворила очи.
Вече нямаше нищо против мрака, защото Грант бе до нея.

Издание:

Линда Хауърд. Среднощна дъга
ИК „Коломбина“ ООД, София, 2004

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-062-900

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.